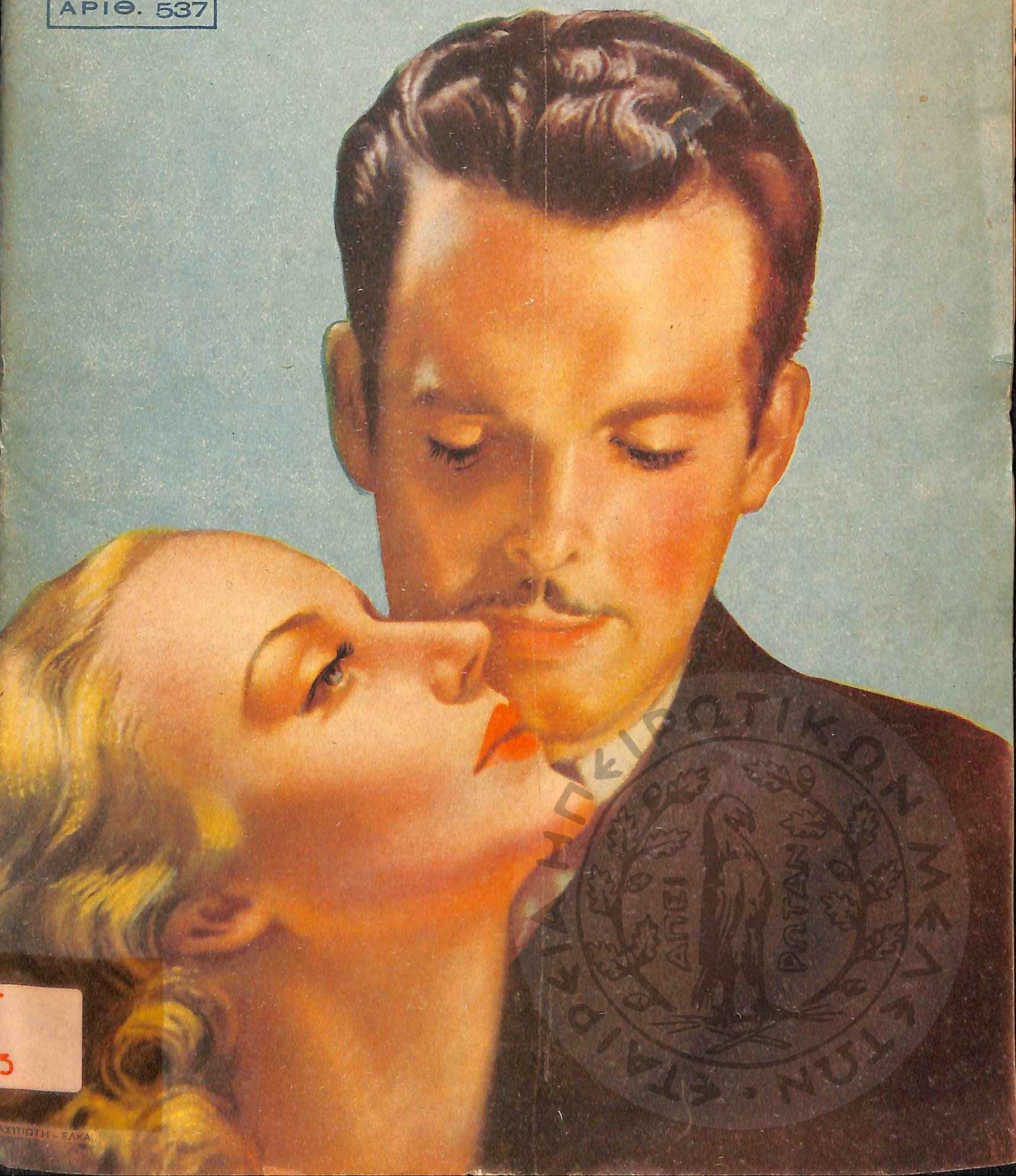

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 537

5

ΑΝΤΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
537

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σαρρή-Ρήγα
Παλαμήδη 9.
Τηλέφωνον 28-517

Εβδομασί

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ ΣΧΟΛΗ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.87

ΑΡΙΘ. 35282

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Το Πανελλήνιον γεγονός

Υπό τας εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐτελέσθησαν προχθὲς οἱ γάμοι τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος βασιλόπαιδος Παύλου μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκιπίσσης Φρειδερίκης — Μαργαρίτας.

Ὁ πριγκιπικός αὐτὸς γάμος, ὁ ὁποῖος ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμόν καὶ χαρὰν, ἀποτελεῖ διὰ τὴν χώραν μας ἕνα γεγονός μεγάλης ἐθνικῆς σημασίας καὶ προσθέτει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα ἕνα νέον ἐπὶ πλέον ἀδάμαντα, λαμπερόν καὶ φωτοβόλον. Αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδων τοῦ λαοῦ ποὺ ἐσπευσαν νὰ καμαρώσουν τὴν Ὑψηλὴν Νύμφη θὰ διατηρήσουν ἀνεξάλειπτον τὴν ἀνάμνησιν τῆς προχθεσινῆς Κυριακῆς.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ κ. Ἰ. Μεταξᾶ

Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ διατρανώσῃ πρὸς τὸν μέγαν ἀναμορφωτὴν τοῦ ἔθνους τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θυμολογίου τοῦ διὰ τὸ γιγαντιαῖον ἔργον ποὺ ἀνέλαβεν ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, ἔργον ἐξόχως πατριωτικόν, τὸ ὁποῖον θ' ἀναγραφῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὰς Δέλους τῆς Ἱστορίας μὲ χρυσοῦς γράμματα.

Αἱ αὐθόρμητοι αὐταὶ ἐκδηλώσεις πρὸς τὸν ἄνδρα, ποὺ κρατεῖ θὲ τὸς σιβαρότητα τὸ πηδάλιον τῆς χώρας, ἀποτελοῦν τὴν καλλιτέραν ἐπίστεψιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ καὶ τὴν πανηγυρικωτέραν ἀναγνώρισιν τῶν πολυτίμων πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσιῶν τοῦ.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας

Ἡ τεραστίᾳ ὑπερτίμησις τοῦ τυπογραφικοῦ χάρτου ἠνάγκασε πρὸ πολλοῦ τὰς ἐκδοτικὰς ἐπιχειρήσεις νὰ αὐξήσουν τὴν τιμὴν τῶν ἐκδόσεών των. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἀνῆλθε κατὰ μέσον ὅρον εἰς 50%, ἔρθασεν, ὅμως, πολλάκις καὶ εἰς 100%, ὅπως προκειμένου περὶ τῆς τιμῆς τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Μόνον τὰ τετράδραχμα περιοδικὰ διετήρησαν μέχρι τοῦδε τὴν παλαιάν των τιμὴν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὑπερτίμησις τοῦ χάρτου ἦτο φαινόμενον παροδικόν. Ἐφ' ὅσον, ὅμως τὰ εὐρωπαϊκὰ χαρτοποιεῖα ὥρισαν καὶ διὰ τὸ ἔτος 1938 τὰς αὐτὰς ὑψηλὰς τιμὰς χάρτου, τὰ ἡμέτερα περιοδικὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀναπότρεπτον ἀνάγκην νὰ αὐξήσουν καὶ αὐτὰ τὴν τιμὴν των. Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των ὅμως, νὰ εἶναι πάντοτε προσιτὰ εἰς τὸ εὐρὺ ἀναγνωστικὸν τῶν κοινόν, περιορίζουν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὅριον τὴν αὐξήσιν ταύτην, δηλαδὴ εἰς 25% μόνον, καὶ ἐπομένως θὰ πωλοῦνται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους ἀντὶ δραχ. 5.

«Εβδομάς»

«Θεατὴς»

«Μπουκέτο»

Ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὑπόσχεται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς νὰ ἀνταποδώσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν αὐξήσιν μὲ τὴν καλλιτέραν ἐμφάνισιν καὶ τὸ πλουσιώτερον περιεχόμενον τῆς.

Ἐξώφυλλον ὁλοκληρωτικῶς τυπωμένον εἰς τὰ μεγάλα λιθογραφικὰ κατὰστήματα Ἀσπιώτη-ΕΛΚΑ, ποιότητος χάρτου καλλιτέρας, εἰκονογραφίαις πλουσιωτέρας καὶ πολυχρόμους, ἐμφάνισις ἀπολύτως καλλιτεχνική, ἀβήσεις τοῦ ποσοῦ τῆς δημοσιευμένης ὕλης, μὲ νέα μυστηριορήματα καὶ ἀναγνώσματα, συμπληρώσεις τοῦ ἀπτελείου των συνεργατῶν τῆς καὶ μὲ ἄλλους ἐκλεκτοὺς Ἑλληνας λογοτέχνας.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ

θὰ ἀποτελέσουν ἕνα μέρος τῶν καινοτομιῶν τῆς.

Μεθεόρτιος οἰκονομία

Οἱ ἀπόκριες δὲν ἔφθασαν, βέβαια, ἀκόμα. Καὶ ὅμως ὁ ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ κἀνῃ ἀπὸ τῶρα... σαρακοστή! Πρωτόστερον ποὺ σημειώνεται κάθε χρόνο, μετὰ τὴν εὐωχίαν καὶ τὴν κρασσοκατανύξη τοῦ ἐορταστικοῦ δεκαπενθήμερου, ποὺ ἀρχίζει τὰ Χριστούγεννα καὶ κλείνει μὲ τὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

— Ἀλλοιῶς δὲν μπορούμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα, ἔλεγε μέσα στὸ τραμ «πολυμελής» οἰκονομειάρχης πρὸς ἄλλον πάτερ — φαμίλια μὲ δώδεκα στόματα. Μὲ τίς γιορτές, τὰ ψητά, τίς γαλοπούλες καὶ τὰ μελομακάρονα πέσαμε ἔξω στὸν προϋπολογισμό μας. Τώρα τὸ τοσουκάκι τῆς φασουλάδας, ἀσφαλῶς, δὲν πρόκειται νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ «φουφοῦ» προτοῦ συνέλθουμε.

«Ἡρωῖσμοι»

Λογιῶν-λογιῶν τρέλλες δέρνουν τὸν κοσμάκη. Ἀλλ' ἡ τρέλλα ποὺ δέρνει ἐκείνους, ποὺ γυρίζει, μέσα στὸ κρῶς, χωρὶς παλτό, ὑπερβαίνει κάθε ὅριο. Ἐννοοῦμε, φυσικά, ὅσους ἔχουν τὰ μέσα νὰ μὴν εἶναι ἀπάλτοι. Γιατὶ οἱ ἄλλοι εἶναι ἄξιοι οἴκτου. Οἱ ἐκ προθέσεως λοιπόν, ἀπάλτοι προσπαθοῦν καλὰ καὶ σώναι νὰ μᾶς πείσουν ὅτι δὲν κρυώνουν καὶ ὅτι ἀπεναντίας κοντεύουν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζέση.

— Κυττάτε με, ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν ἕνας ἀπάλτος στὸ φίλο του. Δὲν φορῶ οὔτε γιλέκο.

Ἀλλ' ὁ παλτοφορεμένος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ πείθονται ἀνδρὲς θεοὺν τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν ἱλῶν. Ἐθεσε, λοιπόν, τὸν δάκτυλον καὶ τὶ νὰ διῇ. Κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισο, ὁ ἀπὸ πολτοῦ φοροῦσε δυὸ πουλλόβερο, τρία γιλέκα, πέντε φανέλες καὶ μίαν... ἐφημερίδα!

Οἱ σατυρικοὶ στίχοι μας

Ἐξαιρετικῶς αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, οἱ σατυρικοὶ στίχοι μας εἰς τὴν ἑκτὴν σελίδα.

Βήματα πάνω στο χιόνι

Ένα ωραιότατο διήγημα της Γαβριέλλας Έσται

Καθισμένος μπροστά στο τζάκι, ο Ρεζί Ντελόρμ διαβάζει την εφημερίδα:

«Για μιά ακόμη φορά, το χιονισμένο βουνό έκανε το έγκλημά του. Τέσσερες έκδρομείς, μεταβαίνοντες να διασυντερεύσουν εις το «Χάνι» του Ρουζιμάρ, κατελήφθησαν, μόλις έ- νύκτωσε από μίαν χιονοθύελλαν.

«Ο ίδιοκτήτης του «Χανιού» είδο- ποιηθείς από τα σκυλιά του, κατώρ- θωσε να διασώση τους τρεις, οι οποίοι εύρεθησαν εις τα πρόθυρα της καλύ- βης. Ο τέταρτος έκδρομής—μία γυ- ναίκα—εξήφανίσθη. Τα ίχνη των θημά- των της, τα όποια ανέκαλύφθησαν έ- πάνω στο χιόνι, χάνονταν στο χείλος της χαράδρας της Σέρβα. Υποτίθε- ται ότι ή άτυχή, αποσπασθείσα από τα λοιπά μέλη της συντροφιάς της, λόγω της επελθούσης νυκτός, έπεσε εις τον κρημνόν, παρασυρθείσα από τον όρμητικόν χείμαρρον της χαρά- δρας».

Ο Ρεζί Ντελόρμ, άφησε την εφημε- ρίδα, μιά παλιά τσαλακωμένη εφημε- ρίδα, της όποιας τα γράμματα είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν. Κάθε μέρα, επί ένα όλόκληρο χρόνο, εδιάβαζε και εαναδιάβαζε την ολιγόλογον αυτήν εί- δησι, που την ήξερε άπ' έξω. Και δ- μως, όπως ο φονιάς που τριγυρίζει στον τόπο του έγκλημάτος του, έπα- νήρχετο κι' αυτός στις λιγοστές αυτές τυπογραφικές άράδες, που έκλειναν μέσα στην αδιάφορη συντομία των το σκοτεινό δράμα της ζωής του.

«Ένας χρόνος! Ένας όλόκληρος χρόνος από τη μέρα που ξεκίνησαν, ή Λίνα κι' αυτός, για την τραγική έκ- δρομήν! Ξεκίνησαν δύο κι' έπέστρεψε μόνον ο ένας γεμάτος τύψεις για το ά- θωο θύμα που παρέσυρε στο θάνατο. «Τα ίχνη των θημάτων έχανοντο στο χείλος της άβυσσού της Σέρβα».

«Ω! Τα θήματα αυτά που ύπηρεξαν τα τελευταία της άγαπημένης του γυ- ναίκας! Έθασάνιν με τη θύμη- σή τους όλες του τις μέρες, ετάρα- ζαν τον ύπνο του, θρискόντανε άδι- άκοπα μέσα στη σκέψι του...»

«Ήτανε μιά μέρα σαν την σημερι- νή. Μιά μέρα συννεφιασμένη, χωρίς καμμίαν υπόσχεση ήλιου, μολυβένια, καταθλιπτική. Καθισμένοι γύρω ά- πό το τραπέζι ο Ρεζί, ή Λίνα ή φίλη της Σολάνζ, έπιναν το τσάι τους. Ξαφνικά, ή Σολάνζ έρριξε την ιδέα να περάσουν το προσεχές Σάββα- τοκύριακο στο Χάνι του Ρουζιμάρ.

—Τρελλάθηκαν; τη ρώτησε ή Λί- να. Μ' αυτόν τον διαβολόκαιρο;

—Και γιατί όχι; είπε ο Ρεζί, πει- ραγμένος, ξέροντας καλά ότι ή γυ- ναίκα του εζήλευε τη Σολάνζ, γιό την όμορφιά της όποιας δεν ήταν και τόσο αδιάφορος.

—Μά, Ρεζί, αυτό που λέτε είναι τρέλλα! Οι δρόμοι αυτή την έπο- χή είναι σκεπασμένοι από τα χιό- νια και καθώς νυχτώνει γρήγορα υπάρχει φόβος να χαθούμε. «Αν οι έ- ξ, μάλιστα, κι' άλλο χιόνι...»

—Όλο αντίλογια είσαι, Λίνα, είπε ο Ρεζί πειστωμένος. «Αν φοβάσαι, κανέ- νας δεν σε αναγκάζει να έλθης μαζί μας. Θα πάμε οι τρεις μας. (Ο τρί- τος ήταν ο άνδρας της Σολάνζ που δεν διεκρίνεται και πολύ για την εξυ- πνάδα του).

Ποτέ ο Ρεζί δεν θα λησμονήση το βλέμμα που τούρριξε ή Λίνα, εις άπάν- τησιν, με θουρκωμένα μάτια, ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη, παράπονο, ι- κεσία, και άπεραντη θλίψη.

Το βλέμμα αυτό τον κατεδίωκε ένα όλόκληρο χρόνο τώρα, νύκτα και μέ- ρα και παρέλυε τη σκέψη του.

«Η Λίνα δεν ξανάκανε συζήτηση για την έκδρομή. Άλλά το μεσημέρι του Σαββάτου, στην συμφωνημένη ώρα, ήταν έτοιμη, ντυμένη με τα βαρεία έκδρομικά της ρούχα.

Από την πρώτη στιγμή, φάνηκε ότι όλα συνωμοτούσαν εναντίον των τεσ- σάρων έκδρομείων. Μόλις έβγηκαν έ- ξω από την πόλη, άρχισε να ρίχνει πυ- κνό χιόνι, που δυσκόλευε το αυτόκίνη- το να προχωρήση. «Όταν τέλος έφθα- σαν στους πρόποδας του βουνού, ή μέ- ρα είχε αρχίσει να ύποχωρη.

«Η Λίνα εδίσταζε να κατεβή από το άμάξι. —Ρεζί, ετόλμηση να πη, δεν θάταν καλλίτερο να επιστρέψουμε και να έλ- θουμε αύριο που θάχουμε τη μέρα μπροστά μας; Κύτταξε τον ουράνο! Θά ρίξη κι' άλλο χιόνι.

—Έλα, τέλος πάντων, Λίνα, κατέ- θα, είπε ο Ρεζί. Έκτός αν θέλεις να επιστρέψης μόνη σου.

Και της έδωσε το χέρι του. «Εκείνη εδίστασε προς στιγμήν, άλλ' άμέσως έπληρε την απόφασή της, έπιασε το χέ- ρι του και πήδησε από το αυτόκίνητο.

Στην άρχή εβάδιζαν όχι και με με- γάλη δυσκολία. Μόλις, όμως, έφθασαν στο δάσος, τους τύλιξε το σκοτάδι της νύχτας.

—Θά ήταν προτιμότερο να νυκτίσου-

με πίσω, έπρότεινε ο άνδρας της Σο- λάνζ.

—Τί λές τώρα, είπε ή Σολάνζ. Τι διαδρομή αυτή την κάναμε τόσες κα- λές φορές. Εα μπορούσα να σας ο- δηγήσω με κλειστά μάτια. Δεν έχου- με παρά ν' ακολουθήσουμε το μονοπά- τι και σε μισή ώρα θά έχουμε φθάσει

—Η «μισή ώρα» της Σολάνζ είχε πε- ράσει πρό πολλού και οι έκδρομείς δεν είχαν ακόμη φθάσει στο Χάνι. Τι χιόνι που είχε πέσει και αυτό που έ- πεφτε σκέπαζε τα πάντα με τις χον- τρές νυφάδες του, εξαφανίζοντας καθ- δρόμο και κάθε μονοπάτι.

Κάποια στιγμή, ο Ρεζί που θάδισε- ρώτος, σταμάτησε.

—Δεν βλέπω πιά!

—Φαίνεται πως χάσαμε το δρόμο μουρμούρισε ή Σολάνζ που άρχισε να χάνη το θάρρος της.

«Η Λίνα έτρεξε κοντά στον άνδρα της:

—Άκουσε, Ρεζί, φαντάζομαι πως δεν θρискόμαστε μακριά. Άκούω τον καταρράκτη της Σέρβα. Θά φθάσουμε ως εκεί, θά έρωμε το μεγάλο τρί- στρατο και θά πάρουμε το μονοπάτι που οδηγεί στο Χάνι. Βάδιζε πρώτος, εγώ θά μείνω τελευταία.

Και ή συντροφιά προχωρεί με κόπο μέσα στο «λευκό σκοτάδι», χωρίς να προσέχη το κρύο που τους δαγκάη στο πρόσωπο, θυθίζοντας τα πόδια τους μέσα στο άφράτο χιόνι, που σε κάθε βήμα τους έχει στημένη κι' από μιά παγίδα.

—Λίνα!

—Ρεζί!

—Μη φοβάσαι, φθάνουμε! Άκούς

τα σκυλιά του Χανιού;

—Σωθήκαμε!

Κι' ένα μεγάλο βάρος βγήκε από τα στήθη όλων. Σταθήκανε να πάρουν ά- ναπνοή και τότε μόνον κατάλαβαν το μέγεθος της εξαντλήσεως. «Η Λίνα, ά- ποκαμωμένη σωριάσθηκε στο χιόνι. Μόλις, σαν από μακριά, άκουσε τον Ρεζί που έπρόσταζε:

—Εμπρός, δρόμο, προτού ξεπα- γιάσουμε. Είμαστε όλοι; Σο- λάνζ! Λίνα! Ζάκ!

Και δεν άκουσε τη Λίνα που ψι- θύρισε με φωνή σβυσμένη:

—Ρεζί!

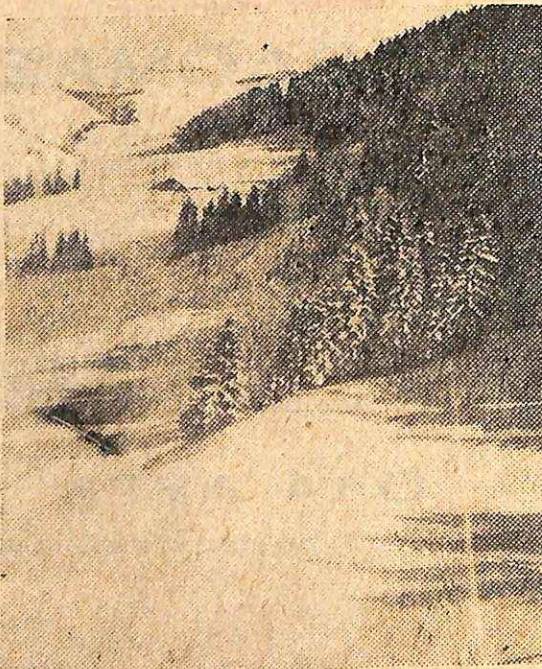
—

Βαδίζοντας ψηλαφητά, σκοντάπτον- τας επάνω στα δέντρα, έφθασαν στο Χάνι. Κυτάζονται και βλέ- πουν ότι ή Λίνα έλειπε...

«Εψαξαν όλη τη νύχτα και μό- νον το πρωί ανέκαλυσαν τα θήμα- τά της, που ώδηγούσαν και χάνον- ταν στο χείλος της χαράδρας. «Η άμοιρη θά σηκώθηκε, καθώς φαί- νεται και θά προσάθησε ν' άκο- λουθήση τους άλλους. Τους έχασε, όμως και περιπλανηθείσα κατέλη- ξε στην άβυσσο.

Τα ίχνη της εχάθηκαν, βέβαια, ό- ταν έλυωσε το χιόνι. Ο Ρεζί, έξα- ολουθούσε να τα έλέπη, μέρα και νύκτα ένα όλόκληρο χρόνο τώρα...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΕΣΤΑΙ

Ο έορτασμός της πεντηκονταετηρίδος του κ. Ιωάννου Δροσοπούλου

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Το απόγευμα της 30ης λήξαντος μηνός, συνήλθε κατόπιν προσ- κλήσεως του Γενικού Συμβου- λίου της Έθνικής Τραπέζης της Ελλάδος έκτακτος γενική συνέλευσις των μετόχων αυτής, συγκληθείσα προς έορτασμόν της συμπληρώσεως πεντη- κονταετίας, άφ' ής ο Διοικητής κ. Ι. Δροσόπουλος εισηλθεν εις την ύπηρε- σίαν της Τραπέζης.

Εις την συνέλευσιν ταύτην παρίσαν- το οι Έπουργοι Έθνικής Οικονομίας κ. Ι. Άρβανίτης, Πρωτευούσης κ. Κ. Κοτζιάς και οι ύφυπουργοι Οικονομ- κών κ. Α. Αποστολίδης και Έργασί- ας κ. Α. Δημητράτος, αντιπροσωπεύον- τες την Κυβέρνησιν. Επίσης ο Μακα- ριώτατος αρχιεπίσκοπος Έσθων Χρυ- σόστομος, οι Δήμαρχοι Άσθων και Πειραιώς, οι πρόεδροι του Χρηματι- στηρίου Άσθων, της Ένώσεως Έλ- λήνων Τραπεζών, του Συνδέσμου των Άνωνύμων Έταιριών, του Έμπορικού και Βιομηχανικού Έπιμελητηρίου Ά. θηνων, του Συνδέσμου Βιομηχάνων, ο

πρώην διοικητής της Έθνικής Τραπέ- ζης κ. Δ. Μάξιμος, ο πρόεδρος του Έ- θνικού Πανεπιστημίου κ. Γ. Φωτεινός και πλείστοι άλλοι προσωποκώττες και αντιπρόσωποι του οικονομικού κό- σμου.

Την Τράπεζαν της Ελλάδος ιδρυθεί- σαν ως γνωστόν υπό του Διοικητού της Έθνικής κ. Δροσοπούλου, άντεπρο- σώπευσαν ο Διοικητής κ. Τσουδερός, οι Υποδιοικηταί κ.κ. Βαρβαρέσσος και Μαντζαβίνος και εκ μέρους του Συμ- βουλίου της οι κ. κ. Στρέιτ, Πουρής, Νευρειπόντης, Κοσμετάτος και Δεκά- ζος.

Την έδραν του προσκυνίου προσέδρον της Συνελεύσεως κατέλαβεν ο ύπουρ- γός της Κοινωνικής Προνοίας και Άν- τιλήψεως κ. Α. Κορυζής, όστις είναι όποδιοικητής της Έθνικής Τραπέζης. Ο κ. Α. Κορυζής εξέλεγε εϋθως κατόπιν όριστικής πρόεδρος της συνελεύσεως.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΟΡΥΖΗ

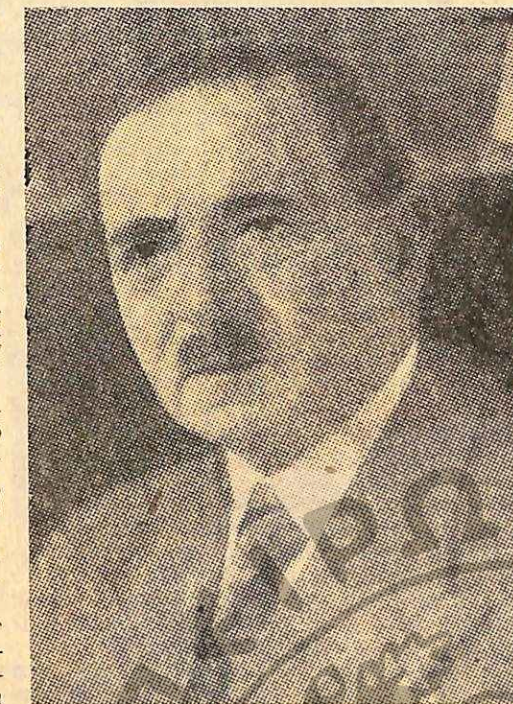
Πρώτος έλαβε τον λόγον ο κ. Κορυ- ζής. Ο όποιος άφοϋ έπλεξε το έγκώμιον του άηδοϋ «ποιά άπ' άπισθας γραφείς της Έθνικής Τραπέζης άνήλθεν εις την κορυφήν του πρώτου πιστωτικού ίδιού- ματος της Χώρας γενόμενος Διοικη- τής». άπποίθιμους λεπτομερώς τας ά- νθρωπίνους και πολιτίους υπηρεσί- ας του κ. Δροσοπούλου προς την Τρά- पेζαν και την Χώραν, εβύνησε την ανθρωπιστικήν και την κοινωνικήν του έν νέμει δοξάσιν και κατέληξε με την έρ- ρω δοξάσαν άποστοφήν:

Οϋτω, παρά πάντων ευλογούμενος ο κ. Δροσόπουλος, συμπληρώνει άκ- μαίως εϋτυχώς, λαμπράν πεντηκονταετί- αν πολυσχιδούς δράσεως, εις μίαν ήλικί- αν σχετικώς νέαν, ή όποια δίδει εις ό- λους μας την έλπίδα, ότι επί έτη μα- κρότατα θά τον έχωμεν ακόμη μεταξύ ήμων διά να μάς φωτίζη, να μάς κα- θοδηγή και να παρέχη εις το έθνικόν

τουτο «Ιδρυμα και όλην την οικονομι- κήν ζωήν της χώρας τας πολυτίμους υπηρεσίας του, εμπνεομένας όχι μόνον από τας εμψύτους άρετάς του, αλλά και από την μακροτάτην πείραν του».

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΟΜΙΛΗΤΑΙ

Κατόπιν ώμίλησεν εξ όνόματος του Γενικού Συμβουλίου της Τραπέζης ο κ. Άλέξ. Διομήδης ό όποιος θέλων να έξάρη την δράσιν του κ. Δροσοπούλου, ανέφερε τας δυσχερείς στιγμάς που διήλθεν ή χώρα, υπεγράμμισε την έ-

Ο Διοικητής της Έθνικής Τραπέζης κ. Ι. Δροσόπουλος

θνικήν συμβολήν της Έθνικής Τραπέ- ζης και συνέχισεν ως εξής:

Τό ό,τι επέτυχεν ο Ιωάννης Δροσό- πουλος, ως προϊστάμενος πλέον και έκδοτικού ιδρύματος, εις χρόνους σκλη- ρούς, εις χρόνους κρίσεων, με αξιώ- σεις συνεχώς όγκουμένας, να μη υπο- στείη την σημαίαν της Έθνικής Τρα- πέζης, αλλά να κρατήη αυτήν ύψηλά, πάντοτε ύψηλότερα άποτελεί άθλον και τιμήν ή όποια έλαχεν εις όλίγους μόνον ανθρώπους. Καί ή τιμή άκτινοβο- λεί επί της Έθνικής Τραπέζης, της ό- ποιας ή λειτουργία παρ' όλας τας σκληρότητας των περιστάσεων, χωρίς εις την ώθησιν την όποιαν δέχεται από τον σημερινόν Διοικητήν της, εξακο- λουθεί ήρεμος πάντοτε τον κοινωφέλη λόγον, διότι πιστεύει ότι αυτό εί- ναι το καθήκον της, διότι πιστεύει ότι οϋτω πολιτευομένη γίνεται άξία της χώρας την όποιαν καλείται να ύπηρε- τήση.

«Ωμίλησε κατόπιν ο ύφυπουργός των

Οικονομικών κ. Άνδρέας Άποστολί- δης, ό όποιος συνεχάρη τον κ. Δροσό- πουλον εκ μέρους της Κυβερνήσεως, ά- ναγγείλας και την προαγωγήν του ό- πό της Α.Μ. του Βασιλέως εις τον βαθ- μόν του Άνωτέρου Ταξίαρχου του Βα- σιλικού Τάγματος του Σωτήρος, κατ' εισηγήσιν του κ. Προέδρου της Κυβε- ρνήσεως, μεθ' ό προσεφώνησαν τον έορ- τάζοντα ο Δήμαρχος Άσθωνάων κ. Πλυτάς, ο Διοικητής της Τραπέζης της Ελλάδος κ. Έμμ. Τσουδερός, ο Πρύ- τανις του Πανεπιστημίου κ. Φωτεινός, οι αντιπρόσωποι του έμπορικού, βιο- μηχανικού και επαγγελματικού κό- σμου της χώρας και ο Πρόεδρος του Συλλόγου των ύπαλλήλων της Έθνι- κής Τραπέζης κ. Π. Λυκιαρδόπουλος.

ΤΟ ΕΓΚΡΙΘΕΝ ΨΗΦΙΣΜΑ

Άκολούθως, ο Διοικητής της Λαϊκής Τραπέζης κ. Ι. Λοβέρδος, λαβών τον λόγον, υπέβαλεν υπό κρίσιν των με- τόχων ψήφισμα διά του όποιου άφοϋ οι μέτοχοι «συνγαίρουν ολοϋψως τον ΙΩΑΝΝΗΝ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΝ επί τη πεντηκονταετί του έξαιρέτω δράσεως και τιμούν έν τω προσώπω του τον ά- ξιον Διοικητήν της Έθνικής Τραπέζης της Ελλάδος», άποφασίζουσ:

1) Να κοπή και προσφερθή εις τον κ. Δροσόπουλον χρυσοϋν άναμνηστι- κόν μετάλλιον, φέρον επί της μιάς ό- ψεως την προτομήν του Διοικητού και επί της έτέρας την πρόσωπιν της Τρα- πέζης.

2) Να τεθή υπό της Τραπέζης εις την διάθεσιν του Διοικητού κ. Δροσο- πούλου, ποσόν εκ δραχμών 1.200.000 ίνα μετά των ποσών των διατεθέντων υπό του Γενικού Συμβουλίου εκ δραχ- μών 300.000 και του Προσωπικού εν δραχμών 500.000 συμπληρωθή δε τέ ποσόν των δραχμών 2.000.000 το όποί- ον να διατεθώ υπό του κ. Δροσοπούλου δι' όντινα σκοπόν ήθελε έγκρίνει οϋτος

3) Να έντειχισθή άναμνηστική μαρ- μαρίνη πλάξ εις την αίθουσαν των συ- ναλλαγών του Υποκαταστήματος Λα- μίας εις ό ήρξατο κατά την 1ην Ιανου- αρίου 1888 την έν τη Τραπέζη σταδιο- δρομίαν του ο κ. Δροσόπουλος και έτέ- ρα εις την αίθουσαν των συναλλαγών Τριπόλεως, άναμνηστική της έν αυτώ υπηρεσίας αυτού.

4) Όπως επί δεκαήμερον από της 1ης μέχρι 10ης Ιανουαρίου 1938 τά έν του Κεντρικού Καταστήματος της Έ- θνικής Τραπέζης έξεργόμενα έγγραφα σφραγίζονται δι' ειδικής σφραγίδος, ά- ναμνηστικής του έορτασμού της πεντη- κονταετηρίδος και

5) Να έκδοθί άναμνηστικόν λεύκα- μα του έορτασμού.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΔΡΟΣΟΠΟΥ- ΛΟΥ

Μετά την όμόφωνον έγκρισιν του εί- ρημένου ψηφίσματος, ο κ. Ι. Δροσό-

[Τό τέλος στη σελίδα 10]

Τὰ μαῦρα γυαλιά

Ένα δραματικό διήγημα της ΛΩΡΕΤΑΣ ΖΑΚ

—Είσαι ευχαριστημένη, Μισελίν;
—Ω! Όχι, ευχαριστημένη. Είμαι ευτυχής!

Η αυθόρμητη αυτή απάντησή της έκανε τόν Τόνιο να χαμογελάσει, καθώς ήτανε σκυμμένος στο βολάν του ώραιου αυτοκινήτου. Τό χαμόγελο, άλλωστε, άνθιζε διαρκώς στα χείλη του κι' αποτελούσε μιάν από τις πολλές του χάρες.

—Είσαι υπέροχη, μου άρέσεις υπερβολικά, ψιθύρισε και περνώντας το άριστο του χέρι γύρω από τη λεπτή της μέση, την τράβηξε πιό πολύ κοντά του.

Με τὰ μάτια μισόκλειστα, γιά νά γευθῇ περισσότερο τήν εὐτυχία της, ἡ Μισελίν ἀφῆθηκε στήν ἀγκαλιά του. Λίγο τήν ἐνδιέφερε τὸ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε... Τήν τύχη της τήν ἐμάντευε: Ἐγκατάλειψις, μόνωσις, ἀβάστακτη μελαγχολία... Τῇ στιγμῇ, ὅμως, αὐτὴ ὁ ἄνδρας πού ἀγαποῦσε τήν κρατοῦσε σφιχτά στήν ἀγκαλιά του. Δέν ἦταν ἀπίστευτο;

—Ο Τόνιο Κόντι, τὸ εἶδωλο ὅλων τῶν γυναικῶν, ὁ καλλιτέχνης τῆς προτιμήσεως κάθε δακτυλὸ κάθε μιντινέτας, κάθε χωριατοπούλας καὶ κάθε πριγκιπέσσας, ὁ ἄνθρωπος πού τὸν ἐβλεπαν στὰ ὄνειρά τους ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ κόσμου!... Ἡ Μισελίν εἶχε τολμήσει νὰ τοῦ γράψῃ!

Τὸ γράμμα τῆς μικρῆς ἐπαρχιωτοπούλας, πού ἐξέφραζε τόσο τολμηρὰ τὸν ἔρωτά της, ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον του... Τῆς ἀπῆντησε, μᾶλλον γιά νά διασκεδάσῃ, θέλοντας νὰ δῇ ὡς πού θὰ ἔφθανε ἡ ἀξέλεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια τῆς θαυμαστρίδας του.

Όταν τὴν εἶρε, δόκίμασε μιάν ἡδονικὴ ἐκπληξή. Ἡ Μισελίν μετὰ τὴ φρεσκάδα τῶν εἰκοσίων χρόνων της, μετὰ τὸ ἀγγελικὸ της πρόσωπο, τὰ ρεμβώδη γαλανὰ της μάτια καὶ τὰ μαῦρα της μαλλιά, τὸν ἐμύσσειε ἀμέσως. Καὶ χωρὶς νά χάσῃ καιρὸ, ἔσφιξε τὴ λεῖα του μέσσα στὰ δυνατὰ του μπράτσια. Ἐνα τηλεφώνημα πού εἶνε δώσει ἀπὸ πρῖν, τὰ εἶχε ἔλα ἐτοιμάσει: Τὰ λουλούδια, τὴ σαμπάνια, τὰ γλυκά, τὴ ζεστὴ καὶ ἀπόμερη φωλιὰ.

Καθὼς ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο, ἀνέπνεε ἡδονικὰ τὸ λεπτὸ ἄρωμα τῆς Μισελίν. Δέν ζητοῦσε νὰ μάθῃ ποιά ἦταν καὶ λίγο τὸν ἐννοιαζέ ἀν ἦταν πραγματικὴ ἀθάνα ἐπαρχιωτοπούλα ἢ ἐσκολισμένη παριζιάνα. Τὴν εἶχε, ὅμως, προειδοποιήσει μετὰ εἰλικρινῆ τιμωρίας: Δέν ἐσκόπευε νὰ σικλαβώσῃ τὴν ἐλευθερίαν της. «Μοῦ ἀρέσεις, τῆς εἶπε, θὰ μοῦ ἀρέσης ἀσφαλῶς γιά πολὺν καιρὸ... ἀλλ' ὅχι γιά πάντα».

Ἡ Μισελίν δέν εἶπε τίποτε πάνω σ' αὐτό. Ἦξερε. Δέν ἦταν ἀπαιτητικὴ, θὰ γινώριζε ἕνα ἢ δυὸ μῆνες εὐτυχίας καὶ θὰ τῆς ἔμενε ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ζωὴ της γιά νὰ θυμάται...

—Μικροῦλα μου ἀγνωστὴ, τῆς εἶπε ὁ Τόνιο, λίγο προτοῦ θάάσουν στὸ Παρίσι. Εἶσαι τρομερὰ ἀσιλλόγηστη! Ἐγὼ τότε κακὴ φήμη... Ποτέ μου δέν ἀγάπη-

σα γυναίκα περισσότερο ἀπὸ μερικὲς βδομάδες. Φαντάζεσαι μήπως ὅτι θὰ με κρατήσης περισσότερο;

—Δὲν ξέρω τίποτε, σὰς ἀγαπῶ!... ψιθύρισε ἡ Μισελίν.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ βύθισε τὸν Τόνιο σὲ συλλογὴ. Καὶ ἂν ἡ κοπέλλα αὐτὴ τοῦ κολλοῦσε σὰν τσιρότο; Αὐτὸ θὰ τὸν ἔβαζε σὲ μεγάλους μπελάδες. Δέν ἀγαποῦσε καθόλου τὶς σκηνές, δάκρυα, ἱκεσίες...

Ἀλλὰ δέν βαρύνεσαι! Τὸ συμβόλαιό του μετὰ τὸ Χόλλυγουντ εἶχε ὑπογραφή καὶ τὸν ἄλλο μῆνα θὰ ἔφευγε γιά τὴν Ἀμερική. Ὅσο κι' ἂν τὸν ἀγαποῦσε ἡ Μισελίν, ἀσφαλῶς δέν θὰ τὸν ἀκούλουθοῦσε ὡς τὴν Καλλιφονιά!

Γιατί, λοιπόν, ν' ἀποκρούσῃ τὸ γοητευτικὸ δῶρο πού τοῦστελνε ἡ μοῖρα; Ἡ περιπέτεια τῆς Μισελίν θὰ τὸν ἐκκούραζε ἀπὸ τοὺς ἔρωτες μετὰ τὶς γόησσες τοῦ κινηματογράφου κι' ἀπὸ διάφορες ἄλλες γυναῖκες πού τὸν τριγύριζαν, ὅπως οἱ πεταλούδες τῆ φωτιά.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι του γιά νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του μέσσα σ' ἕνα κρότο τρομερό.

Όταν συνῆλθε, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τοιγυρισμένο ἀπὸ ἀγνωστὰ πρόσωπα. Ἦταν ξαπλωμένοι ἐπάνω στὰ ξηρά καὶ σκονισμένα χορτάρια, πού βρισκόνταν στήν ἄκρῃ τοῦ δρόμου.

—Τὸ φουκαρά! ἀκούσθηκε μιά πονετικὴ φωνή. Τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα!

—Εἶναι μάλιστα ἐκπληκτικὸ πού δέν ἔμεινε στὸν τόπο, εἶπε κάποιος ἄλλος.

—Καλλιτέρα νὰ πέθανε. Τὸ πόσωπο τοῦ γένιε πολλός. Ἄν ζήσῃ, θὰ εἶναι θαυμά τῶν θαυμάτων!

—Τὶ φορικτὸ θέαμα! εἶπε μιά γυναίκα. Θὰ μπορούσες νὰ με προειδοποιήσῃς, Πέτρο, νὰ μὴν ἀντικρύσω αὐτὸ τὸ παραμορφωμένο πρόσωπο... Ἐξέρεις ὅτι τὰ νεύρα μου δέν ἀντέχουν καὶ παραλύω μὲ τὴν βλέπω αἱμάτα.

—Θὰ ἔτρεγε, φαίνεται, μετὰ μεγάλη ταχύτητα... Τὸν τρελλό!... Βιαζόταν νὰ πῆσῃ στὸν ἀνοικτὸ τοῦ τάφο!

—Ἐγὼ τὸν εἶδα. Μετὰ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ βολάν καὶ μετὰ τὸ ἄλλο ἀγκάλιαζε τὴ γυναίκα πού καθόταν δίπλα του. Ἐσκυψε νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ τὴν ἴα στιγμὴν τὸ ἀμάξι ντεραπάρισε.

—Καὶ ἡ γυναίκα, πληγώθηκε κι' αὐτή;

—Όχι, μονάχα λιποθύμησε. Νὰ τὴν ἐκ-ὶ τὴν ρίζα τοῦ δένδρου.

Ὁ Τόνιο μισάνοιξε μετὰ κόπο τὰ βλέφαρά του. Ἐνας καυτὸς πόνος ἔξωνε τὸ κεφάλι του. Ἐφευγὲ τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ πρόσωπο, πού νόμιζε ὅτι φλεγόταν καὶ τὰ αἰσθάνθηκε νὰ βάφονται στὸ αἷμα...

—Μὴ κινεῖσθε, τοῦ εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκόμενους. Στείλαμε νὰ ζητήσουμε βοήθεια. Πονάτε πολὺ;

Μιά ἐφιαλτικὴ σκέψις πέρασε σὰν φαρμακερικὴ λεπίδα ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ πληγωμένου.

—Εἶναι... εἶμαι παραμορφωμένος;

—Μὴν ἀνυσυνῆτε. Τὰ μάτια σας γλυτώσανε... κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαίό-

—Ἀλλ' εἶμαι ὁ Τόνιο Κόντι! Ἐφεώνισε ὁ δυστυχής. Ὁ Τόνιο Κόντι! Δέν καταλαβαίνετε; Ὁ Τόνιο Κόντι!

Τὴν ἴδια στιγμὴν κατέφθασε ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο καὶ δυὸ τραυματιοφορεῖς κατέβηκαν μ' ἕνα φορεῖο.

Οἱ μάρτυρες τοῦ δυστυχήματος δέν ἀπεφάσιζαν ν' ἀποσυρθοῦν. Κύτταζαν τὰ ματωμένα χορτάρια καί...

—Δέν θὰ μπορέσω πιά νὰ ξαναδῶ τὶς ταινίες σου... Ὁ ἄκουσ πάντοτε τὴ φωνή του νὰ λέγῃ μετὰ σπαραγμὸ: «Εἶμαι ὁ Τόνιο Κόντι...» καὶ θὰ θυμάμαι τὸ αἰμόφυρτο πρόσωπό του...

—Ἄν δέν καθήσῃς φρόνημα, Φίλιπε, θὰ φωνάζω τὸν κύριο τοῦ πύργου νὰ σὲ πᾶρῃ!

—Ὁ! μαμάκα μου! Θὰ εἶμαι φρόνιμος, σοῦ τὸ ὑπόσνομαι. Μὰ μετὰ δώσης στὸν κύριο τοῦ πύργου... ἡ προτιμωσά νὰ μ' ἔκλεινες στὴ φυλακή!

Ὁ Τόνιο Κόντι, ἄκουσε τὸ σύντομο αὐτὸν διάλογο καὶ ἀνατριχίασε. Δέν ἦταν, διὰς, καὶ τίποτε τὸ σπουδαῖο. Μιά μητέρα μάλωνε τὸ παιδάκι της καὶ ἤθελε νὰ τὸ τρομάξῃ.

Ἦταν νύκτα. Ὁ Τόνιο εἶχε κατεβῇ στὸ χωριὸ γιά ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδες καὶ πάση λίγων ἀέρα. Μετὰ τὸ γιὰ καὶ τοῦ παλτοῦ σπικωμένο, μετὰ τὸ καπέλο χωμένο βαθεῖα ὡς τ' αὐτιά, διεκινδύνευε πότε-πότε μερικὲς βόλτες ἔξω ἀπὸ τὴν μεναιοπορετὴν τοῦ βίλλας, πού εἶνε τελευταῖος ἀποκτήσει μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ διαλόγου τῆς ἀγνωστῆς μητέρας μετὰ τὸ παιδάκι, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του συνεσπάσθησαν. Ἦταν ἕνας μπαμπούλας, ἕνα τέρας. Τὰ παιδιὰ ἔτοιμαν μόλις τὸν ἔβλεπαν καὶ οἱ μεγάλοι ἀπέστρεφαν τὸ πρόσωπό τους μετὰ φρίκη, ὅταν τὸν συναντοῦσαν.

Οἱ χειρουργοὶ πού τὸν περιποιήθηκαν, ἔκαναν ὅτι μπορούσαν γιά νὰ μετριάσουν τὴ φρίκη, πού ἐνέπνεε τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του. Ἀλλὰ δέν κατάρθωναν τίποτε ἀπολύτως. Ὁ Τόνιο Κόντι, ὁ μαγικός γόνος τῆς ὀθόνης, ὁ Ἄδωνις τοῦ κινηματογράφου, δέν ὑπῆρχε πιά...

Τώρα δέν ὑπῆρνε παρὰ ἕνα εἶδος φαντάσματος, πού ἔφερε τὸ δίδασμο δνομά του. Εἰς τὸ ἔξῃς δέν ἦταν παρὰ ὁ «κύριος τοῦ πύργου», στὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποίου, τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ τρώμαζαν κι' ἐμπνῆγαν τὰ κλάματα...

Δέν ὑπόρθε νὰ συνεχίσῃ τὸν περίπατό του. Ἐπέστρεψε στὸν πύργο του καὶ τράβηξε στὸ δωμάτιό του, ὅπου δέν ὑπῆρνε οὔτε ἕνας καθρέφτης.

Ὁ ὑπὸρθετος τοῦ τὸν βοήθησε νὰ φορέσῃ τὴ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ συγκρόν... τοῦ εἶπε:

—Ἦλθε μιά κυρία, κύριε.

—Μιά κυρία; Φαντάζομαι νὰ ἔφυγε πάλι.

—Μάλιστα, κύριε. Τῆς εἶπα ὅτι ὁ κύριος δέν θέλει νὰ δῇ κανένα.

—Καὶ οὔτε νὰ τὸν ἴδῃ κανεὶς, προσέφερε ὁ ἀνιχνὴς ἡθοποιός. Σ' εὐχαριστῶ, Κλεμάν.

Πολλὰ ἀπὸ κῆνος πού τὸν εἶχαν τρώει ἀγαπήσει, ἐπεχείρησαν νὰ γλυκά-

νουν τὸν πόνο του. Ἀλλὰ καμμιὰ δέν ὑπόρθε ν' ἀνῆλθῃ στήν ἀγκαλιά του. Ὁ Τόνιο τὶς ἐβλεπε ν' ἀποτραβιόταν μ' ἀηδία, ν' ἀποφεύγουν τὰ φιλιά του, ν' ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπό τους στὸ ἀντίκρουμά του.

Τὶς ἔδιωχνε, λοιπόν, ὅλες μιά-μιά καὶ στὸ τέλος, ἀπαρνούμενος κάθε παρόμοια ἐκδήλωση συμπόνιας καὶ οἴκτου, ἀμπάρωσε τὴν πόρτα του καὶ δέν δεχότανε κανένα.

Ἀφοῦ φόρεσε τὴ ρόμπα του, ὁ Τόνιο πῆρε ἕνα βιβλίον στὴν τυχὴ καὶ ἐπιχείρησε νὰ διαβάσῃ. Ἀλλ' ὁ ὑπὸρθετος τοῦ δέν ἔφευγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

—Ἐχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτε, Κλεμάν; ρώτησε ὁ Τόνιο ἐνοχλημένος.

—Μάλιστα... κάτι γιά τὴν κυρία πού ἦλθε πρὸ ὀλίγου...

—Ὁ! Ὁχι! Σοῦ τὸ ξαναλέω μιά γιά πάντα, ὅχι! Σὲ καλόπιασε καὶ τὶς ὑποσχέθηκες ὅτι θὰ με πείσης νὰ τὴ δεχθῶ, ἔ; Αὐτὸ δέν εἶναι;

—Ὁχι, κύριε, δέν εἶναι αὐτό. Μοῦ εἶπατε ὅτι δέν θέλετε νὰ σὰς δῇ κανεὶς, τὸ θυμάμαι κι' ἐκτελῶ πιστὰ τὴν ἐπιθυμία σας. Ἀλλ' ἡ κυρία πού σὰς εἶπα, δέν θὰ σὰς ἴδῃ, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη τὴ δεχθῇτε.

—Τὴ μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ, Κλεμάν; Δέν καταλαβαίνω τίποτε. Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ κυρία;

—Εἶναι ἡ δεσποινὶς Μισελίν, πού βρισκότανε μαζί σας τὴν ἡμέρα τοῦ δυστυχήματος. Πληγώθηκε κι' αὐτὴ. Εἶναι τυφλή.

Ὁ Τόνιο ἔμεινε βουβός ἀπὸ τὴν ἐκπληξή. Ἡ Μισελίν! Τὴν εἶχε πολλὰς φορὲς σκεφθῇ ἀπὸ τότε... Δέν ἤξερε τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ της καὶ δέν εἶχε λάβει καμμιὰ εἰδηση ἐκ μέρους ἐκείνης ἦταν ἡ ἔμμεσος αἰτία τῆς δυστυχίας του.

—Τυφλή!... ψιθύρισε μετὰ σβυσμένη φωνή... Τυφλή!... Πού εἶναι τώρα, Κλεμάν;

—Στὸ μικρὸ σαλόνι. Ἐλαβα τὸ θάρρος νὰ μὴν τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ καὶ σὰς περιμένει.

—Πήγαινε νὰ τὴ φέρῃς, ἦλθε! Ἡ μάλλον, ὅχι, θὰ τρέξω ἐγὼ κοντὰ της

Ἡ Μισελίν ἦταν καθισμένη σ' ἕνα μεγάλο φωτέιγ, πλάι σ' ἕνα τραπέζι-κι, ὅπου ἦταν μιά λαίμακα ἀναμμένη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι δροσερὴ καὶ ὁμορφή, ἀλλὰ τὰ μάτια της τᾶκρυβε πίσω ἀπὸ μαῦρα γυαλιά. Στὸ νῆρι της κρατοῦσε ἕνα λευκὸ μαστοῦνι.

Ὁ Τόνιο ἀνοίξε τὴν πόρτα μετὰ προφύλαξης. Ἡ Μισελίν δέν ἔστρεψε τὸ κεφάλι της. Ὁ «κύριος τοῦ πύργου» προχώρησε πάνω στὸ παχὺ ναλὶ, σήκωσε τὸ ταφαδένιο ἀμπαζοῦρ τῆς λάμπας καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ φῶς. Ἀλλ' ἡ Μισελίν οὔτε κουνήθηκε καν. Τότε τὴ φώναξε μετὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση:

—Μισελίν!

Ἐκείνη σηκώθηκε:

—Ποῦ εἶσαι, Τόνιο;

—Ἀγάπη μου, σὲ νύτπησε, λοιπόν καὶ σένα ἡ μοῖρα; ψιθύρισε ὁ «κύριος τοῦ πύργου», ἐνῶ τὸ φορικτὸ τοῦ προσώπου ἦταν φωτισμένο ἀπὸ μιάν αἰφνίδια γαρά.

—Ἀλλ' ἐσὺ γίνεσαι καλὰ, φώναξε ἡ Μισελίν. Δόξα νάχῃ ὁ Θεός, δέν σοῦ μείνει κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ τραγικὸ ἐκείνο δυστύχημα... Ἐνῶ ἐνῶ... ἐγὼ, ἔχασα τὸ φῶς μου! Ὁ! Ἄν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, μείνε ἡσυχος, μπορῶ νὰμὲ εὐτυχισμένη καὶ παρ' ὅλη τὴ

συμφορὰ πού μ' ἔπληξε... Ὁ Τόνιο ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της, κυριευμένος ἀπὸ μιάν ἐλπίδα.

—Μισελίν, μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη;

—Ὁ! Τόνιο... ἀγαπημένε μου, Τόνιο...

Καὶ μετὰ τὰ λευκὰ της χέρια χάιδευε τὸ πρόσωπο τοῦ νέου

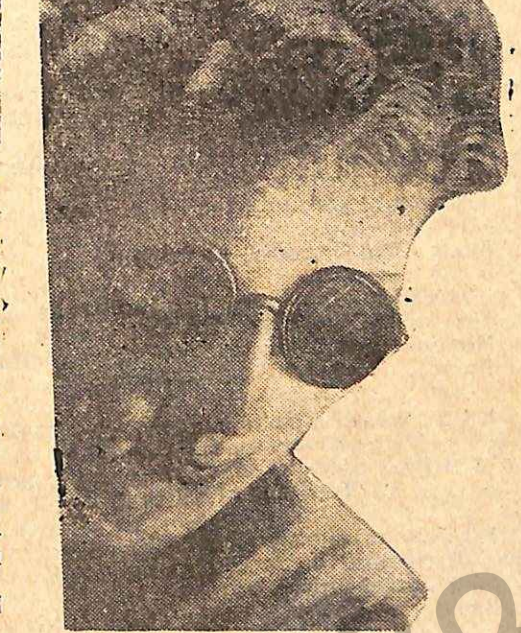
—Τὶ κρίμα... ψιθύρισε... Τὶ κρίμα...! Δέν θὰ ξαναδῶ τὸ ωραῖο σου πρόσωπο... Ἐξέρεις πόσο κοπίασα ὥσπου νὰ βρῶ τὸ ἐρημητήριό σου; Τὶ σοῦρθε ν' ἀποσυρθῇς ἀπὸ τὸ σινεμά, ἐπάνω

στὶς μεγάλες σου ἐπιτυχίες!

—Μὰ δέν σοῦ εἶπαν ὅτι εἶμαι...

Τὸν διέκοψε μετὰ ζωηρότητα.

—Δέν θέλῃς τίποτε ν' ἀκούσω! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου εἶναι τόσο κακοὶ καὶ μονθηροὶ! Ὁλην ζηλεύουν τὸν ὡ-

Ἐξοικονομοῦσε νὰ εἶναι δροσερὴ καὶ ὁμορφή, ἀλλὰ τὰ μάτια της τᾶκρυβε πίσω ἀπὸ μαῦρα γυαλιά...

ωραῖο Τόνιο Κόντι... Δέν σὲ κουράζει ἡ τεμπέλικη αὐτὴ ζωή;

—Ναί, τρομερά. Ἀλλὰ γιά θέατρο καὶ γιά κινηματογράφον δέν θέλω ν' ἀκούσω λέξη. Ὅστε δέν ξέρεις ὅτι εἶμαι...

—Ἐξέρω ὅτι εἶσαι ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ ζωὴ μου, ἀγαπημένε μου, ὥραϊε μου Τόνιο...

Αἰχμάλωτος μιάς ἀόριστης ὑποψίας ὁ Τόνιο ἄπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔβγαλε τὰ μαῦρα γυαλιά ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Μισελίν. Ἀμέσως ὀπισθοχώρησε.

Ἡ Μισελίν ἔβλεπε ὅπως καὶ πρῖν. Τὸ βλέμμα της ἦταν ζωηρό, σπινθηροβόλο, γεμάτο μελαγχολικὴ γλυκύτητα.

Καὶ καθὼς ἐκείνη τὴν ἐκύτταζε πνιγμένος ἀπὸ χίλια δυὸ συναισθήματα, τοῦ ἐξήγησε:

—Δέν εἶμαι τελείως τυφλή, ἀγάπη μου. Τὰ μάτια μου βλέπουν λιγάκι. Κάποια σοβαρὰ βλάβη τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς νιτῶνος... Δέν γίνεσαι τί-τὸτε... Μ' ἔξάτασαν οἱ οἱ γιατροί... Καὶ τὴν ἰατρὴν μου: Μὲ θέλεις ἀκόμη; Μὲ πονᾷ;

Τὸ πῆμα της, τὸ μεγάλο της πῆμα, δέν τῆς ἐστοίχισε πολὺ. Ἀπαρνήθηκε

Τραγούδι τῆς αὐγῆς

Δροσοσταλίδες ἡμέρες,
βαλτὲς πάνου στὰ κρίνα,
σὰ χίλιες διαμαντόπετρες,
μέσ' στὴ γλαρὴν αὐγὴ
πουλάκια γλυκολάλητα,
πού λαχταρᾷ καὶ κείνα,
πότε νὰ τρέξῃ τοῦ φωτός
ἡ ἀστείρευτη πηγὴ!

ἄρρητα ἀνθάκια σύχαχα,
μέσ' στὸ δροσὸ λουσμένα,
εὐωδερά καὶ φλογερά,
μετὰ τὴ γλυκεῖα θωριά,
φαίδρα νεράκια πού ξυπνᾷ,
καὶ μισοκοιμισμένα,
πάλι τραβᾶνε τρέχοντας,
πρὸς τὴν κατ'γοριὰ.

χιονάτα ἀρνάκια, πού λακᾷ
ὀλόχαχα ἀπ' τὴ στάνη,
καὶ πηλαλᾷν καυδουμιστά,
μέσ' στὸ λευκὸ στρατί
κλῶνοι τῶν δέντρων, ἄλλοι φῶς
καὶ δόξα καὶ στεφάνι,
κι' ἄλλοι γερμένοι πρὸς τὴ γῆ,
καὶ σὰ γονατιστοί!

ἄς ἦταν ἔτσι, σήμερα,
μετὰ τὴν ἀπαλωσύνῃ,
μετὰ τὸς ρόδα, τόσο φῶς,
καὶ τὸς εὐωδιές,
νάχῃ μιλήσῃ τῆς αὐγῆς,
ἢ μανά καλωσύνῃ,
σ' ὅλες τὶς σκέψεις τὶς κακές
καὶ σ' ὅλες τὶς καρδιές...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

θεληματικὰ τὴν ἐλευθερίαν της, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της ἕνα μαῦρο πέπλο πού τῆς μισόκρυβε τὸν ἥλιο, τὰ λουλούδια, τὴ γὰρ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἔμεινε γιά πάντα κοντὰ στὸν Τόνιο, πού τὴν ἀγαποῦσε καὶ θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἴσως γιά πάντα...

ΛΩΡΕΤΤΑ ΖΑΚ

πίνει στην ύγεια της... και τραγουδεί με την κιθάρα ένα τραγούδι... ντουέτο με την κ. Άλίκη.

Και τώρα αφού πάσαμε όλα αυτά, άς κάνουμε και λίγο ρεπορτάζ από τις συναυλίες τους...

Το ζεύγος Έπιτροπάκη, όπως σάς είπα, περνάει μια - μια τις κυριότερες πόλεις της Ελλάδος και δίνει από ένα αποχαιρετιστήριο κονσέρτο...

Στην Κρήτη ήτανε πρό δύο μηνών, στο Ηράκλειο, Ρέθυμνο, Χανιά, ύστερα στη Λάρισα, τώρα στον Βόλο και ύστερα στη Θεσσαλονίκη... Δυστυχώς δεν τους περισεύει καιρός να πάνε και στην Πελοπόννησο. Στο τέλος του Ιανουαρίου ή και πιθανόν στις πρώτες μέρες του Φεβρουαρίου ο αμερικανός ιμπρεσάριός τους τους επιβάλλει να φύγουν για την Αμερική. Στην Κρήτη τους απέθεσαν! Και πολύ δικαίως!...

Ξέρετε τι θα πή να φύγεις από την Ιταλία με δόξα και με χειροκροτήματα Ιταλών που όλοι ξέρουμε πόσο αυστηροί είναι στο τραγούδι... και να πηγαίνεις να τραγουδήσεις στην Κρήτη;

Δυστυχώς στην Αθήνα ήτανε «μόρτ σαίζον» για μελόδραμα και δεν τους άκούσαμε.

Υστερα πήγανε στη Λάρισα.

Μ' όλη την κρίση που διέρχεται το «θέατρο» σ' όλη την Ελλάδα και ιδίως στις επαρχίες της, με όλο που ο κινηματογράφος δεν αφήνει άνθρωπο να σκεφθί να προτιμήσει άλλο θεατρικό είδος, από το θέατρο των σκιών, η Λάρισα τους έδωσε είκοσι κολλαριστά χιλιάδικα!... Είσπραξες για μία συναυλία... μυθώδης!...

Το «Πάλλας» το αναλόγως με τον πληθυσμό της Λαρίσης και την καλλιτεχνική της κίνηση εξαιρετικό κινηματογραφικό θέατρο γέμισε...

1300 άκροατοί απέθεσαν τον Έπιτροπάκη και την σύζυγό του σ' ένα θαυμάσιο πρόγραμμα.

Η ίδια τύχη και πιο καλλίτερη τους περίμενε στον Βόλο... τη δεύτερη μέρα της Πρωτοχρονιάς. Το πρωί της Κυριακής 2 Ιανουαρίου ο Βόλος γνώρισε ένα αξέχαστο μουσικό πρωί... Στο Δημοτικό του θέατρο που πήγε όλη η άριστοκρατία και ο κόσμος που καταλάβαίνει από τέχνη, απεθεώθη κυριολεκτικώς το ζεύγος Έπιτροπάκη. Μαζί μ' όλους τους θεατές ήτανε και τους χειροκρότησε με την καρδιά του και...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Σκέψεις

— Τα αγράμματα παιδιά συγχέουν τα γράμματα. Οι άμόρφωτοι άνδρες συγχέουν τα πράγματα.

— Πολλοί σπουδαίοι άνδρες άτυχοι. Όπως και πολλοί καλοί κοπετάνιοι πνίγονται.

— Όπως τα σύννεφα κρύβουν τον ήλιο, έτσι και τα πάθη συσκοτίζουν το μυαλό.

— Οι αγροίκοι τρόποι δεν είναι ευχάριστοι στη συνομιλία. Όπως το πολύ δυνατό κρασί δεν ευχαριστεί τους πότες.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

Ο Ρόμπερτ Σμιθ, πλούσιος βιομήχανος στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, είχε ένα μονακριβό κοριτσάκι, δεκαεσσάρων ετών, που το λάτρευε.

Τό έλεγαν Έλινορ και η μητέρα του είχε πεθάνει πρό τεσσάρων ετών.

Τίποτε δεν ήταν για τον πολυεκατομυριούχο Σμιθ άρκετά ώραίο για την κόρη του. Και η μικρή του ανταπέδιδε με την ίδια δύναμη τη λατρεία του.

Μιά μέρα, όμως, την ώρα που έτρωγαν, η Έλινορ σηκώθηκε απότομα από το τραπέζι και είπε στον πατέρα της:

— Δεν είσαι ο αληθινός μου πατέρας και μισώ αυτό το σπίτι!

Ο κ. Σμιθ και η γκουβερνάντα της Έλινορ έννομισαν ότι η μικρή ήθελε να άστειευθί ή να μισηθί κάποιον.

— Έλα τώρα, Έλινορ, τι τρόπος είναι αυτός! είπε η γκουβερνάντα.

— Μισώ αυτόν τον άνθρωπο! φώναξε η Έλινορ και έτρεξε στο δωμάτιό της, όπου κλείσθηκε.

Ο κ. Σμιθ έκάλεσε άμέσως το γιατρό του σπιτιού. Ο γιατρός εύρηκε την Έλινορ πολύ καλά στην ύγεια της. Έν τοῦτοις, το κορίτσι απέφευγε τον πατέρα του και όποτε τον έβλεπε, φώναζε:

— Σέ μισώ! Σέ μισώ!

Έκλήθησαν κι άλλοι γιατροί. Δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τίποτε.

Ένα πρωί, ο κ. Σμιθ έλαβε μία επιστολή της όποιας οι χαρακτηρισμοί ήταν κομμένοι από μία έφημερίδα του Σίδνεϋ. Κάποιος άγνωστος τον επρόσβαζε ν' άφήσει σ' ένα ώριμομένο μέρος, ένα χρηματόδεμα, από 10.000 λίρες. «Και τότε, κατέλινε ο άγνωστος έκβιαστής, το παιδί σας που σάς άφνέρεθη ψυχικώς, θά έαναγίνη πάλι δικό σας!»

Την ίδια μέρα ο άπελπισμένος πατέρας παρόδιδε το άνώνυμο αυτό γράμμα στον έπιθεωρητή της Ασφαλείας του Σίδνεϋ, Φράνσις.

Η ΚΟΡΗ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗ!

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Η κατάστασις της Έλινορ ήταν σάσιμη. Όσο για το γράμμα, κατέληξαν εις το συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί ένός άσκημου άστειού. Την δεκάτην έκτην, όμως, ήμεραν, ο κ. Σμιθ έλαβε και δεύτερο έκβιαστικό γράμμα. Ο άγνωστος του ζητούσε τώρα 60.000 λίρες και τοῦδινε προθεσμία μόνον τριών ήμερών. «Διαφορετικά, η κόρη σας θά πεθάνη, όπως σάς έμίσησε, σύμφωνα με τη θέλησή μου».

Τρελλός από την άπόγνωση, ο κ. Σμιθ απέφασισε να συμμορφωθί με την προταγή του έκβιαστοῦ.

Πήγε στην Τράπεζα, άπέσυρε έξηντα χιλιάδες λίρες, τις έβαλε σ' ένα φάκελλο και τις έποσθέτησε στη ρίζα ένός δένδρου του Πάρκου της Βικτωρίας, όπως του είχε υποδείξει ο άνώνυμος έπιστολογράφος. Δεν έφυγε, όμως, από το μέρος εκείνο. Γιατί φοβότανε μήπως τα χρήματα βρεθούν από

κανένα τυχαίο διαβάτη και δεν πεοέλθουν στην κατοχή του έκβιαστοῦ. Και τότε η θυσία του θά πήγαινε χαμένη. Ο άγνωστος έγκληματίας θα θύμωνε, θα νόμιζε ότι ο κ. Σμιθ δεν θά απέφασισε να δηλώσει το κομψόδεμα του και θα έκτελούσε την τρομερή άπειλή του, σκοτώνοντας τη μικρούλη Έλινορ.

Άλλ' ο συλλογισμός αυτός του κ. Σμιθ ώδήγησε στο ίδιο άποτέλεσμα. Ο έκβιαστής, αντιληφθείς την παραγία του τραγικού πατέρα, κοντά στο μέρος όπου επρόκειτο να κρυφθούν τα χρήματα, δεν έτόλμησε να πλησιάσει στη ρίζα του δένδρου κι' έτσι νύκτως χωρίς να θίξη κανείς το χρηματόδεμα. Τότε ο κ. Σμιθ τό πήρε πάλι κι' επέστρεψε στο σπίτι του, με την ίδιαν άγωνία μέσα στην ψυχή. Γιατί, έν τώ μεταξύ, συλλογίσθηκε ότι ο έκβιαστής θά θύμωνε και θα έκτελούσε τη άτιμη πράξη του.

Μόλις επέστρεψε στο σπίτι, τηλεφώνησε στον έπιθεωρητή της Ασφαλείας Φράνσις και του ειπε τα διατρέξαντα. «Δεν σάς είπα τίποτε, προσέθεσε, γιατί ήθελα να άπομακρύνω άπο το κεφάλι της κόρης μου τον κίνδυνο, όστις φορών για τη χρηματική θυσία που θα ύφιστάμην. Τώρα, όμως, που βλέπω ότι έν έκανα τίποτε, σάς παρακαλώ να λαβετε τα μέτρα σας, ώστε να μισμύη τίποτε στην άγαπημένη μου Έλινορ».

Την ίδια, όμως, ήμερα, ο έπιθεωρητής της Ασφαλείας Φράνσις έμαθε κάτι που τον έκανε να πηδήσει από τη χαρά του. Η γκουβερνάντα είχε παρατηρήσει ότι ο θεράπων ίατρός της Έλινορ, ο δόκτωρ Μπής έσκυβε συχνά πάνω από την μικρούλα και της ψιθύριζε κάτι στο αυτί.

Τότε ο έπιθεωρητής Φράνσις συνέλαβε μία ύποψία. Έκανε μία ειδική και διακριτική έρευνα για το πρόσωπο του δόκτωρ Μπής κι' έμαθε ότι ο γιατρός είχε συνάψει μεγάλη χαρτοπαικτική χρέη.

Το μυστήριο άρχισε να διαλύεται. Ο δόκτωρ Μπής, έπωφελούμενος της ιδιότητός του ως γιατροῦ της οικογενείας Σμιθ, κρατούσε την Έλινορ αίγμάλωτη της μαννητικής του δυνάμεως, την είχε βυθίσει σε κατάστασι διαρκούς ύπνωτισμού και προσπαθούσε με τον τρόπο αυτό και με τα έκβιαστικά γράμματα, ν' άποσπάσει από τον πατέρα της ένα γερό χρηματικό ποσό.

Συλληφθείς ότι ύποβλήθηκε εις άγνώριαν, ο δόκτωρ Μπής κατέληξε να όμολογήσει την αλήθεια.

Η Έλινορ συνελθοῦσα από την κατάστασιν του ύπνωτισμού, δεν θυμότανε τίποτε από το μίσος έναντίον του πατέρα της.

Ο κ. Σμιθ, όμως, έπλήρωσεν όπασ δήποτε πενήντα χιλιάδες λίρες. Τις δέκα τις έδωσε στον Φράνσις και τις 40.000 σ'ά φιλανθρωπικά ιδρύματα του Σίδνεϋ.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΛΟΚ

Τα εὔδυμα του δικαστηρίου

Ο ΟΙΚΟΤΡΟΦΟΣ

Του κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

λένος Πατήs!

— Παρών!

— Άριστοκλής Άριστοκλέους,

Έλένη Άριστοκλέους, Μαρία

Άριστοκλέους.

Παρούσα όλόκληρη ή οικογένεια. Άπό την όλόμελειαν του πυκνού άκροατηρίου του τριμελούς άποσπώνται δύο όγκοι — το ζεύγος Άριστοκλέους — μία συμπαθεστάτη ύπαρξις — ο καρπός του ζεύγους Άριστοκλέους ένας νεαρός κατασρόθριξ — ο νοικάρης του ζεύγους Άριστοκλέους — και τέλος:

— Πέτρος Μήλος.

— Παρών!

Είναι ο τέως φίλος του νοικάρη του ζεύγους Άριστοκλέους και ήδη έχθρός άσπονδος του τέως φίλου του και έχθρος συγχρόνως άσπονδότερος όλόκληρου της συμπαθούς οικογενείας Άριστοκλέους.

— Έσύ είσαι ο Μήλος;

— Έγώ.

— Κάθισε.

Άπό την κληθείσαν πεντάδα ο τελευταίος αυτός είναι ο κατηγορούμενος, μηνυθείς από τον κ. Άριστοκλήν Άριστοκλέους δια κλοπήν, δι' έξυδρίσιν, δι' άδικον επίθεσιν και δια τραύματα που του έπροξένησε δήθεν την τάδε ήμερα, τάδε του μηνός, τάδε ώρα.

— Νά έλθη ο κ. Άριστοκλέους.

— Παρών.

— Λέγε τί σου έκανε;

— Μάλιστα. Και έν πρώτοις κ. πρόεδρε θέλω να σάς είπω ότι τα όσα θά σάς είπώ ο κατηγορούμενος είναι ψέμματα!

— Λέγε τί έχεις να πής έσύ!

— Αυτό κάνω! Διότι ο κατηγορούμενος θά σάς πη τά όσα έλεγε εις όλον τον κόσμον...

— Πάλι τά ίδια;

— Παρών! Δεν έγινα άντιληπτός;

— Και πολύ μάλιστα. Άλλά δεν σ' έρώτησα τί θά πη ο κατηγορούμενος. Τί έχεις να πής έσύ;

— Μάλιστα. Είναι κλέφτης.

— Τί σου έκλεψε;

— Δεν έκλεψε έμένα.

— Άλλά;

— Τοῦ κ. Άλέκου. Δυό χιλιάδες σεντμές από το πορτοφόλλι του. Άλλά ο κατηγορούμενος θά σάς πη ότι δήθεν δεν τα έκλεψε αυτός και θά σάς πη — έπίσης...

— Δεν μπορούμε να συνηνοηθούμε;

— Παρών! Δεν έγινα άντιληπτός;

— Έσύ έγινες. Έγώ βλέπω πως δεν γίνομαι άντιληπτός. Άκούς τί σου λέω;

— Άκούω.

— Πές τα από την αρχή.

Τά λέει από την αρχή. Είς το δεύτερον πάτωμα μιάς πολυκατοικίας — τρόπος του λέγειν — έχει την φοιάν του το ζεύγος Άριστοκλέους. Είς ένα από τα δωμάτια του ζεύγους εκατοικούσε ως οικότροπος ο νεαρός Κωστάκης, πρωτοετής της Ιατρικής πληρώνων τρεις χιλιάδες δραχμές κατά μήνα από το εύτραφές πορτοφόλι του έξ έπαρχίας πατρός και έχων με τα χρήματα αυτά στέγην, τροφήν, και αίσθημα. Διότι ο νεαρός φοιτητής πίσω από τις εύρύτατες

πλάτες της κ. Άριστοκλέους έπλεκε τρυφερόν ειδύλλιον με τον θελκτικόν καρπόν του ζεύγους, πράγμα που παρηκολούθει με άύξουσαν άνησυχίαν ο φίλος του, Άγαπητός, λοιπόν, ήτο ο νοικάρης και μισητός ο φίλος του νοικάρη; όπως άφηκε να έννοηθί από την κατάθεσή της ή κ. Άριστοκλέους:

— Δεν ήταν που έρχόταν πρωί, μεσημέρι βράδυ στο σπίτι να κοπροσκυλλιάξη και να του φτιάνομε καφέδες και τα επιδέλεια αλλά και δεν έκράταγε και την γλώσσα του.

— Δηλαδή;

— Τέλος πάντων.

— Προχώρει.

— Έλεγε πως έμεις τάχατες έπηγαίναμε να τυλίξουμε τον Κωστάκη να τον κάνωμε γαμπρό και προσπαθούσε τάχατις να τον σώσει από τα χέρια μας το παιδοπαίδο. Όπου λοιπόν έρχεται ένα πρωί που λέτε ο κύριος από δω (βλέμμα έσχάτης περιφρόνησεως προς τον κύριον από κει) και σώ-

Κατέβηκε κάτω έξαλλος.

ναι και καλά να διή τον κ. Κωστάκη, ότῶ ή ώρα αν άγαπάς. Μπαίνει στη κάμαρά του, θρασύς και άναίδης ο κύριος από δω (στροφή της παλάμης προς τον κύριον από κει) και καθάεται. Σημειώσετε παρακαλώ.

— Προχώρει.

— Σημειώσετε παρακαλώ κ. πρόεδρε.

— Τί να σημειώσω;

— Ότι στο δωμάτιον όπου έπερίμενε τον Κωστάκη ο κύριος από δω (βλέμμα έσχάτης περιφρόνησεως προς τον κύριον από κει) ήταν το σακάκι του Κωστάκη με το πορτοφόλλι του. Το έσημειώσατε παρακαλώ;

— Το έσημειώσα.

— Λοιπόν, βγαίνει από το πλάι ή κορούλα μου από κει (βλέμμα ύψιστης τρυφερότητας προς την κορούλαν της από κει) και του λέει: ο κ. Κωστάκης δεν είναι έτοιμος ακόμη.

— Άπό πού βγήκε ή κόρη σας;

— Άπό το πλάινδ δωμάτιο.

— Άπό το δωμάτιο του Κωστάκη δηλαδή;

— Ερώθημα. Νεύρα, Άπότομος ύψους του τόνου της φωνής:

— Καλέ το γάλα του είχε πάει να του σερβίρη! Μάλιστα! Άλλά εκείνος σάνει και καλά να τον διή, να μη θέλη να φύγη από το δωμάτιο. Άκούει την φασαρία ο άντρας μου από κει (βλέμμα άναθρόιστου περιεχομένου προς τον άντρα της από κει), μπαίνει μέσα, λέει τί συμβαίνει, τός και

τός. Τον είχε που τον είχε στο στομάχι! Πήγαινε βρέ παδί μου, πρωί-πρωί! Άμπα, δεν πηγαίνει! Βρέ πήγαινε! Τίποτε. Όπου λοιπόν, τον πιάνει καθ' όσον άράθυμος ο εύλογημένος και τον κατέβαζε με το ζόρι από τις σκάλες.

Και έως έδώ μεν τα πράγματα δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερον ένδιαφέρον. Μόλις όμως έφυνεν ο φίλος του οικοτρόφου του ζεύγους — συνεχίζει ή δεσποινίς Άριστοκλέους:

— Άκούω τον κ. Κωστάκη να φωνάζη.

— Και πού ήταν ως τότε ο Κωστάκης;

— Στο πλάινδ δωμάτιο.

— Κι' έσύ;

— Χαμηλώνουν τα βλέφαρα:

— Έκει.

— Τί έκανες εκεί;

— Κοιμνίζονταν τα μάγουλα:

— Του έσερβίριζα το πατί,

— Το ταΐ ή το γάλα;

— Τάξιμον τα χέρια:

— Δεν ένθυμούμαι.

— Καλά, προχώρει.

— Είχε περάσει στο δωμάτιο, όπου προς όλίγου τον έπερίμενε ο φίλος του και είδε ότι του είχαν κλέψει από το σακάκι δυό χιλιάδες δραχμές. Τ' άκούει ο μπαμπάς, τρέχει κάτω, πιάνει τον κατηγορούμενο, που δεν είχε φύγει ακόμη και έκανε βόλτες.

— Γιατί;

— Έπερίμενε τον κ. Κωστάκη.

— Αν είχε κλέψει, δεν ήταν φυσικώτερο να φύγη;

— Αδέσδοτος:

— Δεν έξω...

Αυτά και πολλά άλλα καταθέτει ή οικογένεια Άριστοκλέους που όταν όμιλη για τον νοικάρη της γειμίζει τρυφερότητα και όταν όμιλη για τον φίλον του νοικάρη της γειμίζει άγριότητα.

Γιατί; Ήγανόσθη άρκετά το δικαστήριο να εισδύσει εις τα άδυτα των ιδιαίτερων της οικογενείας Άριστοκλέους για να βγάλη συμπεράσματα. Όταν όμως ήλθεν ή ώρα του κατηγορουμένου, έχυθη όλίγον φώς.

— Ήθελαν να τυλίξουν τον φίλο μου, κ. πρόεδρε, κι' εγώ του άνοιξα τα μάτια. Έκλεψε τα χρήματα ο κ. Άριστοκλέους και μου έφόρτωσε έμένα την κλοπή για να μη ξαναπατήσω στο σπίτι και να κάνουν εύλεύθερα τη δουλειά τους. Και την έκαναν, διότι εγώ μεν ώδηγήθην εις το έδωλιον εκείνος δε εις την καμινιάν, διότι την έρχομένην Κυριακήν άρραβωνιάζεται την δεσποινίς Άριστοκλέους.

Την άποψιν αυτήν υιοθέτησε το δικαστήριο μετ' μικράν σκέψιν και άπήλασε τον δυστυχή κατηγορούμενον.

Όσον για τον νεαρόν οικοτρόφον, ή μωρία των άρραβώνων ήταν άρκετή...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Ο έορτασμός της πεντηκοντατηρίδος του κ. 'Ιωάννου Δροσοπούλου

[Συνέχεια από τη σελίδα 3]

πουλος, βαθύτατα συγκεκινμένος, η-
χαρίστηκε την Α. Μ. τον Βασιλέα, τον
Πρόεδρο της Κυβερνήσεως και τους
παρισταμένους διά τας προσγενομένας
εις αυτόν τιμάς και έσυνέχισεν ως έ-
ξης:

Αισθάνομαι την μεγαλύτεραν ίκα-
νοποίησιν της ζωής μου, ότι τοιαύται
έκδηλώσεις συμπαθείας και εύχων έκ-
δηλούνται όχι μόνον παρά της δημγύ-
ρεως ταύτης αλλά και έξ άπάσης σχε-
δόν της 'Ελλάδος, όπως ηκούσατε από
τά ψηφίσματα των Δημοτικών Συμβου-
λίων, 'Οργανισμών, 'Εταιριών, 'Επιμε-
λητηρίων κ.λ.π. Δεν είναι δυνατόν να
υπάρξη μεγαλύτερα ίκανοποίησις δι'
ένα άνθρωπον, ό οποίος αφιέρωσε όλην
του την ζωήν, όλος του τας δυνάμεις
ψυχικάς, σωματικές και πνευματικές
διά την ύπηρεσίαν ενός 'Οργανισμού
και διά τουτό παρακαλώ να πιστεύση-
τε ότι σάς είμαι ειλικρινώς ευγνώμων
διά τας έκδηλώσεις αυτάς, τας όποι-
ας μου έκάματε, τας συγχαρητήριας
σας διά την μακροχμέρευσιν. Διότι αισθάνομαι
ότι τόσον άγναι και άνυπόκρι-
τοι είναι αί έκδηλώσεις αυτάς παρά
μιάς δημγύρεως, ή όποία άποτελείται
από πρόσωπα, όια άποτελείται, ώστε
δεν είναι δυνατόν παρά ή συγκίνησις
μου να είναι βαθύτατη και ή ευγνωμο-
σύνη μου άπειρος. Παρά τας συγχαρη-
τήριας και τας εύχας ήκουσα από όλους
τους κυρίους τους προαλήσαντας και
επαίνους και εγκώμια διά τώ έργον
μου, τώ όποϊον έπετέλεσα. 'Ολοι γνω-
ρίζουν ότι οι έπαινοι και τας εγκώμια
καθώς και αί επικρίσεις πάντοτε έχουν
κάτι τι τώ ύπερβολικόν, άν όνι πάντο-
τε, σχεδόν πάντοτε, όσον άφορᾷ ὅ-
τις επαίνους και τας εγκώμια τας ό-
ποια άπηυθύνθησαν πρὸς ἐμέ κατά την
έορτήν ταύτην, είμαι όλίγον επιφυλα-
κτικός και θά σάς εξηγήσω διατί. "Ε-
γω πρὸ έμοῦ, κύριοι, τας προτιμάς των
μεγάλων Διοικητών και Ιδρυτών, τας
όποι-
ας προσβλέπω, πάντοτε και νῦν,
μετ' εύλαβείας και σεβασμοῦ. 'Ο άεί-
μνηστος Γεώργιος Σταύρου, μετά τοῦ
φιλέλληνα, 'Εμμανουήλ 'Ιδουσαν, ὅς
γνωστὴν τὴν 'Εθνικὴν Τράπεζαν τῆς
'Ελλάδος, ὅμα τῇ ἀπελευθερώσει τοῦ
'Ελληνικοῦ 'Εθνους. Οἱ αἰμίμηστοι οὗ-
τοι ἄνδρες ἔθεσαν τὰ θεμέλια τοῦ 'Ι-
δρύματος τούτου τόσον ισχυρά, τόσον
γρανιτώδη και τὰ ἐστερέωσαν ἐπὶ μα-
κράν σειρὰν ἐτών. ὥστε μόνον κακοὶ
ἄνδρες θά ἠδύναντο νὰ διασαλεύσουν
τὰ θεμέλια τοῦ 'Ιδρύματος αὐτοῦ. Διὰ
τῆς Διοικήσεως τοῦ 'Ιδρύματος ὑπὸ
τῶν ἀνδρῶν τούτων ἀπεκτήθη ή ἐκτί-
μησις, ή ἐμπιστοσύνη, ή πίστις τοῦ 'Ελ-
ληνικοῦ Λαοῦ, ὅχι μόνον τοῦ 'Ελληνι-
κοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ και τοῦ ἔξω 'Ελληνι-
σμοῦ και τῶν πιστωτικῶν ἰδρυμάτων
τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Δὲν ἐδημιούργησαν ὅμως μόνον πί-
στιν, ἐμπιστοσύνην ἔσω και ἔξω τῆς
'Ελλάδος, ἀλλ' ἐδημιούργησαν τὸ και
σπουδαιότερον, παραδόσεις ἱεράς, πα-
ραδόσεις τοιαύτας, αἱ ὁποῖαι ἐνέπνευ-
σαν πάντοτε και ἐμπνέουν ὅχι μόνον
τούς διοικοῦντας ἀλλὰ και τοὺς λει-
τουρῶντες τῆς 'Εθνικῆς Τράπεζῆς ἀπὸ

τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου.
Τοιαύτην λοιπὸν εἶδον τὴν 'Εθνικὴν
Τράπεζαν, ὅταν οἱ Μέτοχοι μοῦ ἤξιω-
σαν ν' ἀναλάβω τὸ ἀξίωμα τοῦ Διοικη-
τοῦ, κοί ἔχων συνεργάτην πολῦτιμον,
ἀφωσιωμένον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν
συμφερόντων τοῦ 'Ιδρύματος, ἀκάμα-
τον εἰς τὴν ἐργασίαν του, χαλκέντερον
εἰς πάντα κόπον και διακεκριμένον, ἔ-
χων ἐπίσης συμπαραστάτην ὁλόκλη-
ρον τὸ Συμβούλιον τῆς 'Εθνικῆς Τρα-
πέζης και τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἀ-
νωτέρων και κατωτέρων ὑπαλλήλων
τῆς 'Εθνικῆς Τράπεζῆς, ἐμπνευσμένων
ἀπὸ τὰς παραδόσεις, ἀπὸ τὰς ὁποῖας
δεν εἶναι εύκολον νὰ ἀποκλίνη κανεῖς
παρὰ μόνον ἐάν εἶναι κακός, τοιοῦτους
λοιπὸν ἔχων συνεργάτας τίποτε ἄλλο
δεν ἔπραξα παρὰ μόνον ἀφιέρωσα ὅ-
λος μου τὰς δυνάμεις τὰς ψυχικάς, τὰς
σωματικάς, τὰς πνευματικάς εἰς τὴν ἐ-
ξυπηρέτησιν τοῦ 'Ιδρύματος.

Ἡ Θεία Πρόνοια ηὐδόκησεν, ὥστε ή
ἀφοσίωσίς μου αὕτη, ή προσήλωσίς
μου εἰς τὸ καθήκον νὰ μὴ μοῦ ἀπολεί-
πουν. Πέραν τούτων δεν ἔκαμα τίποτε
ἄλλο ὥστε νὰ τύχω τοσοῦτον ἐπαίνων
και τοσοῦτων εγκωμίων. 'Εάν ἐπετέλε-
σα κάτι κατὰ τὸ δεκαετές διάστημα
ποῦ εὐρίσκομαι Διοικητῆς εἰς τὴν Τρά-
πεζαν, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἀνήκει ὅ-
λον εἰς ἐμέ. Παρακαλῶ νὰ λείψῃ ή ὑ-
περβολή αὕτη ἀπὸ ὅσα εἰπατε, και εἰς
ἐμέ δὲν μένει παρὰ νὰ σάς ευχαριστή-
σω ἀπὸ καρδίας.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Διοικητοῦ
κ. Δροσοπούλου ἐκάλυψαν χειροκρο-
τήματα και ἐπευφημίας.

Μετά τοῦτο, ὁ κ. Δροσόπουλος ἐδέ-
χθη τὰ θερμά συγχαρητήρια ὅλων τῶν
παρευρεθέντων, εἰς τοὺς ὁποίους κατό-
πιν προσφέρθησαν ἀναμνηστικά.

ΤΟ ΒΛΑΝ ΑΥΣΑΡΕ ΤΟ

- Κατάρτα! 'Ο τραπέζης μας
έφυγε μαζί με τίς καταθέσεις μας...
- Και νῦναι μονάχα αὐτό; Κιν-
δυνοῦμε νὰ κατηγορηθοῦμε και ὡς
φυγαδεύοντες συνάλλαγμα εἰς τὸ
έξωτερικόν...

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ σύζυγος ἑνὸς Γάλλου διπλωμά-
του τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος Γ'.
τῆς ὁποίας ή καλλονή συνετέλεσε πε-
ρισσότερο ἀπὸ τὴ διπλωματικὴ ικανό-
τητα τοῦ ἀνδρός της, καθὼς λέν οἱ κα-
κὲς γλώσσες, στή διατήρησιν εἰρηνικῶν
σχέσεων μετὰ τῶν ξένων κρατῶν, εἶχε
καταρτίσει τὸν ἀκόλουθο δεκάλογο,
σχετικὰ μετὰ τὴ γυναικεία καλλονή:

1) Νὰ κοιμάσθε νωρὶς ἀποβραδὺς
μετὰ τὸ στομάχι ἐλαφρὸ και νὰ πλαγιαί-
ζετε ἐπάνω σὲ προσκέφαλο γεμάτο χα-
μολούλοιδα.

2) Νὰ προσέχετε νὰ μὴ διαβάζετε
ποτέ ὅταν εἰσθε πλαγιασμένη.

3) Τὸν χειμῶνα μόλις ξυπνᾶτε νὰ πῖ-
νετε τὸ ζουμί ἔξ' πορτοκαλλίων και τὴν
φθινόπωρο ἕνα μικρὸ ποτήρι γεμάτο
μετὰ τὸ χυμὸ νωπῶν σταφυλιῶν.

4) Νὰ βρέχετε, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ,
τὸ δέρμα σας μετὰ ἀπόσταγμα πρᾶσου,
γιατί αὐτὸ κάνει τὸ δέρμα κρινόλευκο.

5) Νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μετὰ
ἀπόσταγμα ἡρανθέων, τὸ ὁποῖο ξα-
ναδίνει στα μάτια ὅταν πρὸς τὸν ὅ-
μοιο ἔχεται καὶ λαμπρύνει τὸ πρόσωπο
ὁλόκληρο.

6) Ν' ἀποσφραγίζετε μετὰ ἀτάραχ-
ν χέρι τὴν ἀλληλογραφία σας και νὰ μὴν
συγκινηθῆτε ἀπ' τίς δυσάρεστες εἰδή-
σεις ποὺ τυχαίνει νὰ λαβαίνετε.

7) Νὰ κάνετε κάθε μέρα περίπατο
ἐπὶ μιά ὥρα, φορώντας παπούτσια μετὰ
πολὺ χαμηλὰ τακούνια.

8) Μόλις παρουσιασθοῦν οἱ πρῶτες
ρυτίδες στὸ πρόσωπό σας, νὰ τίς ἐξα-
φανίσετε μετὰ τὰ δάκτυλά σας, σάν νὰ
ἐπρόκειτο νὰ λιώσετε τσαλακωμένο
χαρτί.

9) Νὰ χαμογελάτε μετὰ τὰ χεῖλη κι
ὅχι μετὰ τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ σχηματί-
ζονται ρυτίδες κοντὰ στοὺς κροτά-
λους σας.

10) Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χορεύετε
τουλάχιστον μιά φορὰ τὴ βδομάδα.

Οι γραφομηχανές σ' ὅλο τὸν κόσμo

Τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Ἡ 'Επιθεώ-
ρησις τοῦ Γραφείου» ἔκαμε λεπτομε-
ρεστάτη στατιστικὴ γιὰ τὰς γραφομη-
χανάς, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν σ' ὅλον
τὸν κόσμo. Πρὸς τοῦτο ἐξήγησε πληρο-
φορίες ἀπὸ ὅλα τὰ τελενφία τοῦ κό-
σμου. 'Απὸ τὰς συγκεντρωθεῖσες πλη-
ροφορίες ἀποδείχθηκε ὅτι σ' ὅλον τὸν
κόσμo ὑπάρχουν 49 ἑκατομμύρια γρα-
φομηχανῶν. 'Απ' αὐτὲς 45 ἑκατομμύ-
ρια στήν 'Αμερικὴ και 4 στήν Εὐρώπη.
'Αποδεικνύεται ἔτσι ὅτι εἶναι πρωτοφα-
νὴς ή διάδοσις τὴν ὁποία ἔλαβε μηχανή-
μα ἄγνωστο πρὸ 30 μόλις ἐτών.

Καθὼς δὺει ὁ ἥλιος

Ἀρχαῖο εἰδύλλιο τοῦ Πιερ Λουῖς

Ἀρκάς.—Εἶσαι ἕνα πολὺ ὁμορφο κορίτσι
μετὰ μεγάλα μαῦρα μάτια...

Μελίττα.—Μὴ μετὰ πλησιάζεις!

Ἀρκάς.—Δὲν σε πλησιάζω, τὸ βλέπεις
καλὰ, ὡ ἀδελφὴ τῆς 'Αφροδίτης, ὁμορφο
κορίτσι, ποὺ τὰ σγουρά μαλλιά σου πέφτουν
στὶς πλάτες σου σάν ῥόδες σταφυλιῶν.

Μελίττα.—Σῶπα! Σῶπα! τὰ λόγια σου
πάνε χαμένα.

Ἀρκάς.—"Α! γλυκὸ κορίτσι μετὰ τὰ ὡ-
ραῖα μαῦρα μάτια.

Μελίττα.—Σῶπα, βοσκέ, και φύγε· μὴ
θέλεις νὰ ὀργίσῃς τοὺς Θεούς. Ἡ μητέρα
μου μοῦ ἔχει πῆ νὰ μὴ μιλῶ στοὺς νέους κι'
οὐτὲ νὰ τοὺς ἀκούω. Εἶμαι δῶ γιὰ νὰ φυ-
λάω τὰ προβάτὰ μου στὴ βοσκή τους ὥς
ποὺ νὰ γυρῇ ὁ χρυσὸς ἥλιος, κι' ὅχι γιὰ νὰ
μιλῶ μετὰ τὴν ἀγρία πού περνοῦν τὸ δρόμο μετὰ
κακοὺς σκοποὺς...

Ἀρκάς.—Θὰ μοῦ ἀποκριθῇς, ἂν σὲ ρω-
τήσω γὰτί;

Μελίττα.—Ναί. Γιὰ ῥωτήσέ με...

Ἀρκάς.—Τί σκεπτόσουνα κάτω ἀπ' τὸν
ἥλιο τῆς ἑλῆας, ὅταν ἐπερνοῦσαι;

Μελίττα.—Δὲ θέλω νὰ σὲ πῶ...

Ἀρκάς.—Τὸ ξέρω ὅμως...

Μελίττα.—Πές μου τὸ λοιπόν!

Ἀρκάς.—Θὰ σὲ πῶ, ὥς με ὅμως πρῶ-
τα νὰ γυρῇ κοντὰ σου, ἄλλοιῶς δὲ θὰ μιλή-
σω. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πῶ παρὰ μονάχα σ' ἐ-
σὶν, εἶναι τὸ μυστικόν σου κι' ὅχι τὸ δικόν
μου...

Μελίττα.—Θέλεις νὰρθω κοντὰ σου; νὰ πιάσω
ἀπαλὰ τὸ χέρι σου;

Μελίττα.—Πές μου. Τί σκεπτόμουν;

Ἀρκάς.—Τὴ νυμφικὴ σου ζώνη.

Μελίττα.—"Ω! ποῖος σὲ πρὸδωσε!... Εἶ-
σαι κανέναν Θεὸς, ὃ βοσκέ, σὺ ποὺ διαδά-
ξεις ἀπὸ τόσον μακρὰ τοὺς λογιμοὺς τῶν
κοριτσιῶν!... Μὴ με νιττάξεις ἔτσι! μὴ γυ-
ρεῖς νὰ διαβάσῃς στὰ μάτια μου τί σκέ-
πεται ἀκόμη...

Ἀρκάς.—Σκεπτόσουνα τὴ νυμφικὴ σου
ζώνη, ὁμορφη γλυκεῖα παιδούλα, και τὸν ἄ-
γνωστο ποὺ θὰ τὴ λύσῃ μετὰ τὴν ἀπ' αὐτὰ
τὰ γλυκὰ λόγια ποὺ τὰ φοβάσαι τόσο...

Πές μου ἀλήθεια, θὰ σοὺ φανοῦν κι' αὐτὰ
ἐπὶ τὴν ὁδόν;

Μελίττα.—Δὲν τᾶκουσα ἀκόμη...

Ἀρκάς.—Μ' ἀνοῦς τὰ δικά μου τώρα
και βλέπεις τὰ μάτια μου...

Μελίττα.—Δὲν θέλω πιά νὰ τὰ βλέπω...

Ἀρκάς.—Θὰ τὰ ἰδῇς πάλι στὸν ὕπνο σου.
στ' ὄνειρό σου.

Μελίττα.—"Ω βοσκέ!...

Ἀρκάς.—Πές μου ἀκόμα πῶς θὰ βοι-
κόσουν ἔτσι μισάνθρωπὴν στὴν ἀγκαλιά μου,
ἂν δὲν ἦσουν κι' ὅλας ή ἀγάπη σου;

Μελίττα (Μὲ ἔξαρση).—Μὰ ὅχι δὲν εἶ-
μαι! "Ασε με, ἄνθρωπε, φροδοῦμαι, φύγε ἀπὸ
κοντὰ μου, δὲ σὲ ξέρω... "Ασε με, ὃ βοσκέ,
τὰ νάδια σου ποὺ κᾶνουν κακὸ, ἄσε με, δὲ
σὲ θέλω! Δὲ σ' ἀγαπῶ...

Ἀρκάς.—Γιατί ποὺ μιλᾷς πάλι μετὰ τὴν
λήττῃς μητέρας σου, γλυκεῖά μου παιδούλα;

Μελίττα.—"Οχι, τὰ χεῖλη τὰ δικά μου
σοὺ μιλᾷν. Εἶμαι σκόνη, ἄσε με, ὃ βο-
σκέ. Ὅλ' τῶν καὶ νυνάλη μου ντοσπὴ νὰ κᾶνῃ
ὅτι ἔκταναν ή Ναιε ή Φιλλίσα καὶ ή Χλόη
τοῦ δὲν προῖοναν τὰ πέρς τοῦ ἄνδρου τους
καὶ νὰ δοκίμασαν τὰ μυστικά τῆς 'Αφροδί-
της και ποὺ ἔκταναν πρὸς τὸν δῖνον νᾶναι
γυναικόμενες. "Οχι, ἂν δὲ θὰ σοὺ δῶσω τὸ
κορμί μου, ὃ βοσκέ! Θὰ σκοτωθῶ καλλιτε-

ρα μετὰ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

Ἀρκάς.—Γιατί μιλᾷς ἔτσι; Τί σοὺ ἔκα-
να;... "Αγγίξε τὴν ἐσθῆτα σου, μὰ δὲν τὴν
ἔσχισα. Ἐχάιδεψα τὴ ζώνη σου, μὰ δὲν τὴν
ἔλυσα. Γιατί φοβάσαι τόσο;... "Ας εἶναι ὁ
μορὸς, ἀφοῦ τὸ θέλεις, σ' ἀφίνω, σ' ἐλευθερώ-
νω, δὲ σὲ χαϊδεύω πιά... Φύγε! Γιατί δὲ
φεύγεις λοιπόν; ...

Μελίττα.—"Ω! βοσκέ, . . . "Ασε με νὰ
κλάψω.

Ἀρκάς.—Νόμισες λοιπὸν πῶς σ' ἀγαπῶ
τόσο λίγο, ὥστε νὰ σὲ κάνω νὰ πονέσῃς;

Μελίττα.—Ναί, κλαίω . . .

Ἀρκάς.—Καὶ ὅμως, ἐάν σὺ τὸ ἤθελες, θὰ
παθούσα πολὺ νὰ περάσω στὰ πόδια σου μιά
ὁλόκληρη ζωὴ ἀγάπης.

Μελίττα.—"Ω! "Ασε με νὰ κλάψω ἀ-
κόμη...

Ἀρκάς.—Μακρὰ ἀπὸ μένα;

Μελίττα.—Στὴν ἀγκαλιά σου... Κοντὰ
στὰ μάτια σου...

Ἀρκάς.—Πολυαγαπημένη μου... "Ελα...

Ἡ νύκτα γένει τὸ φῶς τοῦ σούρουπου,
φεύγει σάν ἕνα πλάσμα φτερωτό, πρὸς τὸν
οὐρανόν... τὸ σκοτάδι πέφτει ἀργά-ἀργά! ...
Μακρὰ φαίνεται μονάχα τὸ ἀργυρὸ κύλι-
μα τῶν νεφρῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου καθρε-
φτίζονται κίολας τὰ πρῶτα λαμπερὰ ἀστέ-
ρια... Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Μελίττα.—"Ω ναί, πολὺ γλυκεῖα... Πᾶμε...

Ἀρκάς.—"Ελα, πολυαγαπημένη... Τὸ
πικρὸ δάσος ὅπου θὰ μποῦμε εἶναι τόσο βα-
ρὺ, ποὺ προξενεῖ φόβο ἀκόμα και τὴ μέρα.

Κάτω ἀπ' τὰ πανύψηλα δένδρα του, ἐπάνω
στὸ μαλακὸ γρασίδι, ἴσως νὰ βρισκῶνται ἀ-
κόμη τὰ χνῆρια τῶν βρωμερῶν Σατύρων ποὺ
ἀκολουθοῦν τὸ πέρασμα τῶν Νυμφῶν, κα-
θε αὐγῇ. Κ' ἴσως ἀκόμη, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ
πικρὰ φυλλώματα νὰ παραφυλᾶν τὰ πρᾶ-
σινα μάτια τῶν Ἀμαδρυάδων, ποὺ τρομά-
ζουν τόσο τοὺς ἀνθρώπους... Ἀλλὰ μεις,
δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ φοβηθοῦμε, ἀφοῦ εἶ-
μαστε μαζί, ἀγκαλιασμένοι, ἐσὺ κι' ἐγώ.

Μελίττα.—"Ω ναί, ἀγαπημένε μου, κοντὰ
σου δὲν φοβοῦμαι... Κλαίω ἀπὸ χαρὰ, κλαίω
ἀπὸ ευχαρίστησιν... "Ενας Θεὸς ἐμπῆκε στὴν
καρδιά μου... Μίλα μου, μίλα μου ἀκόμη...

Ἀρκάς.—Ρίξε τὰ μαλλιά σου γύρω στὸ
πόδι μου...

Μελίττα.—"Ω ναί, ἀγαπημένε μου... Σοὺ
δίνονται ἀπόψε παρθένος σάν τὴν "Αρτεμι,
ποὺ ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν ὄρκο μου...

Ἀρκάς.—"Ομορφο κορίτσι, μετὰ τὰ μεγάλα
μαῦρα μάτια, ποὺ με ἐμάγεψαν, οὔτε οἱ δι-
κοί σου, οὔτε οἱ δικοί μου δὲν ἐτοίμασαν
τὴν ἔνωση αὐτὴν πρὸς τὰ στοὺς βρωμοὺς τῶν
σπιτιῶν τους, ἐνώνοντας μαζί τὰ πλοῦτη
σου μετὰ τὰ δικά μου. Εἶμαστε φτωχοὶ και
γι' αὐτὸ εἶμαστε ἐλεύθεροι... Κι' ἂν κάποιος
μᾶς ἐνώνει αὐτὴ τὴ νύκτα, σήκωσε τὰ μά-
τια σου ψηλὰ και δέξ' εἶναι οἱ Ὀλύμπιοι
προστάται τῶν βοσκῶν...

Μελίττα.—Πολυαγαπημένε μου, ποῖο εἶναι
τ' ὄνομά σου;

"Α ρ κ α ς.—Ἀρκάς. Καὶ τὸ δικόν σου;

Μελίττα.—Μελίττα.

Π. ΛΟΥΙΣ

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Ἡ νύκτα θάνα γλυκεῖα...

Πυθαγόρεια ἀποφθέγματα

— Ἡ κολακεία μοιάζει με ζωγραφισμένη πανοπλία. Προκαλεί εὐχαρίστησι, ἀλλὰ δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτε.

— Τὸ μυαλὸ τῶν σοφῶν μοιάζει με τὸ χρυσάφι. Ἐχει καὶ βάρος μεγάλο καὶ ἀξία.

— Ὅταν ἔχετε νὰ κάνετε με μοχθηρὸν καὶ ὑπουργόν, νὰ φοβείσθε περισσοῦτε τὴ σιωπὴ τοῦ, παρὰ τὴ φωνή τοῦ.

— Ὅπως δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦμε τὴ νόμιμη γυναῖκα μας γιὰ χατήρι τῆς ματρίας μας, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ προτιμοῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ἐκείνους πού μᾶς κολακεύουν. Ἡ κολακεία μοιάζει με ματρίεσσα.

— Ὅπως τὸ πλοῖο βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ, μόλις ἀράξη στὸ λιμάνι, ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου βρίσκεται ἀνακούφισι καὶ ἡσυχία στὴ φιλία.

— Ἡ πατρικὴ ἐπιπληξὶς μοιάζει με ὠφέλιμο γιατρικόν.

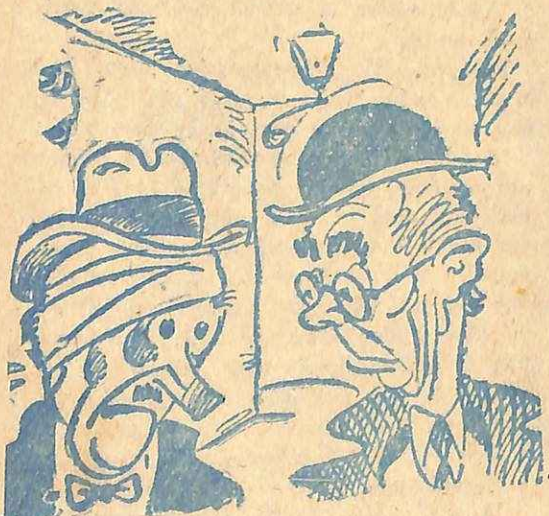
— Τὸ γέλιο πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζαστε με οἰκονομία. Ὅπως καὶ τὸ ἄλῃτι.

— Τὰ μακρὰ φορέματα μᾶς ἐμποδίζουν στὸ περπάτημα. Ὅπως καὶ οἱ μεγάλες περιποιήσεις ἐμποδίζουν τὴν ψυχὴν τῶν πλουσίων νὰ βαδίζῃ ἐλεύθερα.

— Ὅπως οἱ ταξιδιώτες φροντίζουν, πρὶν καταλθῶν ἀπὸ τὴν τρικυμία νὰ ἔχουν τὰ ναυαρωστικά τους σὺνεργα, ἔτσι καὶ οἱ εὐτυχοῦντες, πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ πρὶν ἔτοιμοι, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ δυστυχία.

— Ὅπως ὁ ἥλιος πού βασιλεύει δὲν εὐφραίνει κανένα, ἔτσι καὶ ὁ πλοῦτος τῶν φιλαργύρων κανένα δὲν εὐχαριστεῖ.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ

— Σήμερα θεύθηκα μια ἴλαστρα με χρυσάφι.
— Δῶρο;
— Ὁχι, στὸ κεφάλι

Ἡ τύχη καὶ ὁ ράφτης

Ἐνα ρωσικὸ παραμῦδι τοῦ Β. Μοσκόβσκι

Κανείς στὸν κόσμο δὲν μένει εὐχαριστημένος με τὴν τύχη τοῦ. Περισσότερο ἀπ', ὅλους ὅμως ἡ τύχη βαρέθηκε ἕνα ράφτη.

Μόλις μετακοποῦσε ἀρχίζει τὴ μωρομύρα του:

— Γιὰ δὲς ἐγὼ ὁ κακομοῖρης, τύχη πού τὴν ἔχω, κοντεύω νὰ ψοφήσω στὴν πείνα!... Κι' ἀγάλλο ἀγάλλο ἀρχίζει τὸ βρυσίδι καὶ τὶς κατάρες.

Βάσταξε μιά, βάσταξε δυὸ ἡ Τύχη, μὰ δὲ κρατήθηκε πιά. Νὰ τὴ ἡ καλὴ σου στὸ ράφτη καὶ τοῦ λέει:

— Δὲν ντρέπεσαι βρὲ παλάνθρωπε νὰ με ρεζιλεύῃς ἔτσι; Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Ἀ καὶ σὺ δὲ βαρέθηκες πιά νὰ με κοροϊδεύῃς ἔτσι τόσα χρόνια; Δῶσε μου δουλειά νὰ ζήσω, καὶ δὲ θὰ σκούζω πιά.

— Τί ὀρίζεις παρακαλῶ;
— Νὰ γίνω νοικοκύρης.
— Μπα αὐτὸ ἦτανε μόνο;

Καὶ χαμογέλασε. Ἀπὸ τότε ἀρχισαν νὰ πηγαίνονται στὸ μαγαζί του λογιῶν λογιῶν ἀφεντάδες, στρατηγοὶ κι, ἄλλοι νὰ παραγγέλλουν κοστούμια χωρὶς συμφωνία καὶ νὰ πληρώνουν ἀμέσως....

Κέρδιζε στὰ καλά ὁ ἀνθρωπος... Καὶ ἡ τύχη συλλογιζότανε:

— Τώρα γλύτωσα πιά ἀπ' τὰ νύχια τοῦ.

Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ σοῦ δὲ καλὸς σου ξαναρχίζει τὸ παλὸ τοῦ τραγοῦδι:

— Ἀχ ἐγὼ ὁ κακορίζικος...
— Τί τρέχει λοιπὸν πάλι καὶ γρινιάζεις;

— Πάω νὰ τρελλαθῶ μόνος μου, θέλω νὰ παντρευτῶ.

— Καὶ δὲν παντρεύεσαι, ποῖος σ' ἐμποδίζει;

— Ἡ κοπέλλα πού θέλω δὲ με θέλει.
— Βλάκας εἶσαι, μοῦ λέει.

— Δὲν με κάνουνε λιγάκι πιὸ κατεργαρό;

— Μπράβο, γιατί ὄχι.

Καὶ τὸν ἀγγίξε με τὸ ραβδί της στὸ κούτελο, κι' ἔγινε ἐξυπνότερος.

— Ἀρχισε νὰ κάνῃ κατεργαριές, νὰ κερδίζῃ ἀκόμα περισσότερα χρήματα, νὰ κυνηγᾷ γυναῖκες, νὰ μπερμπαντεύῃ, νὰ καλυβῶν ψῆλλο, πού λέει κι, ἡ παροιμία. Οἱ πάντρεμμένοι τὸν φοβόντανε, οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν τὸν κυνηγοῦσαν με τὴ μαγγούρα, μίαν τοῦ πέτοξε στὰ μοῦτρα—χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τὸν πετύχῃ—σουμπαλιε, γιατί τὴν ἐγκατέλειψε, ἄλλη μίαν τοῦ ἔκανε μάγισ, γιὰ νὰ χάσῃ τὸν ἀνδρισμὸ τοῦ καὶ οἱ κάτοικοι ἐνὸς γει

τονικοῦ χωριοῦ ἐδιάβασαν ἀφορισμο, γιὰ νὰ μὴ λυώσῃ ποτὲ ὁ «παληγοράφτης» πού ἐξελόγισσε ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ.

Βλέποντας ὁ ράφτης ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι μὲν καλές, ἀλλὰ σοῦ βγάζουν ἐκτὸς τὴ γλύκα, ἀλλάξε γνώμη καὶ δὲν ἤθελε πιά νὰ παντρευθῇ, ὅπως παρακαλοῦσε. Καὶ μόλις εἶδε τὴν Τύχη, πού ἦλθε νὰ τοῦ προσφέρει μίαν κοπέλλα, ὁμορφὴ σὰν τὸ κρῦο νερό, τῆς εἶπε με θυμὸ :

— Ὅχι δὲν παντρεύομαι, οὔτε γιὰ ράφτης πιά κάνω.

Σφαλῶν τὸ μαγαζί του, διώχνει τοὺς μαστόρους κι' ἀρχίζει τὸ διάβασμα.

Δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς καὶ πάλι με τὴν τύχη τοῦ τὰ βάζει:

— Ποῖος τὴν ἔχασε τέτοια τύχη νὰ τὴ βρῶ ἐνῶ... Τέλειος Γιάννη; τείχε πάντα! Νάτῃ ἡ κολὴ σου μπροστὰ τοῦ:

— Ξέρεις, πῶς σὲ βαρέθηκε; Ἐγίνε ἀνυπόφορος με τὴν αἰωνία σου ἀχαριστία, τί θέλεις ἐπὶ τέλους;

— Πονετικιά μου Τύχη, χάρισέ μου λίγο ἀκόμη μυαλό.

— Τί σοῦ χρειάζεται; Σοῦ φθάνει τόσο!

— Ὅχι λίγο εἶναι. Ἐγὼ βλέπω πολὺ πὶδ ἔθιμπος ἀπὸ μένα πού ζοῦν στὸ κόσμο, γιατί τάχατες νὰ μὴ εἶμαι ἐξυπνότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους;

Ξεκαρδίσθηκε ἡ Τύχη, τὸν κτύπησε στὸ κούτελο κι' ἔγινε φωστήρας.

— — —

“Ὅπου κι' ἀν πῆγαινε, ὅ,τι κι' ἀν ἔβλεπε, ὅ,τι κι' ἀν ἄκουε, ὅλα ἀμέσως τὰ καταλάβαινε. “Ἀν κανένας τὸν ρωτοῦσε κάτι, στὴ στιγμή τὸν φώτιζε.

Τοὺς κούτταζε, τοὺς καλοκούτταζε καὶ με τὴ μαύρη μοῖρα τοῦ τάχει πάλι, πού τὸν κατατρέχει.

Αὐτὸ πιά δὲν ὑποφερόταν:

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα βρὲ ἀδελφὲ καὶ γκαρίζεις ἔτσι;

— Χρυσὸ μου περιστερὰκι, κάμε δ.λους τοὺς ἀνθρώπους γνωστικούς, σὰν κι' ἐμένα, νὰ με καταλαβαίνουν καὶ νὰ μὴ θυμῶνουν ὅταν τοὺς λέω τὴν ἀλήθεια.

Γέλασε ἡ Τύχη τράβηξε τὸν ξυπνὸ ἀπ' τὴ μύτη καὶ ὅλη ἡ ἐμπνῶδα τοῦφουγε.

“Εμεῖνε ὁ πιὸ βλάκας ἀπ' ὅλους.

“Επιασε τὴ μέση τοῦ, ἔσκυψε τὸ ξερό του καὶ λιγώθηκε στὰ γέλια.

— Ἀπὸ πού αὐτὸ τὸ κέφι παλληκάρι μου;

— Τώρα μόνον καταλαβαίνω πῶς εἶμαι ὁ πιὸ τυχερὸς ἀνθρώπος σὲ τοῦτον τὸν κόσμο!

Καὶ ἀπὸ τότε πιά δὲν παραπονέθηκε κι' ὅλη τὴν ἡμέρα τραγουδάει.

Β. ΜΟΣΚΟΒΣΚΙ

Γυναῖκες καὶ ἡλικία

Ὁ Γκόγκος στὴν Ἀθήνα

Ὁ Γκόγκος στὴν δειά του τὴν Μπατσούρω

Τὸ ἀκόνι

τοῦ κ. Νικ. Τσεκὸ

Ἀγαπητή μ' θειτοσύλα,

Μόλ'ς ἔλαβα τοῦ γραψοῦδ' σ' ἀμέσους ἰφόρ'σα τὴν κινούργια φουσανέλλα μ' πού τὴν ἰέχ'ς μὴ τὰ χιράκια σ' μπαλουλογήσ' κουτσάρ'σα στοῦ ξιρό μ' τοῦ κοκκ'νοῦ σὰν πιπριγιά φέσ' μ' μὴ τὴν μιγιάλ' φούντα κ' πῆρα σβάρνα ὅλως τὴν δρόμ'ς γιὰ νάβρου τοῦ Ἰδεῖου. Μιὰ κι μοῦ τοῦ γράφ' ἡ θειτοσύλα μ' ὅτ' πριέπ' νὰ ἀκουήσ' τὴ φουνή μ' δὴν πριέπ' νὰ χάσου οὐτὶ δράμ' κίρῳ, εἶπα. Κι γιὰ νὰ μὴ στὰ πουλουλογῶ θειτοσύλα μ' ἀφοῦ σεργιάν'σα ὅλ'ς τὴν στράτις τοῦ βρήκα ἐπὶ τέλ'ς τοῦ Ἰδεῖου. Ἰέν' ἰένα σπὶτ' μὴ πόρτ'ς κι πανεθούρια κουλημένα στοὺν τοῖχου καλὴ ὥρα σὰν κι τοῦ δικό μας. Κουντουζόγυσα τοῦ λ' πὸν κι χτύπ'σα τοῦ πουρτέλ'. Τίπ'τε ὁ μους. Οὐτὶ φουνή οὐτὶ λολιά ἀπὸ μέσα. Ξαναχτύπου τίπ'τε πάλ'. Ἀ! Γκόγκου, εἶπα ἰγὼ τῆς ἀφιντιάς μ' ἰδῶ φαίνεται ὅτ' κάθουντι κουφοί. Κι χουρὶς νὰ χάσ' οὐτὶ λιφτό, ἰεβγάλα τοῦ τσαροῦ μ' κι ἀρχίν'σα νὰ βρουντουλογῶ τοῦ πουρτέλ'.

Ἰφτοῦνου ἴτανι θειτοσύλα μ'. Ἀμέσους ἀνοῖξαν οἱ πόρτις κι τὰ πανεθούρια ὄχ' μόνου τοῦ Ἰδεῖου ἄλλα κι ὅλουν τὸν σπιτιῶν πού ἦντ'σαν στὴ γειτουνιά. Κι πρώτους-πρώτους ξανάβγῃ οὐ μαντράχαλους.

— Οὐδὲ μοῦ κρέν' γιὰ βαρᾶς;
— Διγιάτ' τοῦ ἀντικρέν' ἰέχου δ'λειά.

— Κι τί δ'λειά ἰέχ'ς;
— Θὰ στοῦ κρέν' ἰάν εἶσι οὐ κὺρ Ἰδεῖου οὐ Ἰδίου.

— Ναι, ἰγὼ εἶμι οὐ κλητήρας. Οὐ Διευθυντὴς λείπ' ἰφτοῦν τὴν ὥρα.

— Τότινις ἰντάξ'. Θέλω τοῦ λ' πὸν νὰ ἀκουήσ' τὴ φὴν μ' κι ν' ἀγουράσ' κι ἰένα ἀκόν' γιὰ τὴ θειτοσύλα μ' τὴ Μπατσούρω πού τοῦ περιμέν' στοῦ χουριῶ.

— Ν' ἀκουήσ' τὴ φουνή σ'; Μὰ ἰδῶ δὴν πουλάμ' ἀκόνια.

— Κι ποῦ τὰ πουλάν' τότινις;
— Στοῦ Μουναστηράκ' μοῦ φαίνεται....

— Τότινις νὰ μὴ συμπαθῇς κουμπάρι, εἶπα. Φαίν'τι ὅτ' μὴ κουραϊδέψανι κι μὴ στείλαν ἰδῶθις.

Τοῦν χιραίτ'σα π'λιές θειτοσύλα μ' τοῦν μαντράχαλου κι ρουτουλογόντας ἀπὸ δῶθι ρουτουλογόντας ἀπὸ κεῖθ'νε ἰέφτασα στοῦ Μουναστηράκ'.

— Ποῦ πουλάν' τ' ἀκόνια οὐρέ; κρέν' οὐ ἰένα χαίβαν'.

— Ἰκεῖα μοῦ ἀντικρέν' κι μοῦ δείχν' ἰένα μαναζοῦδ'.

Ἀσπάζομαι τὴν δειά σ' κι φῶ τὴν ἀρ'στίό σ'.

Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ Γκόγκος

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Μὰ παιδί μου, αὐτὸ τὸ καλαντάρι εἶναι πολὺ παλιό.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

Χουρὶς νὰ χασουμρίσ' οὐ Γκόγκους σ' θειτοσύλα μ' μπαίν' μέσα στοῦ μαγαζοῦδ'.

— Τί θέλ' ἡ ἀφιντιά σ' π'δὶ μ'; μὴ ρουτουλογῶναι ἰένας γέρους.

— Ἀκόν' ποππούλ' μ'.

— Τί ἀκόν';

— Ἀπὸ ἰκεῖα πού ἀκουήζ'ν τὴ φουνή.

— Πού ἀκουήζ'ν τὴ φουνή;

— Μάλ'στα. Θέλου δύγιου ἰένα γιὰ τὴν ἀφιντιά μ' κι ἰένα γιὰ τὴ θειτοσύλα μ' τὴν Μπατσούρω.

— Μὰ π'δὶ μ' ἀκόνια γιὰ ν' ἀκουήζ'ν τὴ φουνή δὴν ἰέχου. Ἀν θέλ'ς νὰ σὶ δώκου κανένα ἀπὸ ἰφτοῦνα πού ἀκουήζ'ν τὰ πριόνια μιτὰ χαρᾶς.

— Κι ἰκεῖα κάν'ν γιὰ τὴ φουνή;

— Δὴν ἔξρου. Ἀλλὰ ἀκόν' εἶνι. Θὰ κάν' γιὰ ὅλως τὴν δ'λειά.

— Τότινις δώσου δύγιου....

Ὁ παππούλ'ς ἰεφίρι δύγιου, τὰ δουκίμασι μπρουστά μ' μὴ ἰένα κουλουκουτρών' ἰάν εἶνι ἰντάξ' κι μοῦ τάδουκι.

— Πόσου κάνουνι παππούλ' μ';

— Ἰκατὸν εἰκουσι δραχμοῖς....

— Τόσα πουλά;

— Μὰ εἶνι ἀπ' τὰ καλά. Μὴ δαῦτα θὰ ἀκουήζ'νι ὅλα τὰ πράγματά σας μέχρι νὰ πιθάνητι ἂν τὰ προυσέξ'τι κι δὴν σπᾶς'ν....

— Ὡστὶ σπᾶνι κιάλας;

— Κι βέβαια. Χρεῖά'τι προυσουχὴ μιγιάλ'.

Ἀν τὰ πᾶς μάλ'στα στοῦ χουριῶ πριέπ' νὰ τὰ προυσέξ'ς στοῦ δρόμου.

Τὰ πῆρα τὰ ἀκόνια θειτοσύλα μ' κι μὴ κι εἶνι τόσου ἰπύφουβα ἀπουφᾶσ'σα νὰ μὴ τὰ στείλῃ μὴ τοῦν ταχυδρόμου στοῦ χουριῶ, ἀλλὰ νὰ τὰ φέρῃ οὐ ἰεῖους. Χῶρια ἀπὸ δαῦτου ἐκεῖα στοῦ χουριῶ θὰ μπουρέσου κι ἰγὼ μὴ τὴν ἡσυχία μ' ν' ἀκουήσ' κι τὴ δικιά μ', φουνή γιὰ ἰδῶ στὴν Ἀθήνα κᾶν' μιγιάλ'.

Ἰέν' γιὰ τὴ θειτοσύλα μ' ὥσπου νὰ φασαρία. Ἀπὸν θειτοσύλα μ' ὥσπου νὰ λάβ'ς τοῦ γράμμα μ' θὰ εἶμι κι ἰγὼ στοῦ χουριῶ κι ἰτοιμάσ' νὰ μὴ ὅπουδιχτῇς μιτὰ φανῶν κι λαμπάδων, δηλονότ' ἰέχ'ν' μὴ σπουδαγιέν'ς κι γραμματιζοῦμινους πρ'όστιρο κι ἀπὸ τοῦν κὺρ δάσκαλου πού δὴν ἔξ' τίπ'τις ἄλλου ἀπὸ τοῦ ἀλφαβήτα.

Ἀσπάζομαι τὴν δειά σ' κι φῶ τὴν ἀρ'στίό σ'.

Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ Γκόγκος

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Μὰ παιδί μου, αὐτὸ τὸ καλαντάρι εἶναι πολὺ παλιό.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

— Ὁ πατέρας λέει πάντα ὅτι εἰσθε πίσω κατὰ 20 χρόνια. Κι' ἐγὼ σὰς ἔφερα ἕνα ἡμερολόγιο τοῦ 1918.

“Ὅσο ὥραία καὶ ἀξιαγάπητη καὶ ἀν εἶναι μὴ γυναῖκα, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὴ ἡ δύναμη νὰ σ' ἀρπάξῃ. Ἐπίσης καὶ ἡ ἡλικία δὲν παίζει κανένα ρόλο στὴν ὁμορφιά. Πολλὲς ὁμορφες γυναῖκες εἶχαν περάσει τὰ 30 ὅταν τὶς ἐρωτεύθηκαν.

— Ὁ Περικλῆς ἐρωτεύθηκε τὴν Ἀσπασία ὅταν αὐτὴ ἦτανε 36 χρονῶν.

— Ἡ ὥραία Ἑλένη ἦταν 40 χρονῶν ὅταν τὴν ἔκλεψε ὁ Πάρις.

— Ἡ Κλεοπάτρα ἐγνώρισε τὸν Ἀντώνιο σὲ ἡλικία 30 χρονῶν.

— Ἡ Λιβία κατέκτησε τὴν καρδιά τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγουστοῦ σὲ ἡλικία 37 χρονῶν.

— Ἡ Ἀρτεμὶς Πουστιε ἀγαπήθηκε σὲ ἡλικία 48 ἐτῶν ἀπὸ τὸν 25ετῇ Ἑρρίκον Β' τῆς Γαλλίας.

— Ἡ βασίλισσα Ἄννα, σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' σὲ ἡλικία 38 χρονῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὡραιότερα βασίλισσα τῆς Εὐρώπης. (Οἱ δὲ θαυμασταὶ τῆς, ὁ περίφημος καθιδνάριος Ρισελιέ καὶ ὁ λόρδος Βούκιγγχαμ τραγόντουσαν τόσο πολὺ ἀναμεταξύ τους γιὰ τὴν ὥαία βασίλισσα, πού εἶχαν δημιουργήσει σωστὰ σκάνδαλα).

— Ἡ μοιραία Νινὼν ντὲ Λανκλὸς σὲ ἡλικία 72 χρονῶν ἦτανε τόσο γοητευτικὴ καὶ χαριτωμένη, πού πολλοὶ νέοι αὐτοκτονοῦσαν γιὰ χατήρι τῆς.

— Ἡ Μιάνκα Καπέλ ἦτανε 38 χρονῶν ὅταν τὴν ἐγνώρισε ὁ Φραγκίσκος τῶν Μεδίκων.

— Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε τὴν κυρία ντὲ Μαιντενὸν ὅταν αὐτὴ ἦτανε 43 χρονῶν.

— Ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ διάσημος κυρία Ρεκαμιέ παντρεύθηκαν σαραντάρες.

— Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε τὴν κυρία ντὲ Μαιντενὸν ὅταν αὐτὴ ἦτανε 43 χρονῶν.

— Ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ διάσημος κυρία Ρεκαμιέ παντρεύθηκαν σαραντάρες.

— Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε τὴν κυρία ντὲ Μαιντενὸν ὅταν αὐτὴ ἦτανε 43 χρονῶν.

— Ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ διάσημος κυρία Ρεκαμιέ παντρεύθηκαν σαραντάρες.

— Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε τὴν κυρία ντὲ Μαιντενὸν ὅταν αὐτὴ ἦτανε 43 χρονῶν.

— Ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ διάσημος κυρία Ρεκαμιέ παντρεύθηκαν σαραντάρες.

— Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' παντρεύτηκε τὴν κυρία ντὲ Μαιντενὸν ὅ

‘Η έπιστήμη έκλαϊκευμένη

Αίφνίδιοι θάνατοι

Από τις διάφορες συμφορές που μπορούν να πληξούν τους ανθρώπους, ο άφνίδιος θάνατος είναι ασφαλώς το πιο τρομερό και το πιο δραματικό κτύπημα της μοίρας.

Συμβαίνει, πολλές φορές, το τραγικό αυτό γεγονός να διαδραματισθεί σε μεγαλειώδεις και επίσημες στιγμές: Στο βήμα μιας Βουλής, στον έμβωνα μιας Έκκλησίας κτλ. Και τότε, όλοι μας είμαστε έτοιμοι να διακρίνουμε στο γεγονός αυτό μιάν υπερφυσική επέμβαση. Ένας μάρτυς, προχωρεί στην έδρα του Δικαστηρίου, σηκώνει το χέρι του για να δώσει τον όρκο... και ξαφνικά, σωριάζεται χάμω νεκρός! Τί συγκίνησε μεταξόν των δικαστών και των ενόρκων! Και τί απροσδόκητες συνέπειες για την έκβαση τη δίκης! Έν τούτοις, η νεκροφία δεν διαπιστώνει παρά μιάν κοινή, συνηθισμένη συγκοπή της καρδιάς...

Συγκινητικός είναι ο θάνατος του γηραιού εκείνου αξιωματικού, που παρουσιάζεται κατά την επέτειο της ‘Ανακωχής στον τάφο του ‘Αγνώστου Στρατιώτου, στο Παρίσι. Δεν προφθάνει να κάνει το σταυρό του και σωριάζεται χάμω νεκρός, την στιγμή ακριβώς της γενικής σιγής.

Οι γιατροί, ως εκ του επαγγέλματός των, συναντούν πολύ συχνά την ευκαιρία να παρίστανται μάρτυρες αίφνιδιων θανάτων. Δοκιμασία μεγάλη γι’ αυτούς. Φαντασθήτε τί θα μπορούσε να συμβεί, αν ο αίφνίδιος αυτός θάνατος του ασθενούς, γινόταν τη στιγμή ακριβώς που ο γιατρός του έκανε μιάν ένεσιν ή προσπαθούσε να τον ναρκώσει! Ποιος θα τον πίστευε ότι είναι τελείως άμετοχος του τραγικού συμβάντος; Και πώς θα γλύτωνε από την όργη και την άλλοφροσύνη των συγγενών του αποθανόντος;

‘Αναρίθμητα είναι τα σχετικά παραδείγματα που αναφέρει το τελευταίον τεύχος του «Ιατρικού Αίωνα». ‘Αλλά τα χαρακτηριστικώτερα είναι τα εξής:

‘Ο δόκτωρ Μ... χειρουργός γυναικολόγος εκ των γνωστότερων στο Παρίσι, είχαν αποφασίσει να χειρουργήση μιάν γυναίκα, που έπασχε από κάποιον όγκο κοιλιάς. ‘Από τις συνεχείς εξετάσεις της άρρωστης διεπιστώθη ότι θα μπορούσε ν’ ανθήξη στην αναισθησία και στην έγχειρσή. Και η επέμβαση ορίσθη για τας 10 το πρωί.

‘Από μιάν προέγερση επέμβαση της τύχης, ο γιατρός έκλήθη μιση ώρα από της έγχειρσης σε μιάν κατεπείγουσα επίσκεψη, να εξετάση μιάν έτοιμοθνήτα λεγώ. ‘Η έγχειρσης ανέβληθη για την επόμενη. Τρείς

ώρες, όμως, αργότερα η ασθενής που έπρόκειτο να έγχειρισθί πέθανε από συγκοπή! Τί θα συνέβαινε τώρα, αν η έγχειρσης δεν είχαν αναβληθί; ‘Ασφαλώς, όλοι θα έλεγαν ότι την «εσφαζε» την καυμένη την γυναίκα ο δόκτωρ Μ....

Να και μιάν άλλη περίπτωση αίφνιδιου θανάτου με τρομερά δραματική σκηνοθεσία. Είπε γνωστόν ότι για να περαστή ένας λαοστιχένιος σωλήνας μέσα στον οισοφάγο, χρειάζονται ώρισμένες στοιχειώδεις προφυλάξεις. Ένας άρρωστος που υπέφερε από το στομάχι του και έπρεπε να υποστηρίξει σωτηριική πλύσι, πήγε στο γιατρό του κι έτοιμάσθηκε. Κάθησε σε μιάν καρέκλα και τη στιγμή που ο γιατρός έτοιμαζόταν να του βάλλη τον σωλήνα, ο ασθενής άρχισε να βγά-

θιά πέση προτού βρεθίτη κάτω από την οικοδομή. Είναι ή δεν είναι τυχερά όλα αυτά τα πράγματα;

Να ένας άρρωστος, λέγει ο Γάλλος γιατρός Ρ... που πηγαίνει στον τακτικό γιατρό για μιάν κοινή ένεσι. Μέσα στην καρδιά του, στο νεφρό του, στον εγκέφαλό του, στα τρισβάθα του είναι του, υπάρχει κάτι που αποσυντίθεται και που θα επιφέρει τον κεραυνόλο θάνατο στην ώρα που έχει ορίσει η μοίρα.

‘Αλλη περίπτωση: ‘Ο χειρουργός βιάζεται να έγχειρση τον άρρωστό του στην ώρα που είχαν ορίσει από χθές... ‘Αλλά το ρολόγι των συγγενών του ασθενούς πηγαίνει μιση ώρα πίσω. Και μέχρις ότου τον πάει στο χειρουργείο, ο άρρωστος πεθαίνει αίφνιδιαστικά από συγκοπή. ‘Ο χειρουργός έσώθηκε με την καθυστέρηση του ρολογιού του ασθενούς. ‘Αν, όμως, συνέβαινε το αντίθετο και το ρολόγι του άρρώστου πήγαινε μιση ώρα μπροστά; Κρεμάστε τον τον χειρουργό! Τον χασάτη!

‘Υπάρχουν, όμως, και άλλοι θάνατοι, που προκαλούνται κατά τρόπον αίφνιδιαστικόν από την υποβολή ή την αυθυποβολή. ‘Η ιστορική ιστορία αναφέρει γυναίκες που στάθηκαν αδύνατοι να βαδίσουν, μόνο και μόνο γιατί υπεβλήθησαν στην ιδέα ότι έπαθαν παράλυση των κάτω άκρων! ‘Αλλά το δραματικώτερο παράδειγμα είναι αυτό που συνέβη προ έτών σ’ ένα παιδικό νοσοκομείο της Μασσαλίας. Ένα παιδάκι δώδεκα ετών είχαν υποβληθί σε μιάν επίπονη έγχειρση, που πέτυχε εκατό τοις εκατό. ‘Όταν όμως έπρόκειτο να του κάνουν την πρώτη αλλαγή, το κομμάτι που τονούσε τόσο δυνατά, ώστε φώναζε:

— Ναρκώσατέ με!

Τότε ο ένας από τους γιατρούς προσπάθησε ότι θα έτελεσθ την επιθυμία του μικρού. ‘Ερεξε λίγο νερό σε μιάν κομπρέσα, βούλωσε μ’ αυτή τη αψή του μικρού και τούτε να αναπνεύση βαθείά. Τήν στιγμή το παιδί έμεινε κόκκαλο! Είχε πάθει συγκοπή!

Πρέπει να είναι κανείς υπερβολικά επιφυλακτικός όταν συμβαίνουν τέτοιες περιπτώσεις αίφνιδιων θανάτων και να μην κατηγορεί τους γιατρούς «με έλαστρον κερδίων». Είναι μάλιστα ευχάριστο το ότι η λαβυρινθώδης ανθρωπότητα η οποία δεν παθαίνει συχνά τέτοια αίφνidia παρά μόνον ή μοίρα των περισσοτέρων μας μας επιφυλάσσει ένα ήμισυ και άργον θάνατο...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

“Εξυπνα

ΛΙΟ ΤΥΧΕΡΟΣ

Μεταξύ φίλων:

—Πού αποδίδεις έσύ τη φαλάκρα σου;

— Στο ότι ένω άρρωστήσει ως τώρα δυο φορές από τύφο.

— Μά κι’ εγώ ένω άρρωστήσει δυο φορές από τύφο κι’ όμως δεν είμαι φαλακρός.

— Μά ξέρεις, ή άτιμη αυτή άρρώστεια ή βλάκα σε κάνει ή φαλακρό!

ξη από το στόμα του ποτάμι το αίμα. ‘Η αιμορραγία ήταν τόσοσ ακατάσχετη, ώστε μιση ώρα ύστερότερα, ο άτυχής απέθνηκε.

‘Από τη νεκροφία εξηκριβώθη ότι ο θάνατος προήλθεν από την έξαφνική διάρρηξη ενός αιμοφόρου αγγείου που περνούσε από τον οισοφάγο. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα αν συνέβαιναν αυτή ή διάρρηξι, τότε όλοι θα κατηγορούσαν τον γιατρό ότι προεκάλεσε τον θάνατο του άτυχους με την κακή εισαγωγή του σωλήνα. ‘Αλλ’ εύτυχώς γι’ αυτόν, ο σωλήνας δεν είχαν ακόμη χρησιμοποιηθί.

‘Ιδιότητες της μοίρας! Είμαστε όλοι άρρωστα των ανεξέρειντων καριότιπων της και δεν ξέρουμε τί μπορεί να μας συμβή από στιγμή σε στιγμή. Βγαίνετε από το σπίτι σας και περνάτε κάτω από μιάν οικοδομή, όπου μιάν κεραυίδα έτοιμάζεται, ποιός ξέρει από τότε, ν’ αποσπασθί από τη στέγη. Δόγω του βέους της, του μήκους της διάρρηξης της, της ταχύτητας που ή αναπτύξη των πτώσων της και της απώλειας του θύ ο οποίος έπρεπε να έλθει από κάπου τον ώρα που θα πέφτει, το δυνατόν είναι ανασφάλιστο. ‘Αν, όμως, κατ’ έτυχη έχετε συναντήσει στο δρόμο ένα φίλο αλκοαρο και σάς καθυστερήσει, τότε ή κεραυίδα

καί κουτά

ΤΙ ΓΥΡΕΥΕ

— Γιατί δεν παντρεύεσαι;

— Γιατί αυτά που ζητώ δεν τα βρίσκω σε καμιά νύφη.

— ‘Αστείευσαι; Τί ζητείς;

— Θέλω γυναίκα που νάναι δημοφ.

πλούσια και ζωώ! Γιατί αν δεν είναι δημοφ και πλούσια, δεν την παίρνω. Κι’ αν δεν είναι ζωώ... δεν με παίρνει.

Τò μεγάλο μυστικό

Δραματική νουβέλλα του Έλληνογάλλου συγγραφέως

κ. Νικολά Σεγκιούρ (Νι Έπισκοποπούλου),

Κ.

Όταν ο Πέτρος Μαρσαίν έφθασε στη Ρώμη, ούτε του περνούσε καν από το μυαλό ή δραματική περιπέτεια που έπρόκειτο να διαταράξη την πνευματική γαλήνη.

Νέος, μόλις δέκα οχτώ ετών, τρελλός για να γνωρίση ξένα μέρη, έγραψε από το Παρίσι στο θεό του και του ζήτησε φιλοξενία. ‘Ο θεός του, μαρκήσιος ‘Αντρέ ντε Τρεμπλέκ, που έκτελούσε στην γαλλική πρεσβεία της Ρώμης χρέη ακόλουθου, του απήντησε μ’ ευγένεια προθυμία κι’ έτοι, μιάν βδομάδα ύστερότερα, ο νεαρός Πέτρος έβρισκε στην Αϊωνία Πόλι κι’ εύρισκε στο πολυτελέστατο μέγαρο Μιρανέλλι, ένα κομψό και φιλόξενο δωμάτιο.

‘Η Ρώμη με την ιστορία της και τα πανάρχαια μνημεία κατέπληξε τον Πέτρο από την πρώτη στιγμή του έρχομού του. ‘Εκείνο, όμως, που έκάλυψε όλες τις άλλες έντυπώσεις του και σκλάβωσε τη σκέψη του και την καρδιά του, ήταν ή γνωριμία του με την θεία του, τη μαρκησία ντε Τρελεζέκ, που την έβλεπε για πρώτη φορά.

Μόλις την έπλησίασε και άκουσε τη μελωδική της φωνή αναγέεθηκε. ‘Οχι ότι την αγάπησε με την πραγματική σημασία της λέξεως. ‘Ηταν πολύ νέος ακόμη και ή αυστηρή ανατροφή του τον έκανε να εύλαβήται τους συγγενικούς δεσμούς. Αισθανόταν, όμως γι’ αυτήν ένα είδος ειδωλολατρικού θαυμασμού και κάτι σαν ένθουσιώδη λατρεία.

‘Αλλά και ή ‘Ελένη ντε Τρελεζέκ αξίζει για τέτοιου είδους αισθήματα. ‘Η γλύκα των γαλάζιων ματιών της, ή ευγένεια που χαρακτήριζε την παραμικρή της κίνηση, ο απαλός τόνος της φωνής της, ήταν χαρίσματα που σκλάβωναν όποιον τη γνώριζε κι’ ένέπνεαν σεβασμό εις όλους που την πλησίαζαν.

Παντρεμένη πρό τεσσάρων ετών και πολύ πιο νέα από τον μαρκήσιο, έβγαδιζε στο είκοστό έκτο έτος της ηλικίας της. Και παρά την σοβαρότητα του ήθους της, παρά τους συγκρατημένους τρόπους της, είχε τότε - τότε κάτι στιγμές παιδικής άφελειας που την έκαναν ακόμη πιο γοητευτική για τον Πέτρο.

‘Ο τελευταίος είχε την ευτυχία να βλέπη σχεδόν διαρκώς το είδωλό του. Οί Τρελεζέκ δεν αγαπούσαν και πολύ τις κοσμικές σχέσεις. Ζούσαν κλεισμένοι στο μέγαρό τους και αν καμιά φορά έβγαιναν για να πάνε στο θέατρο ή σε καμιά έσπεριδα, ο άνωσις τους τους συνόδευε. ‘Εκτός, όμως από τον Πέτρο, ήταν κι’ ένα άλλο πρόσωπο, που δεν έλειπε ποτέ από τη συντροφιά των Τρελεζέκ: ‘Ο Ζάκ Ουντόν, παιδικός φίλος και συμπολεμιστής του μαρκησίου, με τον όποιον ήταν ανώριστος. ‘Εμεινε στο ίδιο μέγαρο, σ’ ένα μικρό διαμέρισμα του επάνω πατώματος και συνέτρωγε μεσημέρι - βράδυ με τους Τρελεζέκ.

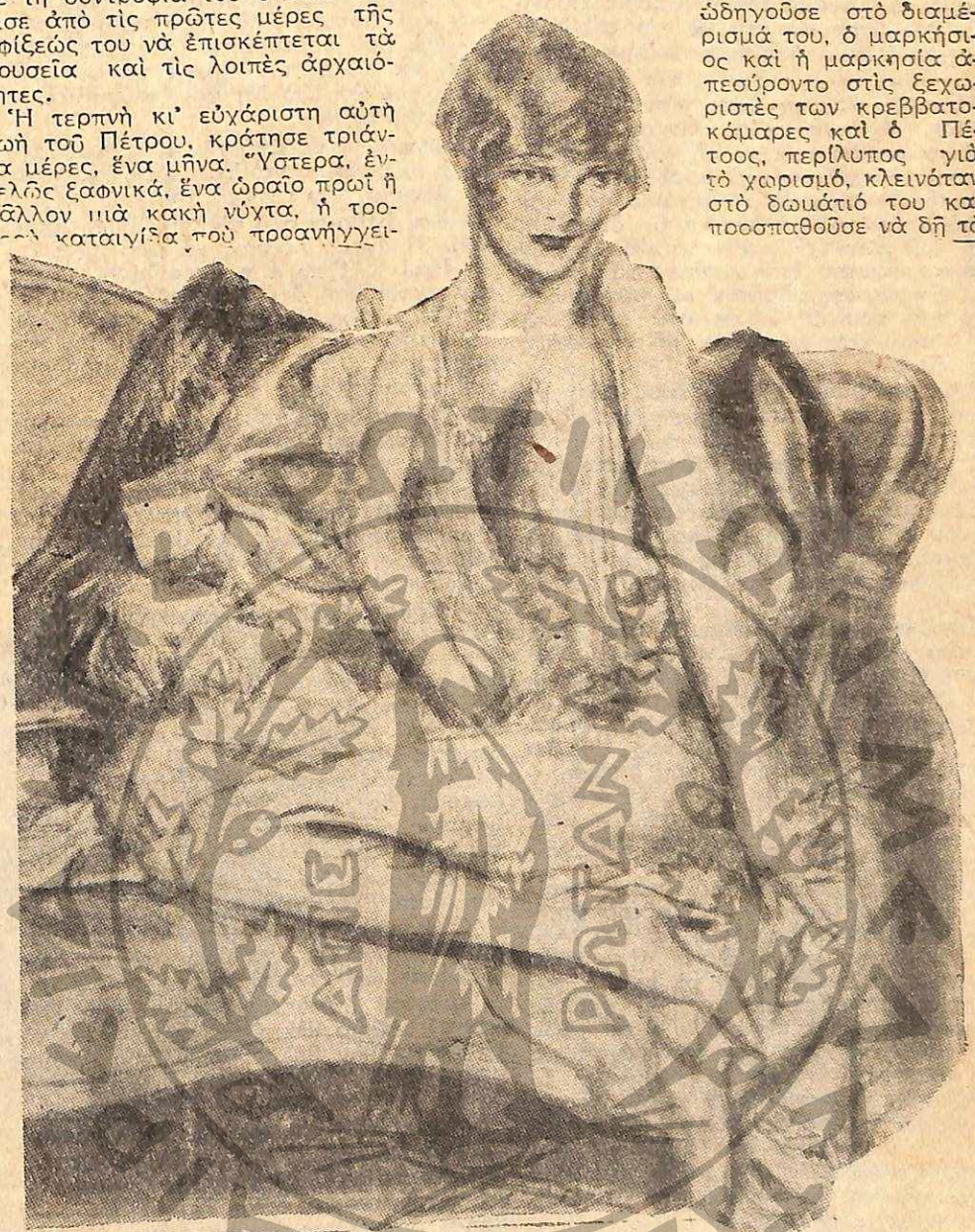
‘Η διαρκής παρουσία του Ζάκ Ουντόν μέσα στο σπίτι του μαρκησίου, ή οικειότης με την όποια μιλούσε με άμφοτέρους τους συζύγους και ιδίως ή φιλική στοργή που εξέδιδε ή μαρκησία για τον οικογενειακό αυτόν φίλο, έξηγειράν κατ’ αρχάς την ζηλοτυπία του Πέτρου, τόσο μάλλον καθ’ όσον ο Ζάκ Ουντόν ήταν ώραίος, καλοκαμωμένος και υπερβολικά συμπαθητικός.

‘Αλλ’ ο Πέτρος κατώρθωσε κι’ έπνιξε μέσα την ζηλόφθονη αυτή αντιπάθεια που του ένέπνεε ο φίλος του θείου του. Σ’ αυτό συνέτεινε και ή φιλία που τούδειξε από την πρώτη στιγμή ο Ουντόν. Με τη συντροφιά του όποιου άρχισε από τις πρώτες μέρες της άφιξέως του να επισκέπτεται τα μυσεία και τις λοιπές αρχαιοτήτες.

‘Η τερπνή κι’ ευχάριστη αυτή ζωή του Πέτρου, κράτησε τριάντα μέρες, ένα μήνα. ‘Υστερα, έντελως ξαφνικά, ένα ωραίο πρωί ή μάλλον μιάν κακή νύχτα, ή τρομερή καταιγίδα του προανήγγει-

λε το τέλος της γαλήνης, ξέσπασε.

Τò μυστικό και πλατωνικό πάθος του Πέτρου εύρισκε κάποιαν ίκανοποίηση τις βραδυνές ώρες, όταν μετά το φαγητό, έμενε μέχρι τα μεσάνυχτα μόνος με τη θεία του, ενώ ο μαρκήσιος με τον Ζάκ Ουντόν παίζανε, τελείως απορροφημένοι, το προσφιλές τους σκάκι. Οί ώρες αυτές ήταν οί πιο εύτυχισμένες για τον Πέτρο, γιατί ή μαρκησία μιλούσε διαρκώς μαζί του και δεν έπρόσεχε κανένα άλλον. Μόλις το ρολόγι χτυπούσε μεσάνυχτα, ή συντροφιά εγκατέλειπε τò σαλόνι. ο Ζάκ Ουντόν ανέβαινε τη μικρή σκαλίτσα που οδηγούσε στο διαμέρισμα του, ο μαρκήσιος και ή μαρκησία άπεσούροντο στις ξεχωριστές των κρεβατοκάμαρες και ο Πέτρος, περίλυπος για τò χωρισμό, κλεινόταν στο δωμάτιό του και προσπαθούσε να δη τò

Την έβλεπε κάθε βράδυ, από γονιές τη μελωδική της φωνή.

είδωλά της στον ύπνο του.

Ένα βράδυ, όμως, μη μπορώντας να κλείσει μάτι, ο έρωτευμένος ξηβός απέφασε να πλησιάσει την Έλένη και μετά τα μεσάνυχτα. Ήθερε ότι υπήρχε ένα μέσον, αν όχι να την δει, τουλάχιστον, όμως, να την πλησιάσει.

Πράγματι, μεταξύ της κρεββατοκάμαρας της μαρκησίας και του δωματίου του Πέτρου, μεσολαβούσε η αίθουσα της βιβλιοθήκης, όπου ο νεαρός παριζιάνος περνούσε πολλές ώρες τις ημέρας διαβάζοντας.

Αμ' έπος αμ' έργον! Μόλις συνέλαβα το τολμηρό αυτό σχέδιο ο Πέτρος, πήδησε από το κρεβάτι και βαδίζοντας άκροποδητεί, έφθασε στην πόρτα που συγκοινωνούσε με την βιβλιοθήκη. Την άνοιξε με χίλιες προφυλάξεις και εισεχώρησε σαν κλέφτης μέσα στο πελώριο δωμάτιο. Παρ' όλο το σκοτάδι, κατάρθωσε να γλυστρήσει ανάμεσα από τα έπιπλα, χωρίς να κάνει θόρυβο και τέλος έφθασε στην πόρτα που έδινε στην κρεββατοκάμαρα της θείας του.

Δέν υπήρχε ούτε χαρμάνδα, ούτε κλειδαρότρυπα, για να μπορέσει να δει τι γινότανε μέσα στο δωμάτιο της Έλένης. Έξ' άλλου, ο Πέτρος δέν ζητούσε τέτοιο πράγμα. Θα το θεωρούσε σαν ένα είδος Ιεροσυλίας, αν έβλεπε μισόγυμνη τη γυναίκα που αγαπούσε μυστικά. Του ήταν αρκετό να την αισθάνεται κοντά του, ν' ακούει τα βήματά της και να μαντεύει τις κινήσεις της.

Έμεινε άρκετη ώρα πίσω από την πόρτα. Άκουσε με συγκίνηση το νερό του ντους που χάιδε το κορμί της Έλένης, το τρίξιμο του κρεβατιού που την έδέχτηκε μετά το μπάνιο και τον ξηρό κρότο του ηλεκτρικού διακόπτη, που του ανήγγελλε ότι το είδωλο των στοχασμών του ετοιμάσθηκε να κοιμηθεί. Έπέστρεψε, λοιπόν κι' αυτός στο δωμάτιό του κι' έπεσε στα κρεβάτι του, όπου αποκοιμήθηκε με τη σκέψη της Έλένης.

Την επάυριον τα ίδια. Άλλ' αυτή τη φορά, τα πράγματα έγιναν, φευ, διαφορετικά.

Στεκόταν από άρκετη ώρα πίσω από την πόρτα, κατασκοπεύοντας την αγαπημένη του, όταν ξαφνα το έξοχημένο του αυτί άκουσε το έλαφρο τρίξιμο μιας πόρτας. Κι' άμέσως κατόπιν κάτι ξένα βήματα μέσα στο δωμάτιο της Έλένης.

Κάποιος είχε μπει μέσα. Ο θεός του, φυσικά. Η ανδρική, όμως, φωνή που άκουσε δέν ήταν ή φωνή του μαρκησιού. Και στο άκουσμά της ο Πέτρος έχλωμισε τρομερά. Μά ήταν, λοιπόν, δυνατόν; Η μήπως είχε τρελλαθεί; Πολύ γρήγορα, οι αμφιβολίες του διεσκέδασθηκαν. Άκουσε την Έλένη να ψιθυρίζει με λαγνεία: «Ζάκ! Άγαπημένε μου, Ζάκ!» Και άμέσως κατόπιν ένα χείμαρρο από ερωτόλογα!

Ο Πέτρος έβαλε το χέρι του στο στόμα για να μη ξεφωνήσει. Ύστερα έτρεξε και κλείσθηκε στο δωμάτιό του. Άλλά δέν έμεινε πολλή ώρα. Μέσα στον πανικό που άνεστάτωνα το μυαλό του και τον ώθησε μέχρι τα σύνορα της παραφροσύνης, συνέλαβε μιά ιδέα, που του ξανάδωσε όλη την ψυχραιμία της σκέψης. Έπρεπε να βεβαιωθεί, ότι δέν είχε γελασθεί. Και χωρίς να χάσει καιρό, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του που έδινε στο διάδρομο και κρύφθηκε άθόρυβα κάτω από τη μικρή σκαλίτσα που ώδηγούσε στο διαμέρισμα του Ζάκ Ουντόν.

Πέρασαν ατελείωτες ώρες. Πλησίαζε

Το μεγάλο μυστικό

το γλυκοχάραγμα. Και τη στιγμή που ο Πέτρος άρχισε πλέον να χάνει την ύπομονή του, άκούσθηκε το τρίξιμο μιας πόρτας. Ο νεαρός μας κράτησε την αναπνοή του για να μη προδώσει την παρουσία του. Και σε λίγο, μιά σκιά πέρασε από μπροστά του, άνεβηκε άθόρυβα τη μικρή σκαλίτσα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο του Ζάκ Ουντόν.

Δέν έμεινε πλέον για τον Πέτρο, καμιά αμφιβολία...

Έπέστρεψε στο δωμάτιό του, έμεινε άυπνος όλη τη νύχτα, περιπλανήθηκε σαν τρελλός μέγρι το μεσημέρι και τέλος έπήρε την απόφασή του. Μάλιστα, θα έθετε τελεία και παύλα σ' αυτήν την άτιμη μοιχεία που γινότανε εις βάρος του θείου του. Και χωρίς να έξετάσει αν στην απόφασή του αυτή τον έξωθοίσε ή ζήλεια ή το συναίσθημα της οικογενειακής αξιοπρεπείας, τράβηξε γραμμή στο γραφείο του θείου του.

Άλλάξε μαζί του μερικά τυπικά λόγια και ύστερα ήλθε στο προκείμενο:

—Θά μού επιτρέψετε, αγαπητέ μου θείε, να λάβω το θάρρος να σας πω κάτι, που νομίζω ότι μού το επιβάλλει το καθήκον μου;

Ξαφνιασμένος από την εισαγωγή αυτή, ο μαρκησιος ντέ Τρελεζέκ εκύτταξε με άπορία τον άνιψιό του.

—Και βέβαια σου το επιτρέπω, μικρέ μου. Τι έχεις, λοιπόν, να μού πής;

—Νά!... Έχω την πεποίθηση, ναί, την πεποίθηση ότι ο κ. Ουντόν δέν είναι άξιος της έμπιστοσύνης και της άδελφικής φιλίας με την όποιαν τον περιβάλλετε... Νομίζω ότι ή παρουσία του μέσα σ' αυτό το σπίτι...

—Τι έπαθες, Πέτρο; ρώτησε ο μαρκησιος συναφρωμένος. Μήπως είσαι άρρωστος, φίλε μου;

—Όχι, θείε μου, μη με περνάτε για τρελλό. Δέν έπιθυμώ ούτε στιγμή να θέσω εν αμφιβολία την άθωότητα της θείας μου. Ο κ. Ουντόν, όμως...

Δέν πρόλαβε να τελειώσει.

—Άρκετά! Ούτε λέξη περισσώτερο, Πέτρε, φώναξε ο μαρκησιος και σηκώθηκε από τη θέση του. Ώστε μιά μέρα! Ώρσιμένως έχεις χάσει τα λογικά σου. Έν πάση, όμως, περιπτώσει, δέν σου επιτρέπω ν' ανακατεύσεις στις οικογενειακές μου υποθέσεις. Η ήλικία σου με άναγκάζει να σε συγχωρήσω, σε έιδοποιώ, όμως, με λύπη μου, ότι δέν μπορείς πιά να μείνεις, ούτε μιά μέρα περισσώτερο, κάτω από τη στέγη μου.

—Ωστόσο, αν σας έλεγα, θείε μου, ότι είμαι βέβαιος...

Ο κ. ντέ Τρελεζέκ προχώρησε, τον πήρε άπαλά από το μπράτσο και τον ώδήγησε ως την πόρτα.

—Δέν σε διέταξα να σιωπήσεις; Πήγαινε! Αύριο θα εγκαταλείψης αυτό το σπίτι. Άν θέλεις να μείνεις άκόμη στη Ρώμη, θ' αναλάβω εγώ να σου βρω ένα δωμάτιο.

—Όχι, πάς ευχαριστώ, κύριε, απήντησε ο Πέτρος με παγερό τόνο φωνής. Θα επιστρέψω στο Παρίσι. Έμεινα εδώ περισσότερο από ό,τι έπρεπε και σ' άβηκα, άσφαλώς, άνόητος που θέλω σ' ν' άναμιχθώ σε πράγματα που δέν μ'

ένδιαφέρουν. Συγχωρείστε με.. και ευχαριστώ για τη φιλοξενία σας.

□ □

Βγαίνοντας από το γραφείο του θείου του, ο Πέτρος δέν έπήγε στο δωμάτιό του, άλλ' έτρεξε στο σταυρό και πήρε ένα εισιτήριο, για το έξπρες που θα έφυγε το πρωί της επομένης. Ύστερα περιπλανήθηκε άσκόπως στους δρόμους μέχρις ότου βράδυασε. Και τότε μόνον έπέστρεψε στο μέγαρο των Τρελεζέκ, όπου κλεισθηκε στο δωμάτιό του, για να τακτοποιήσει την βαλίτσα του κι' ετοιμασθή για την πρωινή του άναχώρηση.

Μάζεψε βιαστικά τα ρούχα του, τα έβριξε όπως - όπως μέσα στη βαλίτσα κι' ετοιμαζόταν να πείσθ στο κοεββάτι, όταν άκουσε να χτυπούν έλαφρά στην πόρτα του δωματίου του.

Πήγε να την άνοιξη και μπροστά του είδε την Έλένη ντέ Τρελεζέκ, κατάχλωμη σαν κερί, άλλα υπέρποτε ώραιά μέσα στην κατακόκκινη μεταξωτή της ρόμπα.

«Θέε μου, συλλογίσθηκε ο Πέτρος, είναι δυνατόν πίσω από το άγγελικό αυτό πρόσωπο να κρύβεται μιά κοινή μοιχαλίσ;»

—Πέτρο, έρχεσαι μιά στιγμή στο δωμάτιό μου; Έγώ να σου μιλήσω, είπε ή κ. ντέ Τρελεζέκ.

—Νά μιλήσετε σε μένα;

—Ναί, σε σένα, είπε ή Έλένη χαμογελώντας. Θα σε περιμένω. Μην άργήσης.

Κι' έφυγε αφήνοντας πίσω της τον Πέτρο στην πιό τρομερή άμηχανία. Ωστόσο, ο νέος συνήλθε άμέσως, έβριξε μιά μηχανική ματιά στον καθρέφτη κι' έτρεξε στο δωμάτιο της θείας του.

—Κάθισε σ' αυτό εδώ το φωτέιγ, κοντά μου, είπε ή Έλένη.

Τον εκύτταξε με τέτοια γλυκύτητα και το βλέμμα της έδειχνε τέτοιαν ύπερήφανη ευθύτητα, ώστε ο άνιψιός του μαρκησιού τα είχε κυριολεκτικώς χαμένα.

—Έτοιμάζεσαι να φύγεις, άρχισε να λέγει ή μαρκησία. Ο θεός σου μού είπε τά διατρέξαντα. Θα έπρεπε να σ' αφήσω να φύγεις, χωρίς να σου δώσω εξηγήσεις. Αυτό, άλλωστε, μού συνέστησε κι' ο Άντρέ. Έν τούτοις, άφοι το σκέφθηκε πολύ, απέφασα να μη τον ύπακούσω. Πάντως, πρέπει να ξέρεις ότι αυτό που κάνω αυτή τη στιγμή, δέν το κάνω για να ύπερασπισθώ τον έαυτό μου. Όχι. Το κάνω, μόνο και μόνο, για να ξευλώσω στα μάτια σου το ψυχικό μεγαλείο του θείου σου. Δέν έπρεπε να σου άνοιξουνε, Πέτρο, την πόρτα αυτού του σπιτιού. Άφοι, όμως, μπήκες εδώ μέσα και κατάλαβες αυτό που δέν έπρεπε να καταλάβεις, νομίζω πως είμαι υποχρεωμένη να μη σ' άφήσω να φύγεις προτού μάθεις την αλήθεια.

Τον εκύτταζε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο κι' εξηκολούθησε:

—Προτού σου μιλήσω για τον έαυτό μου, θα σου πω δυό λόγια για τους δεσμούς της άδελφικής φιλίας που ένωθούν το θείο σου με τον Ζάκ Ουντόν. Πρόκειται, Πέτρο, για μιά φίλια που δέν συναντάται πιά στα σημερινά νόμια. Και στο σύνδεσμο άκριβώς αυτόν βρίσκεται ο κόμπος του μυστικού που πορεύεται να σου έκμυστηρέσω. Ξέρεις ότι ο Ζάκ, όπως και ο θεός σου, κα-

τάγονται από την Όρλεάνη. Οί γονείς των συνδεόντο με στενή οικογενειακή φιλία και οί δυό νέοι βρήκαν εύκαιρία να κάνουν το σύνδεσμο τους άκόμη πιο στενό, με αμοιβαίες θυσίες. Ο θεός σου έσωσε την οικογένεια του Ζάκ από βέβαιη οικονομική καταστροφή. Όταν δέ άργότερα, μετά το πέρας των κοινών σπουδών των, οί δυό φίλοι βρέθηκαν στο πολεμικό μέτωπο ο ένας μιλιά στον άλλον, ο Ζάκ άνταπέδωσε τις έυσίες του θείου σου με τέτοιον τρόπο, ώστε οί λέξεις ήρωϊσμός, άυταπάρνησις και άυτοθυσία, να μην είναι ίκανές ν' άποδώσουν το μέγεθος της πράξεώς του.

Η Έλένη σταμάτησε για μιά στιγμή, σαν να μην ήξερε πως να συνεχίση.

—Ο πρώτος από τους δυό αυτούς φίλους που γνώρισα, ήταν ο Ζάκ Ουντόν. Ήμουνά τότε είκοσι τριών έτών. Και ή γνωριμία μας έγινε σ' ένα φιλικό σπίτι, κατά τη διάρκεια μιάς έσπερίδος. Ήτανε κάμποσα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, γόρευε ύπόροχα και ο άνοιχτός του χαρακτήρας μού άρεσε από την πρώτη στιγμή. Όπως μού είπε κι' αυτός άργότερα, από την πρώτη στιγμή που με είδε, μ' άγάπησε. Με τη συννεογή μιάς οικογενειακής μου φίλης, βρήκαμε τρόπο να βλεπόμαστε και να πίνουμε από το ίδιο ποτήρι το νέκταρ της θείας μας άγάπης. Είναι περιττόν να προσθέσω ότι πολύ σύντομα του έδωσα την άδεια να με ζητήσει από τους γονείς μου.

Πήγε, λοιπόν, ο Ζάκ στον πατέρα μου και με ζήτησε. Καταστροφή! Όχι μόνον ή πρότασίς του άπεκρούσθη άτηγορηματικώς, άλλα και μās άπηγορεύθη άστηρότητα κάθε συνάντησις. Η μαμά μετεβλήθη σε άνάλητη δεσμοφύλακά μου και ή παραμικρή συνεννόησίς μου με τον Ζάκ, έστω και δι' άλληλογραφίας, ήταν άδύνατος.

Έπηκολούθησαν δυό μήνες άφαντάστον ψυχικό μαρτύριο. Είχα γίνει τρελλή από την άπόγνωσή μου και δέν μπορούσα να μάθω τίποτε για το Ζάκ. Τέλος, μιά μέρα, ή καλή εκείνη φίλη που έστέγαζε τους έρωτάς μας, έστειλε στη μητέρα μου ένα γράμμα και την προσκαλούσε να συμμετάσχη μαζί με μένα, σε μιά φιλική έσπερίδα. Η πρόσκλησις αυτή μούδωκε την έλπίδα ότι θα μπορούσα, αν όχι να δω τον άνδρα που αγαπούσα, πάντως, όμως, να μάθω τι γίνεται.

Η ώρα που περίμενα με τόση άγωνία, έφθασε τέλος και πήγαμε στο μικρό μέγαρο της οδού Μονω, όπου κατοικούσε ή φίλη μου. Άλλ' ο Ζάκ δέν ήταν μεταξύ των καλεσμένων.

Για την ευτυχία μου, όμως, σχεδόν άμέσως μετά την άφιξη μας, ή οικοδέσποινα πλησίασε τη μαμά μου και μένα και μās παρουσίασε έναν κύριο, το όνομα του όποιου, έκανε την καρδιά μου να σκιρτήσει. Ήταν ο θεός σου. Και από τις άφηγήσεις του Ζάκ, ήξερα το σύνδεσμο που τον συνέδεε με τον άγαπημένο μου.

Το γεγονός ότι ή οικογένεια των Τρελεζέκ συνεδέετο με μακρινούς συγγενικούς δεσμούς με την δική μου, έπέτρεψε στο μαρκησιο να πλησιάση με θάρρος τη μητέρα μου και μένα. Με προσκάλεσε να χορεύουμε και στον πρώτο στροβιλισμό μας, μού είπε ότι ήθελε να μού μιλήση. Άποσυρθήκαμε σ' ένα σαλόνάκι κι' εκεί άκουσα το θείο σου να μού λέγει αυτά τα άξέχαστα λόγια.

—Δεσποινίς, μού είπε, ο Ζάκ κινδυ-

νεύει. Φοβομαι για τη ζωή του και ξέρω ότι είναι από τους ανθρώπους που μπορούν να κάνουν τη μεγαλύτερη τρέλλα, όταν το ποτήρι της άπελπισίας των ξεχυλίσθ.

Και καθώς τον εκύτταζα άμίλητη, με τα μάτια βουρκωμένα:

—Δέν βρίσκομαι κοντά σας, δεσποινίς, για να βυθίσω την ψυχή σας σε άκόμα μεγαλύτερη θλίψη. Ήλθα να σας πω ότι χρωστώ τη ζωή μου στο Ζάκ, ότι τον αγαπώ περισσότερο κι' από τον ίδιο τον έαυτό μου και ότι είμαι έτοιμος να κάνω τα πάντα για να τον σώσω. Είθε και σεις διατεθειμένη να κάνετε και τα άδύνατα άκόμη γι' αυτόν;

—Είναι άνάγκη να μού το ρωτάτε, κύριε; Θα μπορούσα να κάνω άδίστακτα και τη μεγαλύτερη θυσία, τη μεγαλύτερη τρέλλα, για την ευτυχία του, που θα είναι και ή δική μου ευτυχία. Δυστυχώς, όμως, δέν βλέπω καμιά διέξοδο...

—Ύπαρχει μιά λύσις να παντρευθίτε έμένα!

Τον εκύτταζε κατάπληκτη, αμφιβάλλοντας για τη διανοητική του κατάσταση.

—Αυτή είναι ή μόνη λύσις, επανέλαβε, και σας την προτείνω.

—Νά παντρευθώ έσας;

Χαμογέλασε θλιβερά.

—Ναί, να με παντρευθίτε. Άλλά για να το κάνετε αυτό, θα χρειασθί, φυσικά, να σας επιβάλω την πεποίθηση ότι αυτό που σας ζητώ, σας το ζητώ με την πλήρη συγκατάθεση του φίλου σας, ο όποιος επιδοκιμάζει άπολύτως το σχέδιό μου.

—Άλλά, κύριε, δέν καταλαβαίνω άκριβώς τι μού ζητάτε και σε τι θα μās έξυπηρετήσει αυτός ο γάμος...

—Άκούστε με και θα καταλάβετε. Οί γονείς σας, λόγω ώρισμένων σκέψεων που τις σέβομαι και τις εύλαβούμαι άρνονότας να σας δώσουν στο Ζάκ. Σε μένα, όμως, που έχω έναν τίτλο και άρκετη περιουσία, δέν θ' άρνηθούν, φαντάζομαι, αν, βέβαια, δώσετε και το σχέδιό μου.

ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΡΕΣΤΑ

—Νά, φτωχέ μου άνθρωπε, πάρε αυτό το παλιό γιλέκο και το παντελόνι. —Ευχαριστώ, καλή μου κυρία, λέει, όμως, απ' εδώ ένα κουμπί, δέν μού τ'άβετε λιγάκι!

σεις τη συγκατάθεσή σας. Πέστε μου το ναί και αύριο το άπόγευμα θα έπισκεφθώ τον πατέρα σας και θα ζητήσω το χέρι σας. Πάντως λάβετε υπ' όψιν σας, ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ένωθίτε με τον Ζάκ. Περισσότερα δέν νομίζω πως χρειάζονται να σας πω.

Είπα το ναί. Και τρεις μέρες άργότερα, με άρραβώνιαζαν με το θείο σου. Οί γονείς μου, όπως είχε προβλέψει ο μαρκησιος, έθεώρησαν αυτό το γάμο ως έξαιρετικά λαμπρόν.

Και τα πράγματα συνέβησαν όπως τα είχε σχεδιάσει ο μεγαλόψυχος και ύπόροχος θεός σου.

Ύστερα από ένα μήνα, στο δημαρχείο του δου διαμερίσματος, παντρευόμασταν, τριγυρισμένοι από τους συγγενείς και τους φίλους. Την ίδια μέρα φύγαμε για την Ίταλία, για να περάσουμε το μήνα του μέλιτος. Ο θεός σου, που ήταν γνωστός για τη ρωμαντική του διάθεση, είχε πη στους γονείς μου ότι έπιθυμούσε να κάνουν με τη θρησκευτικό μας γάμο, μόνι μας, σ' ένα ερημικοκλήσι της Ίταλίας. Και πράγματι, μέσα σ' ένα μεσαιωνικό έκκλησάκι του Γκούμπιο, ένώθηκα ενώπιον του Θεού με τον Ζάκ Ουντόν, ο όποιος είναι ο μόνος μου σύζυγος. Καθώς βλέπετε, τους ανθρώπους τους γελάσαμε. Την έκκλησία, όμως και το Θεό δέν τους γελάσαμε. Και ή συνείδησίς μας είναι ήσυχη.

Άμέσως μετά το γάμο μας, ο Ζάκ, ο θεός σου κι' εγώ ήλθαμε στη Ρώμη, όπου έγκατασταθήκαμε για να μη χωρίσουμε ποτέ πιά.

Θυσιασθείς μέχρι τέλους ο θεός σου, τον όποιον σέβομαι και αγαπώ σαν ένα δν ύπερφυσικό, άπαρνήθηκε το μέλλον που του άνοιγόταν στη Γαλλία και άρκέσθηκε σε μιά δευτερεύουσα διπλωματική θέση στο έξωτερικό.

Ζούμε, λοιπόν, τώρα οι τρεις μας μιά ζωή που φοβάται το φως, ζωή πλαστή και ψεύτικη, ζωή, όμως, ευτυχία. Έξ' άλλου, ή ζωή αυτή θα πάρη τέλος μιά μέρα, όταν μετά το θάνατο των γονέων — που ή σπαργή μου εύχεται να είναι δσον το δυνατόν μακρινότερος — θα μπόρέσω να διαέυχθώ το θείο σου και να παντρευθώ ενώπιον του νόμου, εκείνον που είναι από τεσσάρων έτών, ο σύζυγός μου ενώπιον του Θεού.

Νά τι είχα να σου πω, Πέτρο, είπε ή Έλένη καταλήγουσα. Τώρα μπορείς να φύγεις. Είναι άνογα και αύριο θα χρειασθί να σηκωθείς πολύ πρωί.

—Θά με συγχωρήσετε ποτέ; ψιθύρισε ο Πέτρος με φωνή που πνιγόταν από τη συγκίνηση.

—Δέν έχω τίποτε να σου συγχωρήσω, φίλε μου. Δέν με πλήγωσες. Είμαι άρκετά γυναίκα, ώστε να μπορώ να μαντεύσω ότι αυτό που έκανες, το έκανες γιατι πληγώθηκες έσυ από τη φαινομενική διαγωγή μου. Είχες άγανακτήσει μαζί μου, γιατί δέν ήμουνά όπως με είχες φαντασθεί. Δέν είμαι έτσι!

—Έν πάση περιπτώσει, Έλένη, και αν άκόμα σεις με συγχωρήτε, εγώ δέν θα μπόρέσω ποτέ να συγχωρήσω τον έαυτό μου. Πάντως θα σας είμαι αιώνια εύγνωμων για την έμπιστοσύνη που μού δείξατε, με την άποκάλυψη του μυστικού σας. Αυτό δέν θα το ξεχάσω ποτέ. Όπως δέν θα ξεχάσω και το ότι με κάνατε κολλίτερον από ό,τι ήμουνά.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΕΓΚΙΟΥΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχθρος κυνηγά την Νόρα Γώλτον, κόρη του μεγάλου οπλοβιομηχάνου Γουίνθροπ Γώλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο οποίος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκινο Πύργο που έχουν οι Γώλτον έξω από την Νέα Υόρκη και κοντά στα τεράστια εργοστάσια των, φορώντας ένα ντόμινο κουκούλα δολοφονεί τον πατέρα της Νόρας και κατόπιν στραφείς εναντίον της, θέλει με κάθε τρόπο να την εξαφανίσει, επιδιώκοντας να περιέλθει σ' αυτόν, τον όποιον θεωρεί άδικημένο, ή κυριότερη και διαχείρισης της μεγάλης περιουσίας των Γώλτον. Έκτος από τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, διεκδικείται και συγκυρίαρχοι για το εργοστάσιο εμφανίζονται ο θεός της Νόρας Έρζα, και οι εξάδελφοί της Νοσμή και Χάινες. Και οι τρεις των προσπαθούν καθένας χωριστά και για τον εαυτόν του να επιτύχουν την περιπόθητη συγκυρίαρχία με την Νόρα, ως και την ολοκληρωτική ή μερικούς των κυριαρχία. Η Νόρα όμως, δεν έννοει να παραχωρήσει σε κανένα την θέση που έχει ως άμεσος και φυσικός κληρονόμος του πατέρα της, ούτε και την συγκυρίαρχία που της προτείνουν.

Στην επιμονή της αυτή δεν την κλονίζουν οι αλλεπάλληλες απόπειρες κατά της ζωής της, ή μερικούς του ανθρώπου με την κουκούλα. Στο κεφάλαιο αυτό έχει πολύτιμο προστάτη και σύντροφο τον χημικό τ-υ εργοστασίου, Χάρβεϊ Γκράχαμ, ένα νέο που την αγαπά μυστικά και που κι αυτή τον συμπαθεί ιδιαιτέρως. Οι τρεις άλλοι συγκληρονόμοι, ανησυχούν με την παρουσία αυτή του Γκράχαμ, και αποφασίζουν να τον εκθέσουν στο μάτι της νέας, παρουσιάζοντάς τον στο τέλος ως τον άνθρωπο με την κουκούλα! Γι' αυτό τους βοηθεί πολύ ένα τυχαίο περιστατικό, μια συμπλοκή του Γκράχαμ με τον άνθρωπο με την κουκούλα, ο οποίος στο τέλος τον αφήνει αναίσθητο στις πλάκες της αΐλης του Πύργου και φεύγει αφού πρώτα του φόρεσε το ντόμινό του. Η Νόρα μένει κατ'αλήθεια μόνη στην απομόνωση αυτή. Δεν ξέρει τί να σκεφθεί. Κατηγορεί στο τέλος τον Γκράχαμ ότι αυτός είναι ο δολοφόνος του πατέρα της και ήταν έτοιμη να είδοποίησή την αστυνομία, όταν κάνει και πάλι την εμφάνισή του ο μυστηριώδης διώκτης της. Έτσι η Νόρα πείθεται ότι άδικα κατηγορήσε τον προστάτη της και του ζητά

Η Νύμφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

συγγνώμη.

Σε ένα από τα καταγώγια του λιμανιού της Ν. Υόρκης, δυο ύποπτοι τύποι συναντώνται και συνομιλούν. Ο ένας είναι ο άλλοτε δικαστικός υπάλληλος Γκριμίλιχ, τώρα δέ «νομικός σύμβουλος» των κακοποιών και άλλος κάποιος έκφορτος ο Πήτερ που ήταν πιο γνωστός με το παρατσούκλι ο Μονόφθαλμος. Ο Γκριμίλιχ δείχνει ένα άλλο τηλεγράφημα από τη Μανίλλα, και όπως ο Πήτερ κάνει πως δεν θυμάται, ο Γκριμίλιχ προσφέρει να τον βοηθήσει να θυμηθεί και του διηγείται μια ιστορία που έγινε σε μια από τις καλύδες που βρίσκονται κοντά στην θάλασσα στη Μάνιχα. Μέσα σ' αυτή την καλύδα είναι δυο άνδρες: ένας Εύρωπαίος και ένας άλλος τύπος έντελως διαφορετικός,

80N

Είναι από τους Ταγγάλους εκείνους, που είναι ράτσα ανάμικτη από 'Ινδούς και Νεγρίτους και το κοστούμι που φορεί είναι όλο —όλο ένα κοντό πανταλόνι που μόλις φθάνει ως το γόνοτο. Η άσπρη μορφή του, τα κατσαρά του μαλλιά, τα δεμένα στην κορυφή του κεφαλιού του, τα φουσκωμένα μάγουλά του, δείχνουν ότι ανήκει στους Μαλαίους εκείνους ψαράδες, που κάνουν ταυτοχρόνως και τον πειρατή στον Ειρηνικό Ωκεανό και τις θάλασσες της Κίνας, όπου ζουν πολυάριθμοι.

Έκείνη την ώρα μιλούσε ο Εύρωπαίος.

— Βλέπεις Χοέ, λέγει του Μαλαίου μόνο από μας εξαρτάται να κερδίσουμε πολλά!

Ο άλλος ρωτά άφελέστατα: — Κάμνοντας τί, Παύλο; — Μα πουλώντας στην μίς Νόρα Γώλτον το όνομα του ανθρώπου που δολοφόνησε τον πατέρα της!

— «Α! έκανε απλώς άμηνάχα.

Την στιγμή εκείνη κάποιος κινείται από μια σκοτεινή γωνία του δωματίου, όπου υπήρχε ένα άθλιο κρεβάτι, και είπε:

— Τότε μερίδιο για τρεις!

Η ανέλπιστη αυτή δήλωση κάνει τους άλλους δυο να αναπηδήσουν. Γύρισαν απότομα, εξαφνιασμένοι και με το φόβο ζωγραφισμένο στα μάτια, που μάθαινε το μυστικό τους κι' ένας τρίτος, τον οποίο δεν είχαν αντιληφθεί ως εκείνη τη στιγμή.

Εν τούτοις ο Χοέ, δεν είναι άνθρωπος που τὰ χάνει εύκολα.

Ρίχνει, μια πλάγια ματιά στον σύντροφό του και ο άλλος καταλαβαίνει. Ο θυμός που είχε συσπάσει τὰ χαρκτηριστικά του, μεταβλήθηκε απότομα σ' ένα εγκοδίο χιμόγελο.

— Μας άκουνες; λέγει του άλλου. Τότε τα ξέρεις όλα, και αφού τὰ ξέρεις όλα θὰ πάρης και σὺ τὸ μερίδιό σου!

Ενῶ όμως ο Εύρωπαίος μιλεί με τον άγνωστο ο Μαλαίος κάμνει δυο βήματα πίσω και βγάζοντας γρήγορα το «κρί-

του, όρμα με σηκωμένο το χέρι κατ' έ πάνω του. Εύτυχως, όμως, γι' αυτόν, ά άγνωστος γυρνά εκείνη την ώρα το κεφάλι και βλέπει τον Μαλαίο. Χωρίς να χάση καιρό, όρμα κι' αυτός και άρπάζει τον άλλον, δυνατά από την φούχτα του στριφογυρίζει το χέρι, τον πονεί φοβικά και τον αναγκάζει να πετάξει το όπλο. Και καθώς ο Εύρωπαίος θέλει να βοηθήσει τον συνένοχό του, ο άγνωστος του δίνει ένα τρομερό «σουϊγκ» και τον εξαπλώνει φαρδύ πλατύ κάτω. Ύστερα πηδά πάνω από το σώμα του, όρμα έξω, φθάνει στο ποτάμι και μπαίνοντας με μια βάρκα άπομακρύνεται. Είχε σωθεί. Όχι όμως όλος διόλου.

Ο Μαλαίος που είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ, ξαναπαίρνει το όπλο του και όρμα κι' αυτός με την σειρά του έξω. Βλέπει τον άλλον που άπομακρύνεται με την βάρκα και σταματά. Όχι όμως και χωρίς να κάνει τίποτε. Ζυγίζει για λίγο το «κρί» στο χέρι του και συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις του το έκσφενδονίζει κατά του αντιπάλου του. Αυτός όμως είχε προίσει το κίνημα αυτό. Άστραπιαία πέφτει γάνω, μέσα στο κύτος της βάρκας, ακριβώς την ώρα που το φοβερό ναυαγίο άπρονούσε από πάνω του. Ο Χοέ είναι έξαλλος από την λύσσα του. Την άλλη μέρα ο άγνωστος φεύγοντας από την χώρα αυτή που είχε γίνει τόσον επικίνδυνος γι' αυτόν μπαίνει θεουμαστής στο «Άρρόγιο» και φθάνει στην Νέα Υόρκη...

Ο Γκριμίλιχ είχε τελειώσει την αφήγησή του.

— Λοιπόν, Πήτερ, ρώτησε, θυμήθηκες τώρα;

Και επειδή ο συνομιλητής του επέμενε να μένη άφωνος, ο Γκριμίλιχ ξαναρώτησε:

— Είμαι ή όχι ένήμερος των υποθέσεών σου; Και νόμιζες ότι δεν θὰ μπορούσα να σοῦ φανῶ χρήσιμος σε κάτι, αν ήθελες να συνεννοήσης μαζί μου;

Ο Πήτερ κάρφωσε το μοναδικό μάτι του στο σύντροφό του με έρωτηματικό ύφος.

— Σύντροφε, συνέχισε ο Γκριμίλιχ έξηγώντας την σκέψη τους οι δυο αυτοί άνθρωποι, ο Εύρωπαίος Παύλος και ο Μαλαίος Χοέ σε κυνηγούν. Τους ξέρεις όπως και εγώ. Αν σε ξαναύρουν δεν έγγυώμαι διόλου γιὰ τὸ τομάρι σου!

Και χαμηλώνοντας την φωνή:

— Αν ήθελες θὰ ήταν άπλούστο το πράγμα... Μοῦ ανέθεσαν να ψάξω και να σε βρω. Αν ήθελες, λοιπόν, θὰ τους έλεγα ότι ξέρω πού βρίσκονται και θὰ τους παρέσυρα σε παγίδα, από την όποια εκείνοι που θάβγαιναν ζωντανά δεν θάβγαιναν βέβαια αυτοί!... Κατόπι... θὰ μοιράζαμε!

Αντί άλλης άπάντησεως, ο Πήτερ ο Μονόφθαλμος σηκώθηκε και άρπάζοντας με το ένα χέρι τον δικολάβο από τον λαιμό, έτοιμάστηκε να του καταφέρει

Τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

με τ' άλλο μια κατακεφαλιά. Πρόφθασαν, όμως, ο κάπελας και ο υπάλληλός του και άρπάζοντας τον Μονόφθαλμο από τους ώμους τον πέταξαν έξω από το καταγώγιο.

Ο Πήτερ άπομακρύνθηκε χωρίς να πη λέξη, ύψωνοντας μόνον τους ώμους. Ο Γκριμίλιχ έμεινε:

— «Α! το κτήνος, έλεγε, τακτοποιώντας τα ρούχα του... Πήγαινε άλλη μια φορά να κάμης δουλειές με τέτοιους χαμάληδες. Τι ήλίθιος που ήμουν! Θὰ μοῦ τὴ πληρώση όμως!...»

Δ'

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Βγαίνοντας από το χημικό εργοστάσιο ή Νόρα, πήρε μαζί της και τον σιδερένιο μοχλό που είχε αφήσει εκεί ο άνθρωπος με την κουκούλα.

Η μίς Γώλτον, ήταν ήδη στο γραφείο του πατέρα της και περιεριγάζετο το όπλο που παρ' όλίγον να εξαπέστελλε τον αγαθό θαλαμηπόλο στον άλλο κόσμο, όταν άκούσθηκαν δυο έλοφρά κτυπήματα στην πόρτα.

— Έμπρός! έκανε ή νέα.

Ήταν ο Τζών και έφερε έπάνω σ' ένα δισκάκι, ένα βρώμικο χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα.

Η Νόρα πήρε το χαρτί και το άνοιξε: «Εγώ μόνος ξέρω, δεσποινίς, το όνομα του δολοφόνου του πατέρα σας, Αν λάβετε την καλωσύνη να με δεχθήτε για λίγες στιγμές δα σας το φανερώσω».

Τίποτε άλλο. Ούτε υπογραφή, ούτε δνομα κανένα.

— Ποιός τώφερε αυτό; ρώτησε ή Νόρα με ζωηρή συγκίνηση.

— Ένας άνθρωπος κακού παρουσιαστικού, δεσποινίς. Δίστασα μάλιστα να τον αφήσω να μπει. Αλλά επέμενε λέγοντας πως αν ή δεσποινίς διάβαζε αυτό το χαρτί θὰ τον δεχότανε. Περιμένει τώρα κάτω, στο προσούλιο...

— Να μοῦ τὸν φέρης άμέσως Τζών. Όταν όμως τον εισαγάγης έδω, να μείνεις απέξω και να προσέχης!

— Μάλιστα δεσποινίς.

Σε λίγο ο Τζών επέστρεψε στο γραφείο συνοδεύοντας τον Πήτερ τον Μονόφθαλμο! Έργότανε αυτός να προλάβη τον άλλον, και να έπωφεληθῇ μόνος αὐτός από το μυστικό, το όποιο είχε μάθει τυχαία.

Ο Πήτερ, αντικρύζοντας την Νόρα, στάθηκε για λίγο άμηνάχος. Έβλεπε την νέα πρώτη φορά, όπως έπίσης για πρώτη φορά έμπαινε και σ' ένα μέγαρο και πατούσε τόσο ωραία και παχεία χαλιά.

Η Νόρα, άντελήφθη την άμηνάχια του και προχώρησε πρώτη αυτή προς το μέρος του.

— Ζητήσατε γὰ μοῦ μιλήσετε, κύριε; ρώτησε με γλυκεία φωνή τον περιεργο επισκέπτη της.

— Ναί... άπήντησε απλὰ ο Πήτερ. Και ρίχνοντας ένα βλέμμα στον Τζών πρόσθεσε.

— Χωρίς μάρτυρες, όμως!

Η Νόρα στράφηκε προς τον υπηρέτη:

— Τζών, μπορείς να πηγαίνης...

Ο Τζών υποκλίθηκε και βγήκε.

— Τώρα, κύριε, είπε ή Νόρα, σας άκούω. Μοῦ γράφετε έδω σ' αυτό το χαρτί, ότι ξέρετε το όνομα του δολοφόνου του πατέρα μου...

— Ναί.

— Και ότι θὰ μοῦ τὸ λέγατε...

— Ναί.

Η συγκίνηση της Νόρας είχε κορυφωθεί. Κύτταξε εν τούτοις κατάματα τον Πήτερ.

— Είσθε βέβαιος ότι δεν κάνετε λάθος;

— Ναί.

— Αλλά έσεις ποιός είσθε;

— Δεν θὰ σας ώφεληση και πολὺ αν τὸ μάθετε, αφού όμως ρωτάτε, είμαι ο Πήτερ, ο Πήτερ ο Μονόφθαλμος από την Μανίλλα.

— Α!... Και άσφαλῶς θὰ θέλετε κανένα ανταλλάγμα γιὰ τὸ μυστικό που θὰ μοῦ έμπιστευήτε...

— Αί, βέβαια.

— Τί ζητάτε, λοιπόν;

— Δέκα γιλιάνες.

— Τί πράγμα;

— Όχι σέντες, βέβαια, δολάρια!... Τὸ ποσὸ ήταν πολὺ μεγάλο. Η Νόρα όμως θάδινε και τὰ διπλάσια. Φτάνει να μάθαινε. Δεν θέλανε εν τούτοις να φανῇ ότι δέχεται άμέσως, γι' αυτό είπε τὸ Πήτερ.

— Σάν πολλά δεν είναι;

— Και τὸ μυστικό που θὰ σας πῶ δεν είναι μικρό...

— Έστω, θὰ τάχετε. Και πῶς θὰ βεβαιωθῶ αν μοῦ λέτε την αλήθεια;...

Ο Πήτερ, όμως, δεν άπήντησε. Τὸ μάτι του είχε πέσει στο σιδερένιο μοχλό που είχε αφήσει ή Νόρα πάνω στο γραφείο. Πλησίασε και τον πήρε στα χέρια του. Η Νόρα φοβήθηκε για μια στιγμή και έκανε να πάη προς την πόρτα. Ο Πήτερ, όμως, άφήκε το σιδερό στη θέση του και είπε γελώντας:

— Μην ανησυχήτε δεσποινίς. Από μένα δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε. Και αν δεν συμφωνήσουμε, στο τέλος, θὰ φύγω και οὔτε θὰ με ξαναδῆτε πιά. Θα μασα μονάχα αυτό το σιδερό. Έναν μωναχά έρω στον κόσμο που θὰ μπορούσε να ξέρω στον κόσμο που θὰ μπορούσε να μεταχειρισθῇ όπως πρέπει τὸ δῖπλο αυτό, κι' αυτός είναι ο δολοφόνος του πατέρα σας.

— Αυτό όμως που λέτε, δεν είναι μια απόδειξη ότι ξέρετε ποιός ακριβώς είναι ο δολοφόνος του πατέρα μου.

— Και όμως θὰ δῆτε. Ο Πήτερ δεν ξέρει ψέμματα, όταν άποφασίση να πη την αλήθεια...

Η Νόρα δεν μπόρεσε να μη γαμογελάσει στα λόγια αυτά του Μονόφθαλμου. Δεν επέμενε λοιπόν και διευθύνθηκε στο γραφείο του πατέρα της, άνοιξε ένα συρτάρι και βγάζοντας ένα καρτέ επιταγών, έκανε να τὸ γεμίση.

— Τί κάνετε αὐτῶ: την σταμάτησε ο Πήτερ.

— Όπως βλέπετε, σας έτοιμάζω τὸ τοῖς δέκα γιλιάνες!...

— Ό! όχι τέτοια πράγματα! φώναξε ο Πήτερ. Τί να τὸ κάνω εγώ αυτό το χαρτί; Δεν πάτησα ως τώρα ποτέ μου σε Τράπεζα. Ούτε διαρρήκτης ήμουν ποτέ στη ζωή μου, ούτε τραπεζίτης... Μετρητά, δεσποινίς, μετρητά και στο χέρι!

— Καλά, έκανε ή Νόρα στενάζοντας θὰ σας πληρώσω σε χαρτονομίσματα. Θέλετε να κάνετε τον κόπο να ξαναπεράσετε κατά τις πέντε; Ός τότε θάχω άποσύρει τὸ ποσὸν από την Τράπεζα.

— Πολὺ άόηγτε, έκανε ο Πήτερ. Ποῦ να γυρίζω τώρα ως τὰς πέντε! Έπειτα ή αναβολή αὐτὴ δεν μοῦ άρέσει.

— Φοβάσθε μήπως σας στήσω καμμιά παγίδα;

— Ό! όχι αὐτό! Όμολογῶ ότι έσας δεν σας φοβούμαι! έκανε ο Πήτερ, αλλά τί τὰ θέλετε, δεν θάθελα να βρεθῶ καμμιά ώρα μόρη με μόρη μ' αυτόν που ήρθα να σας καταδώσω τώρα, με τον άνθρωπο δηλαδή που χρησιμοποιοῖ αὐτὸ τὸ σιδερό...

— Τότε, να σας στείλω εγώ σ' ένα δικό σας μέρος τὸ ποσὸ.

Ο Πήτερ σκέφθηκε λίγο και έπειτα είπε:

— Έλάτε κατά τις πέντε έσεις ή ίδια με τὸ ποσὸ στην Νέα Υόρκη, στην αποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσων, όπου δουλεύω αυτές τις μέρες, στὸ ξεφούτωμα του «Άρρόγιο»...

— Θάρῶ! είπε άποφασιστικά ή νέα.

— Πάει καλά, έκανε ο Πήτερ. Η Νόρα έσήμανε και στον Τζών που είχε φανεί είπε:

— Οδήγησε τον κύριο, Τζών. Ο Πήτερ άκολούθησε χαρούμενος τον υπηρέτη.

— Όπως βλέπετε, σας έτοιμάζω τὸ τοῖς δέκα γιλιάνες!...

— Ό! όχι τέτοια πράγματα! φώναξε ο Πήτερ. Τί να τὸ κάνω εγώ αυτό το χαρτί; Δεν πάτησα ως τώρα ποτέ μου σε Τράπεζα. Ούτε διαρρήκτης ήμουν ποτέ στη ζωή μου, ούτε τραπεζίτης... Μετρητά, δεσποινίς, μετρητά και στο χέρι!

— Καλά, έκανε ή Νόρα στενάζοντας θὰ σας πληρώσω σε χαρτονομίσματα. Θέλετε να κάνετε τον κόπο να ξαναπεράσετε κατά τις πέντε; Ός τότε θάχω άποσύρει τὸ ποσὸν από την Τράπεζα.

— Πολὺ άόηγτε, έκανε ο Πήτερ. Ποῦ να γυρίζω τώρα ως τὰς πέντε! Έπειτα ή αναβολή αὐτὴ δεν μοῦ άρέσει.

— Φοβάσθε μήπως σας στήσω καμμιά παγίδα;

— Ό! όχι αὐτό! Όμολογῶ ότι έσας δεν σας φοβούμαι! έκανε ο Πήτερ, αλλά τί τὰ θέλετε, δεν θάθελα να βρεθῶ καμμιά ώρα μόρη με μόρη μ' αυτόν που ήρθα να σας καταδώσω τώρα, με τον άνθρωπο δηλαδή που χρησιμοποιοῖ αὐτὸ τὸ σιδερό...

— Τότε, να σας στείλω εγώ σ' ένα δικό σας μέρος τὸ ποσὸ.

Ο Πήτερ σκέφθηκε λίγο και έπειτα είπε:

— Έλάτε κατά τις πέντε έσεις ή ίδια με τὸ ποσὸ στην Νέα Υόρκη, στην αποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσων, όπου δουλεύω αυτές τις μέρες, στὸ ξεφούτωμα του «Άρρόγιο»...

— Θάρῶ! είπε άποφασιστικά ή νέα.

— Πάει καλά, έκανε ο Πήτερ. Η Νόρα έσήμανε και στον Τζών που είχε φανεί είπε:

— Οδήγησε τον κύριο, Τζών. Ο Πήτερ άκολούθησε χαρούμενος τον υπηρέτη.

— Η δουλειά πάει περίφημα! σκεφτόταν.

Θὰ ήτο όμως ελιγώτερο χαρούμενος αν ήξερε, ότι ο άνθρωπος με την κουκούλα, είχε άκούσει τὰ πάντα πίσω από την κρύπτη του, που έβγαινε στο γραφείο του οπλοβιομηχάνου.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ

Η Νόρα δεν μπορούσε πια να άμφισβάλη ότι θὰ έφθανε στο τέμα.

Σε λίγες ώρες θὰ μάθαινε, επί τέλους, τὸ όνομα του δολοφόνου του πατέρα της και με την ιδέα αὐτή, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

Όταν έμεινε μόνη κάθισε μπρός στο γραφείο και με τὸ κεφάλι μέσα στα χέρια, βυθίσθηκε σε σκέψεις. Τὸ διάβημα τὸ όποιο την υπερέβαινε ο Πήτερ δεν την τρόμαξε διόλου, γιατί ή Νόρα ήταν γενναία και άποφασιστική. Τί άλλως τε, μπορούσε να της συμβῇ; Τὸ κάτω-κάτω τὸ μέρος όπου θὰ έβρισκε τον Πήτερ, δεν ήταν και καμμιά έρημος. Υπήρχε κίνηση και μάλιστα κατά την ώρα που της είχε όρσει ο Μονόφθαλμος. Θὰ πήγαινε, λοιπόν, στο ραντεβὸ όπωσδήποτε.

Αλλά και κίνδυνος να υπήρχε, πάλι δεν θὰ δίσταζε.

Έκρινε ότι είχε να κάμη καθήκον τέρον, αφού έπρόκειτο να έκδικήση τον πατέρα της. Εν τούτοις, ή φρόνησις της

Επέβαλλε να πάρη και μερικά μέτρα. Ο νούς της πήγε άμέσως στον Χάρβεϋ. Θά του πρότεινε να την συνοδέψω. Η Νόρα ανέβηκε στο γημείο, αλλά δυστυχώς δεν βρήκε εκεί τον Γκράχαμ. Η Νόρα στεναχωρήθηκε αλλά και δεν άπελπίστηκε. Ξεκρέμωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και πήρε το σπίτι του χημικού. Της απήντησε ο υπηρέτης του νέου:

— Ο κύριος δεν έχει επιστρέψει ακόμη.

— Θα άργήσει μήπως;

— Δεν πιστεύω. Ποιά τόν ζητεί παρακαλώ;

— Να του πης πώς του τηλεφώνησε η μίς Γώλτον και τόν θέλει άμέσως.

— Πολύ καλά, δεσποινίς.

— "Αν δεν μ' εύρη εδώ, τότε νάρθη κατ' εύθειαν στην άποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσων, στην Νέα Υόρκη. Θά είμαι εκεί για μία υπόθεση που ξέρει κιόλας.

— Θα του το πω δεσποινίς.

Η Νόρα ξανακρέμασε το ακουστικό. Η άνησυχία της ήταν μεγάλη. Είχε άπολυτον ανάγκη εκείνη την ώρα του Γκράχαμ και αυτός είχε χαθεί.

Οι άδρες περνούσαν χωρίς ο Χάρβεϋ να δίνει σημεία ζωής.

Η Νόρα δεν μπορούσε πιά να περιμένει.

Εσήμανε και ζήτησε την Τζέννυ.

Η θαλαμηπόλος έσπευσε άμέσως.

— Τζέννυ, γρήγορα το έπαινοφόρι μου με τη γούνα και το μικρό καπέλλο μου.

Σε λίγο ήταν ντυμένη και ενώ ο Τζών παρήγγειλε το αυτοκίνητο να πλησιάσει η Νόρα άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε από μέσα το μικρό της μπράουνινγκ και το έρριξε στην τσέπη της.

— Στο εργοστάσιο! διάταξε τόν σωφύερ.

Το κρύο ήταν δριμύ εκείνη την ήμερα. Το έδαφος ήταν παγωμένο.

— "Υστερ" από λίγο η Νόρα έφθασε στο εργοστάσιο και μπαίνοντας στο γραφείο της διευθύνσεως, φώναξε του Ταμιά:

— Κύριε Γκάρντον, μήπως μπορείτε να μου δώσετε τώρα άμέσως δέκα χιλιάδες δολάρια;

— Μάλιστα δεσποινίς. Μου κάνετε σάς παρακαλώ ένα ένταλμα για το Ταμείο.

Η Νόρα πήρε ένα φύλλο χαρτί και έγάρξε με το στυλό της λίγες λέξεις.

Υπέγραψε και το έδωσε στον γηραιό υπάλληλο.

Εκείνη ακριβώς την στιγμή μπήκε στο γραφείο ο θεός "Ερζα μαζί με τόν Χάινες.

Είχε προηγηθεί της Νόρας και έπεσκέπτετο το εργοστάσιο με τόν έξάδελφο της Νόρας. Είχε άκούσει την διαταγή της νέας και χωρίς άλλη ήταν έτοιμος να κάνει καμιά έρώτηση, η Νόρα, όμως, τόν έπρόλαβε.

— Δεν πιστεύω να φαντασθήκατε θεί μου, είπε, ότι πρόκειται να πληρώσω με το ποσό αυτό κανένα λογαριασμό μοδίστας!... Σέβομαι άρκετά τα κοινά εισοδήματα ώστε....

— Ω! όχι! άποκρίθηκε ο "Ερζα διαμαρτυρούμενος.

— Λοιπόν, το χρήμα αυτό το χρειάζομαι για να μάθω το όνομα του δολοφόνου του πατέρα μου. Υπάρχει κάποιος που το ξέρει και με το ποσό αυτό θά εξαγοράσω το μυστικό του, που ένδιαφέρει όλόκληρο την οικογένειά μας.

Ο θεός "Ερζα, όμως, φώνηξε, σηκώνοντας τα χέρια στον ούρανό:

— Δέκα χιλιάδες δολάρια!...

— Τα ύποσέθηκα ήδη...

— Άγαπητό μου παιδί, πολύ φοβούμαι ότι θά πάη χαμένο όλο αυτό το

Η ΝΥΦΗ

ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

χρήμα. Εισαι, άσφαλώς, θύμα κανενός κακοποιού που θέλει να σε τυλίξη. Είμαι της γνώμης ότι δεν ξέρει τίποτε και δεν έχει να σου πη τίποτε. Δεν είναι έτσι Χάινες:

— Θαρρώ πώς ο θεός έχει δίκη! άπάντησε ο άλλος με ένα ύπουλο χαμόγελο.

Ο "Ερζα στράφηκε τότε προς τόν ταμιά που άπορώτως παρακολουθούσε όλη αυτή τη σκηνή:

— Κύριε Γκάρντον, επιστρέψετε παρακαλώ στην δεσποινίδα το ένταλμα που κρατάτε για να το σκίση.

Η Νόρα, όμως, στράφηκε άπώτομα προς τόν ταμιά και με θυμωμένο ύφος:

— Κύριε Γκάρντον, κρατήστε, σάς παρακαλώ το ένταλμα!...

— Μα Νόρα, έκανε τώρα ο θεός "Ερζα σε μαλακώτερο, σε παρακλητικό ύφος, σκέψουν ότι 10.000 δολάρια δεν είναι κανένα ποσό το οποίο πετ ά κανείς από το παράθυρο έτσι, άβασάνιστα!...

— Θεέ! φώναξε η Νόρα, νομίζω ότι άρκετά κράτησε η συζήτηση αυτή. Το κάτω-κάτω, δικαιούμαι από την άτομική μου περιουσία να διαθέσω, ότιδήποτε ποσό για οποιοδήποτε σκοπό! Οι 10.000 θά δοθούν εκεί που άπεφάσισα και τόσο το χειρότερο άν τις χάσω χωρίς να μάθω τίποτε!...

Ο "Ερζα στράφηκε και κύτταξε τόν Χάινες. Αυτός, όμως, του άπήντησε με ένα βλέμμα που έλεγε: "Δεν μπορούμε να της γυρίσουμε το κεφάλι".

— "Ας είναι, ψιθύρισε ο "Ερζα, στρεφόμενος πάλι προς την Νόρα. "Ο,τι λέγαμε είναι μόνο για το συμφέρον σου. Αφοψ, όμως, επιμένεις.... Δεν θέλεις τουλάχιστον να σε συνοδέψουμε εκεί που θά πάς;

— Περιττόν θεί μου! Δεν διατρέγω κανένα κίνδυνο, απήντησε η Νόρα.

Και γυρίζοντας τις πλάτες είπε στον ταμιά της που περιμένε πάντα με το ένταλμα στο χέρι:

— Κύριε Γκάρντον, τις δέκα χιλιάδες δολάρια, παρακαλώ!

— Διεστραμμένη, γρύλλισε άνάμεσα στα δόντια του ο θεός "Ερζα.

Δεν περίμενε ποτέ τόσο θέληση και αποφασιστικότητα από την άνεψιά του, ένα παιδί άκόμη, κατά την γνώμη του.

Η Νόρα έν τω μεταξύ έπαιρνε τις 10.000 δολάρια και έτρεχε στο αυτοκίνητό της:

— Στην Νέα Υόρκη! διάταξε τόν σωφύερ. Θά σταματήσει λίγο προτού φθάσουμε στην άποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσων. Στην άκρη των «τόκς»...

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Την ίδια όμως, στιγμή η Νόρα χτύπησε το τζάμι του σωφύερ και το αυτοκίνητο στομάτησε.

Η Νόρα έγγραψε δυό λόγια σ' ένα χαρτί και δίνοντάς το στο σωφύερ:

— Πηγαίνετε το, σε παρακαλώ, αυτό άμέσως στο εργοστάσιο και δώστε το κ. Γκάρντον, με την παράκληση να το δώσει στο κ. Γκράχαμ, εύχες μόλις θά επιστρέψω στο έργοστάσιο.

— "Ετσι, σκέφθηκε η Νόρα, θά ξέρεη πού είμαι και θάρθω να με βρή, άν προφύγει...

"Υστερ" από λίγη ώρα το αυτοκίνητο κυλούσε όλοταχώς προς την Νέα Υόρκη.

Προτού, όμως, πάη στο εργοστάσιο ο Γκράχαμ πήγε στο σπίτι του και ο υπηρέτης του του άνεκοίνωσε την παραγγελία της Νόρας.

— Την άπερίσκεπτη... ψιθύρισε ο νέος. Σε ποιά άραγε παγίδα να την παρσύραν πάλι; Πρέπει ώρισμένως να προλάβω.

Και χωρίς να χάση καιρό, ο Χάρβεϋ, παίρνει ένα ταξί και τρέχει στον πύργο.

Η Νόρα, όμως δεν ήταν πιά εκεί.

Ο Γκράχαμ διευθύνθηκε τότε στο εργοστάσιο όπου και βρήκε το σημείωμα της Νόρας.

Ακόμη πιο άνησυχος, τώρα ο Γκράχαμ, μόλις έμαθε που βρισκόταν η νέα, τρέχει στο αυτοκίνητό του και λέει το σωφύερ με πνιγμένη φωνή:

— Γρήγορα στην Νέα Υόρκη, στην άποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσων!...

Ε'.

ΕΝΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΛΟΥΤΡΟ

Αφήνοντας το "Αρρόγιο" όπου είχε κάνει τόν θερμαστή μόνο και μόνο για να μπορεί να επιστρέψη στην Νέα Υόρκη χωρίς να πληρώσει ναύλα, επέτρεψε να προσληφθή ως εργάτης στα χυτήρια Σμιθσων.

Την στιγμή εκείνη κατογινόνταν με την τοποθέτηση σε κάποιο ύψοτεγο της άποβάθρας κάτι μεγάλων κιβαριδιών γεμάτων με χημικά προϊόντα τα οποία είχε ξεφορτώσει το βοπόρι.

Δούλευε ο Μονόφθαλμος, αλλά η άνησυχία τόν είχε κυριευμένο όλόκληρο.

Ενόσω έβλεπε να πλησιάζη η ώρα του ραντεβού του με την μίς Γώλτον, η άγωνία του γινόταν άκόμη μεγαλύτερη. Φοβότανε μήπως και μετανόησε εαυτικά η νέα και θά έχανε έτσι 10.000 δολάρια.

Στην έπίταση της άγωνίας του συνέτέλεσε και μία μικρή καθυστέρηση της Νόρας. Το αυτοκίνητό της είχε πάθει στο δρόμο μία άσημαντη σκεδόν. βλάβη ή όπρια διορθώθηκε βέβαια, αλλά πάντως άνάνκασε την νέα να θθάση 10 λεπτά άνόνητα στο ραντεβού της. Η καθυστέρησης όμως αυτή έγινε αίτια να προλάβη ο Γκράχαμ και να θθάση προητέρωα στην άποβάθρα Σμιθσων.

Το πρώτο άτομο που συνήντησε μόλις κατέβηκε από το αυτοκίνητο ήταν ο Πήτερ ο Μονόφθαλμος.

Τόν γνώρισε άμέσως, από την περιγραφή που του είχε κάνει ο Τζών και γι' αυτό τόν πλησίασε την ώρα που έμπαινε σε μία άποθήκη:

— Σ' δεν είσαι που έδωκες συνέντευξη στην μίς Γώλτον; τόν ρώτησε.

Ο έκφορταχης δεν κοιτάδεντηκε ούτε να τόν κυττάξη και έξακολούθησε τόν δρόμο του.

Ο Χάρβεϋ, όμως, δεν άπελπίστηκε.

Ακολούθησε τόν Μονόφθαλμο στο ύπογειο.

— "Ακουσε τι σε ρώτησα; του ξανάπε. Σε ύποχρεώνω να μου άπαντήσεις. Έσύ δεν περιμένεις την μίς Νόρα Γώλτον;

Αυτή την φορά ο Πήτερ σταμάτησε, κύτταξε προκλητικά τόν νέο και βρυχήθηκε:

— Και τι άνακατεύεσαι του λόγου σου;

[Η συνέχεια στο έπόμενο].

Από την ιστορία της Τράπουλας

Πώς υπήρξε στην πραγματικότητα 'Ο Φάντης - Κούπα

Σκεφθήκατε ποτέ, άγαπητοί μου άναγνώστες, άν οι ρηγάδες, οι ντάμες και οι βαλές των χαρτιών της τράπουλας, υπήρξαν κάποτε πραγματικοί, με σάρκα και όστά, όπως εσείς κι εγώ, με χερές και με ύπες, με καλή καρδιά και με μίση; "Οχι, βέβαια. Και όμως, άλλες αυτές οι φιγούρες της τράπουλας έπαιρναν την ιστορία τους. "Αν έχετε ύποψιν και περιέργεια, άκούστε μία τέτοια ιστορία, την πιο ένδιαφέρουσα: την ιστορία του Φάντη και της Κούπας.

Στην έποχή του βασιλέως της Γαλλίας Καρόλου του Ζου, ζούσε ένας ιππότης, όνομαστός για το θάρρος του, τις έρωτικές του περιπέτειες και την άφοσίωσή του προς το στέμμα. Ήταν ο "Ετιέν ντε Βινιόλ, ή, όπως τόν είχαν προσωνομάσει οι πατριώτες του Γασκώνοι—που κολλούσαν σ' όλο τόν κόσμο παρατσούκλια—ο Λαχίρ.

Ο βασιλεύς, φυγάς τότε από το Παρίσι, έξι αίτιας της έπαναστάσεως των Ντ' Αρμανιάκ, είχε καταφύγει στο Μελέν, όπου τόν άκολουθούσαν και όλοι οι πιστοί του εύπατρίδαι. Τότε άκριβώς πρωτοπαρουσιάσθηκε στην Αύλη και ο Λαχίρ, ο όποιος, από την πρώτη στιγμή απέκτησε την εύνοια και την έμπιστοσύνη του βασιλέως του.

Πόσο του στοίχισε το Καρόλου Ζου ή έμπιστοσύνη αυτή, θά το δούμε παρακάτω. Προηγούμενος, όμως, θά έξιμνήσουμε την άνδρεία του ξανθομούσ ιππότου, ο όποιος έλαβε μέρος σε άναριθμητες μάχες, "εξύρισε" πλήθος πύργων και έχθρικων φρουριών, από τα όποια δεν έμεινε ούτε μία πέτρα για δείγμα, έδωλε άσπροπρόσωπους τούς άνωτέρους του σε πολλές δύσκολες στιγμές, συνεπολέμησε με την Ζάν Ντ' Αρκ και τραυματίσθηκε σαραντά πέντε φορές!

Λεβέντης σωστός! "Όταν πολεμούσε ήταν άσυγκράτητος και το αντίκρουσμα του έχθρου, αντί να τόν πτοήση, τόν έξηγριώνε ακόμα περισσότερο. Προτού ριχτή στη μάχη, έκανε την έξης παράδοση προσευχή:

«Θεέ μου, σε παρακαλώ να κάνης σήμερα για τόν Λαχίρ, ότι θά ήθελες να έκανε και ο Θεός και σ' ο Λαχίρ!».

Αλλ' αυτή είναι ή καλή όψις του Λαχίρ. Από την άλλη όψη του, δεν ήταν παρά ένας τρομερός πλιατσικολόγος, που δεν άφηνε πυργοδεσπότη για πυργοδεσπότη άζεμάτιστον, που έξεβίαζε τούς καλογήρους των πλουσιών μοναστηριών, αίχμαλώτιζε τούς γαιοκτήμονες με το χοντρό κομποδέμα και που έκαμνε το βασίλειά του να τραβά ή τα μαλλιά του, όποτε άκούγε κάποιον καινούριο ληστικό του άθλο. Είχε, όμως και το έξης μεγάλο έλαφρυντικό, ο Λαχίρ. Την έποχή εκείνη άκράτου ιπποτισμού, τακτικός στρατός, όπως είναι σήμερα, δεν υπήρχε. Οι στρατιώτες ήταν όλοι μι-

σθοφόροι και προσέφεραν τις ύπηρεσίες των σ' εκείνον που θά τούς έδινε τα περισσότερα. "Ετσι, συνέβαινε πολλές φορές, οι ίδιοι άνδρες που πολεμούσαν υπό τας διαταγές του τάδε βασιλέως ή κόμητος, να θρεθούν κατόπιν άντιμέτωποι του, μαχόμενοι έναντιον του με την ίδιαν εύσυνειδησία, όπως προηγούμενος έμάχοντο κατά του τωρινού των άρχηγού. Ο Λαχίρ, λοιπόν, είχε πολλούς τέτοιους μισθοφόρους και δεν ήθελε να τούς χάση. Γιατί όλα τα πολεμικά του κατορθώματα τα χρωστούσε κατά μέγα μέρος σ' αυτούς. Για να τούς κρατήσει, όμως, έπρεπε να τούς πληρώνη, να τούς τρέφει και να τούς ντύνει. Λεφτά, όμως, δεν είχε. Τι να κάνη, λοιπόν; Και να

γιατί βρήκε ως μόνη λύση το πλιατσικό.

Ενας από τούς πιο μεγάλους πλιατσικολογικούς του άθλους, που μäs τόν περιέσωσε ή ιστορία, είναι και αυτός που έκανε εις βάρος του αθένητου Ντ' Οφφειμόν, ενός πλουσιωτάτου πυργοδεσπότη, συγγενούς του βασιλέως. Συνέλαβε τόν άτυχή Ντ' Οφφειμόν, ύπόγειο του πύργου του, ενώ οι μισθοφόροι του τά σήκωσαν όλα από τις άπεράντες άποθήκες του.

Ο βασιλεύς, μόλις έμαθε το τερατόυργημα αυτό, παρήγγειλε το Λαχίρ ν' άπελευθερώση άμέσως τόν αίχμαλώτο του και να εγκαταλείψη τόν πύργο. Αλλ' ο Λαχίρ απήντησε ως έ-

ξης στο βασιλέα: «Εξήγησα από τόν Ντ' Οφφειμόν να μου μετρήση 14.000 σκούδα που τα χρειάζομαι για να πληρώσω τούς άνδρες μου. Άρνεϊται. Έγώ επιμένω. Ποιός νομίζετε ότι πρέπει να ύποχωρήση; Έγώ τουλάχιστον, όπως ξέρετε, ουδέποτε ύπεχώρησα έναντιον του έχθρου!».

Ο βασιλεύς όρθηκε την άπάντηση του Λαχίρ λογική και πλήρωσε από την τσέπη του τις 14.000, λέγοντας: «Αρκεί να μη ξανακάνη τα ίδια το παληόπαιδο!».

Η εύχη αυτή του Καρόλου Ζου έγινε εισακουστή. Ο Λαχίρ έθεσε τελεία και παύλα στις ληστείες του—οι πολεμοί είχαν πλέον καταπαύσει—κι έστρεψε στην Αύλη του Βασιλέως, όπου άρχισε να κάνη θραύση στις καρδιές των κυριών. Τα σκάνδαλα των όποιών έγινε ήρωας είναι άναριθμητά. Έμονομάχησε τριακόσιες φορές με άπόλυτη ή με σχετική έπιτυχία, γλυτώνοντας στη δεύτερη περίπτωση με έλαφρές άμυχές, και απέκτησε τόν τίτλο του μεγαλύτερου πολυτέκνου της έποχής. Ο άθλιος είχε άποκτήσει από τούς εφημέρους έρωτάς του άνω των έξηνητα παιδιών!

Η ιστορία του, όμως, δεν έληξε πάνω στο κρεβάτι των έρώτων. Πέθανε σαν άληθινός στρατιώτης έπάνω στο πεδίο της τιμής. Η Γαλλία είχε άρχίσει τις έχθροπραξίες της με την Άγγλία. Και ο Λαχίρ, ο όποιος έν τω μεταξύ είχε άποκτήσει μεγάλο στρατιωτικό θαύμο, έστάλη από τόν βασιλέα του ν' άναγκαιτήση την προέλαση του έχθρου και να ύπερασπισθή την τιμή της πατρίδας. Επολέμησε σαν λέων, έπολιόρκησε πόλεις, έξεπόρθησε φρούρια, ένέσπειρε τόν όλεθρο, έχυσε ποταμούς αίματος, έγένισε τόν τόπο με έχθρικά πτώματα, αλλά στο τέλος, μία έχθρική λόγχη του τρύπησε τόν θώρακα. Το τραύμα ήταν θανατηφόρο και σε μισή ώρα ο άτυχής εξέπνευε.

Τόν έθαψαν στην έκκλησία του Μονμοριγιόν, στο Πουατού με μεγάλες τιμές, όπως του άξιζε. Η Αύλη έπενθηφόρησε, οι τροβαδούροι της έποχής έξιμνήσαν τούς άθλους του και ο βασιλεύς διάταξε ν' άποθανάτισουν τη μορφή του στα τραπουλόχαρτα, για να τόν θυμούνται όλοι οι αιώνες. (Ήταν άσφαλώς σίγουρος ο Καρόλος Ζος ότι όλα μπορούν να εξαφανισθούν από τη γή, όχι όμως και το έλάτωμα της χαρτοπαίξιας). Και έτσι, ο Λαχίρ έγινε ο Φάντης της Κούπας.

Το φανταζότανε κανείς από σάς, άγαπητοί άναγνώστες, ότι ο ξανθόμαλλας αυτός Φάντης με το γλυκό πρόσωπο έχει τέτοια ένδοξη ιστορία;

ΣΙΜΟΝ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

Είστε ποιος είναι ο μεγαλύτερος καπνιστής λαός του κόσμου; Οι «Έσκιμωοι». Το κρύο που κάνουν εκεί επάνω είναι τόσο πολύ που το κάπνισμά τους είναι μια σπουδαία ανακούφιση. Καπνίζουν δε όχι μόνο οι άνδρες αλλά και οι γυναίκες, ως και τα παιδιά!...

Η λακωνικότης των «Αγγλων» εξηγείται από ένα συμπαγές, σφιγμένο, τόν φιλολόγον Έρνέστον Κόρζον, από το επίμονο κάπνισμά τους. «Υποχρεωμένοι— από την συνήθειά τους, — να κρατούν διαρκώς την πίπα στα δόντια, προσπαθούν να μιλούν όσο το δυνατόν ολιγώτερο. Γι' αυτό και αντί να μιλούν... γκρυνάζουν συνήθως!»

Είστε ποιά είναι η πρωτεύουσα των σκυλιών; Το Λονδίνο! Αυτό δε όχι από απόψεως αριθμού σκυλιών, αλλά από απόψεως «βιομηχανίας» των σκυλιών. Στο Λονδίνο, πραγματικά γίνονται οι πιο περίεργες διασταυρώσεις ράτσας και εκεί βρίσκονται τα ακριβότερα σκυλιά. Τελευταίως, η βασίλισσα της Αγγλίας αγόρασε δυο περιφραγμένα «λουλού» προς 50.000 φρ. το ένα.

Ριά ώραία και ιστορική Ιταλική πόλις, το Φόρλι, απειλείται να καταχωθή από τα γάματα που προέρχονται από καθίζηση του εδάφους. Το Φόρλι, έχει σήμερα 65.000 κατοίκους, ώραία παλάτια και εκκλησίες και λέγεται ότι έχει ιδρυθή από τον Ρωμαίων ύπατον Λίβιον Σαλινότορ, το 188 π.χ.

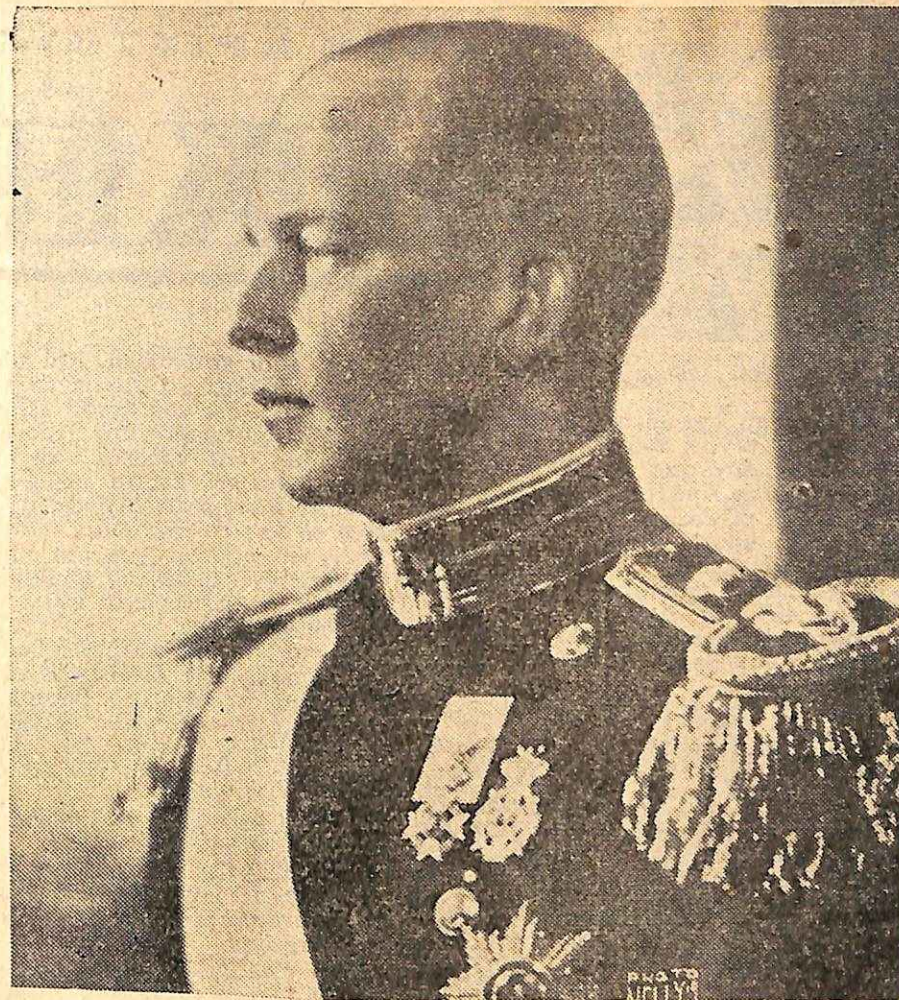
Ο το περασμένο φύλλο σας γράψαμε για το χούμα του πένθους στους διάφορους λαούς. 'Ακούτε τώρα πως πενθούν οι Κινέζοι. Πρώτα-πρώτα, δεν αλλάζουν ρούχα επί ένα μήνα. 'Επειτα— αυτό για τους άνδρας— αποφεύγουν να ξυρισθούν. Τέλος επί ένα ωρισμένο χρονικό διάστημα, τουλάχιστον επί δυο μήνες, δεν πίνουν τίποτε άλλο από νερό και τσάι.

Ο γρηγορώς με τους Λάπωνας, ές γνωστή και αυτό, ότι είναι ο ρωμαλέωτερος και υγιέστερος λαός του κόσμου. Φθάνει να σας πούμε ότι αντέχουν σε κάθε κακοκαιρία και μπορούν να κοιμηθούν χωρίς καμιά ενόχληση, με κρύο 50 βαθμών κάτω από το μηδέν!...

ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ

Δύο ώρες φωτογραφίες της Α. Β. Υ. του διαδόχου της Ελλάδος Παύλου και της Υψηλής Συζύγου Του Γριγκηπίσης Φρειδερίκης-Μαρταρίτας, των οποίων οι προχθεσινοί γάμοι έδωκεν εις τον έλληνικόν λαόν την ευκαιρίαν να διαδηλώσῃ διὰ μίαν ακόμη φοράν την αφοσίωσιν κατ'ήν λατρείαν του προς την Βασιλικήν Δυναστείαν της Χώρας μας

Τις μέρες αυτές τελειώνει στο Παρίσι μια νέα μεγάλη ταινία για την Μασσαλιώτιδα. Το έργο αυτό έσπασε ήδη ένα ρεκόρ! Χρειάστηκαν εν όλω γιὰ τὴν κινηματογράφηση τοῦ δονητικού φιλμ: 30.000 μέτρα! Βέβαια, θὰ κοστὺν μερικὰ ἀπὸ τὰ χιλιόμετρα, ὅμως, θὰ μείνουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ φιλμ τὸ ρεκόρ του.

Ενας «Αγγλος» αξιωματικός έλυσε περίφημα τὸ ζήτημα της στέγης. Κατοικεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἀπεστρατεύθη, πάντοτε πάνω σὲ πλοία. Μ' ἄλλους λόγους, ταξιδεύει διαρκῶς, ἀλλὰ μόνον διὰ θαλάσσης, καὶ μετὰ τὸ πλοῖο, ὅπουδήποτε καὶ ἂν πάγῃ. Τώρα ταξιδεύει μετὰ τὸ «Μαυροπλάτ» τὸ πλῆρωμα τοῦ ὁποῖου τὸν ἐπωνόμασεν «Ὁ διαρκῆς ταξιδιώτης».

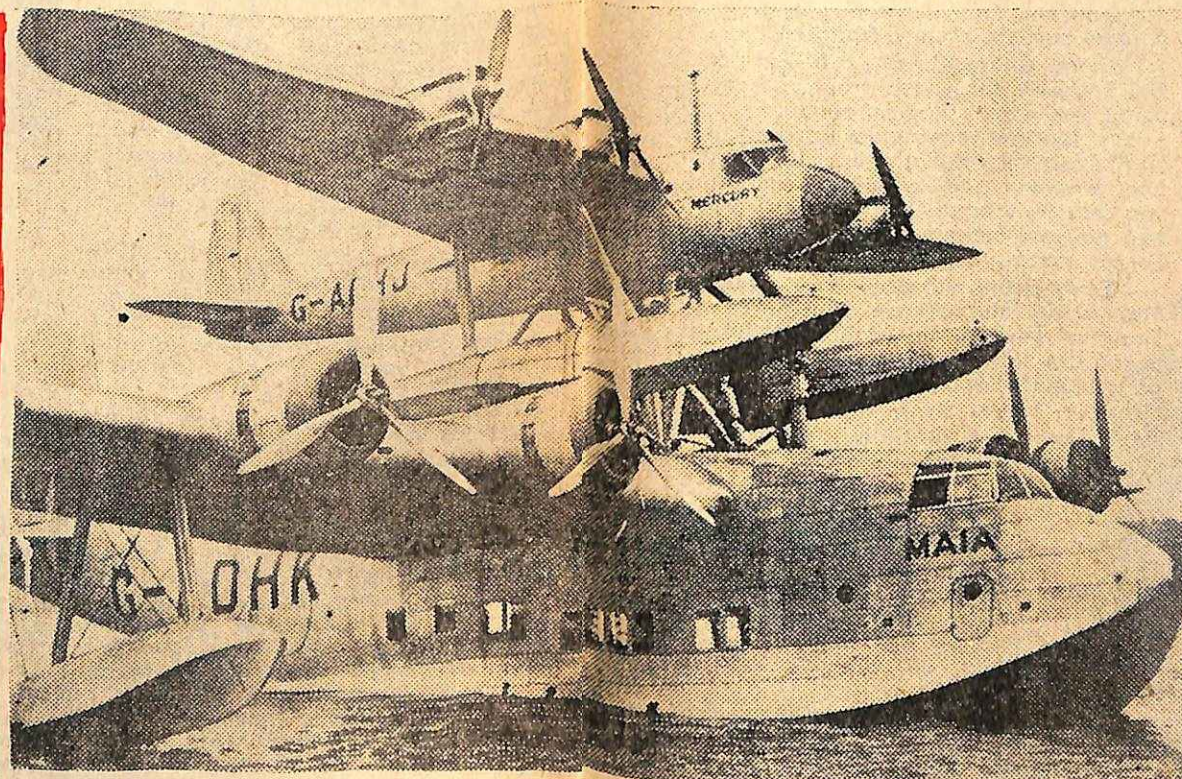
Ιδού τώρα καὶ γιὰ τὴν ἀγγλικὴν κρεοφαγία. Μία στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ πληθυσμὸς της Μεγ. Βρετανίας ξοδεύει τὸ χρόνο 270.000.000 λίρες γιὰ κρέας. Τὸ 1936 εἶχε ξοδευθῇ κρέας ἀξίας 78.829.467 λίρες. Ὡστε οἱ «Αγγλοι» γίνονται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κρεοφάγοι.

Ο πλουσιώτερος πρίγκιπς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Νιζάμ τοῦ Χαϊντεραμπάντ, (ἀγγλ. κ. ε. Ινδίες). Κατὰ τὸ τελευταῖο του εἰδήσι στο Λονδίνο ὁ σύγχρονος κύττος Κροίσος ξόδεψε ἕνα ἐκατομμύριο φράγκα μόνον γιὰ πραγματικὰ ἀπὸ ἀτόφιο χρυσό, τὰ ὁποῖα προώριζε ὡς «μικρὰ δώρα» γιὰ τοὺς φίλους του.

Ο νομαδικὸς βίος, πᾶσι πρὸς τὴν κατάγνησίν του. Τὴν ἀρχὴν τὴν ἔκαναν οἱ Λάπωνες τῆς Σουηδίας. Σὲ ἕνα συνέδριό τους πού, ἔγινε τελευταία στήν μικρὴ πόλιν Ἀρβιτγάνου, αποφασίσθηκε νὰ παύσουν πᾶς τὸ νομαδικὸ βίος καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ διάφορα μέρη τῆς χώρας, μονίμως, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι κατοικοί.

Η συνθετικὴ αστυνομία ἀπέκτησε τώρα καὶ τετραπόδας ἀλεξιπτωτιστὰς. Εἶναι τὰ εἰδικὰ σκυλιὰ τῆς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπεσπασμένα στήν ἐγναερίο αστυνομία. Τὰ σκυλιὰ αὐτά, εἶναι ἐφοδιασμένα μετὰ μικρὰ ἀλεξίπτωτα, δεμένα στήν σάχη τους συνοδεύουν δὲ τοὺς κυρίους τῶν αστυνομικῶν, ὅταν αὐτοὶ ὑποχρεωθοῦν κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν νὰ ριχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τους.

Τὰ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Αεροπλάνα μεταφέραν ως τώρα μόνον τὰ ἀεροπλονοφόρα καὶ τὰ πολεμικὰ σκάφη. Ἰδού ὅμως ὅτι τώρα μεταφέρουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀεροπλάνα. Στὴν εἰκόνα μας, ἕνα γιγαντιαῖο ἀμερικανικὸ ὑδροπλάνο, φέρει τομμένο ἕνα ἄλλο, μικρότερό του, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπογειοῦται καὶ θὰ προέγειοται πάνω στήν ράχη του.

τῆς ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

του 'Ερβέ. 'Ο καταχθόνιος αυτός άνθρωπος δεν της παρουσίασε το πραγματικό της παιδί, αλλά κάποιον άλλον νέον.

—Και γιατί αυτή η αντικατάσταση; —Απλούστατα για να μπορέσει ο 'Ερβέ να εκβιάσει στα σίγουρα την άτυχη κόρη του. 'Ο νέος αυτός, ο οποίος έχει λόγους να φοβάται τον 'Ερβέ, αναγκάστηκε να γίνει συνένοχός του και να μοιράζεται μαζί του τα λεπτά που θα έπαιρναν εκβιαστικά από την κόρη του. 'Αν ο 'Ερβέ, παρουσίαζε τον πραγματικό Ζάκ, τον προστατευόμενο σου, τότε η μηχανή της εκβίασης δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει και ο 'Ερβέ θα έκανε μια τρύπα στο νερό.

—Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο Σεζάρ. Βρέ πόνερα! Και ποιος είναι ο άλλος αυτός που έκλεψε τη μητρική καρδιά της κομίσσης;

—Θα σου το πω άλλη φορά. 'Ισως όμως, να μη σου τόν πω και ποτέ, γιατί αν εξακριβώσω ότι το παιδί αυτό έγινε όργανο του 'Ερβέ από φόβο και ανάγκη, τότε θέτανε κρίμα να το παραδώσουμε στην κοινή περιφρόνηση.

—Και τώρα, είπε ο Σεζάρ, πές μου τι απέγινε με τον 'Ερβέ. Γρήγορα, όμως, γιατί βιάζομαι να τρέξω κοντά στον Ζάκ και να του πω ότι βρήκα τη μητέρα του.

—Δεν χρειάζεται καμιά βία, είπε ο Γκολμπέρ. Το πράγμα είναι πολύ λεπτό και θα το χειρισθούμε με τη λεπτότητα που απαιτείται. 'Όσο για τον 'Ερβέ, θα σου το πω με δυο λόγια.

—Ε-πής, λοιπόν στο μέγαρο της κομίσσης και της έστειλε με το θυρωρό της μιά επιστολή. 'Ο θυρωρός επέστρεψε χωρίς απάντηση. του είπε δε να περάσει μέσα στον κήπο, όπου η κόμηση θα έρχόταν αυτοπροσώπως να του μιλήσει.

—Την ταλαίπωρη! ψιθύρισε ο Σεζάρ, σφίγγοντας τις γροθιές του για την ατιμία του 'Ερβέ.

—Πέρασε, λοιπόν, ο 'Ερβέ μέσα στον κήπο, αλλά αντί να συναντηθεί με την κόμηση βρέθηκε μπροστά στον αδελφό της, τον 'Αντουάν ντε Πονταλές.

—'Ω! 'Ω! είπε ο Σεζάρ. Τον διάσημο ξιφομάχο!

—Ναι. Τι διημιέθη μεταξύ του 'Ερβέ και του Πονταλές δεν μπόρεσαν οι άνθρωποι μου να εξακριβώσουν, γιατί ο θυρωρός που τον ξεφάνισαν, δεν είχε παραστήσει στην συνομιλία αυτή του κήπου. Το μόνο που εξακριβώσαν είναι ότι ο Πονταλές έπληρε τον 'Ερβέ και βγήκαν από το πίσω μέρος του κήπου, όπου περίμενε ένα άμαξι.

—'Ανέβηκαν στο άμαξι και τράβηξαν γραμμή για το έξοχικό σπίτι του Πονταλές, όπου βρίσκονται άκόμα μέχρι τώρα.

—Είμαι πολύ περίεργος να μάθω τι κάνουν εκεί πέρα, ψιθύρισε ο Σεζάρ. Λές ο 'Ερβέ να βρήκε το μαστόρη του;

—Δεν ξέρω. Πάντως, ο 'Αντουάν ντε Πονταλές δεν είναι από τους ανθρώπους που φοβούνται τους εκβιαστές.

—Και τι σκέπτεσαι τώρα να κάνεις; ρώτησε ο Σεζάρ, αγωνιζών να μάθει τι κρύβονταν πίσω από την αινιγματική μορφή του Γκολμπέρ.

—Θα το μάθεις σε λίγο. 'Εχω καταστρώσει ένα σχέδιο, που θα το εκτελέσουμε μαζί. Περισσότερα προς το παρόν δεν μπορώ να σου πω. Τώρα πήγαινε να κοιμηθείς, για να αναλάβεις δυναμείς ύστερ' από το χθεσινό βραδυνό ξενύχτι κι' έλα το απόγευμα στάς ξεχ να με βρής. Πρόσεξε, όμως, να μη πής ποτέ στο λοχία Ζάκ για την μητέρα

Δική σου για πάντα!

του, γιατί θα χαλάσεις όλο το ωραίο οικοδόμημα της ευτυχίας, που πρόκειται να ανεγείρουμε μαζί.

—Μήνε ήσυχος, είπε ο θεός Σεζάρ. Και παίρνοντας το αχώριστό του μπουστουνάκι, αποχαιρέτησε τον Γκολμπέρ, και τράβηξε για το σπίτι του.

□ □

—'Ας επανέλθουμε τώρα στον Πονταλές, τον όποιον αφήκαμε στη βίλλα του μαζί με τον αιχμάλωτό του 'Ερβέ. Μόλις ο Γκολμπέρ ωδήγησε και πάλι τον έλκειον εκβιαστή στο δωμάτιο που χρησίμευε για φυλακή του, ο αδελφός της κομίσσης φόρεσε το καπέλλο του και το παλτό του κι' έφυγε με το άμαξι του για το Παρίσι. Μέσα στο μυαλό του χοροπηδούσαν ένα σωρό σκέψεις και δεν ήξερε από που να αρχίσει. Καλά

NEOI
ΠΟΙΗΤΑΙ

Φαντασία

Λέει νάσουν μελαψός 'Ατσιγγανός λυράρης...

Κι' εγώ; Μιά πριγκηπέσσα, άς πούμε, του παραμυθιού...

Σκυμμένη στο περβάζι του παραθυριού θά σ' έκραζα απ' τα χείλια μου να παύσεις...

φιλι ήδονης, φιλι χαμού...

έτσι... στην τρέλλα εκεί του μεθυσίου.

Πώς θάξερε μεθυστικά ποια να σε κεράσει...

το κοραλλένιο δίδυμο κεράσι των δυο χελιδνών μου. Τι τρελλά ρίγη πά στο κορμί σου θα κυλάνε κι' ως στην καρδιά θα φθάνουν, 'Ατσιγγάνε...

τ' άχειλι μου όσο το δικό σου θα φιλά...

Κι' απ' θά παί — θά παίξεις σύ τη λύρα — 'Ωχ! τι γλυκειά μου φάνηκε η Μοίρα!

θά παίξεις τον τρολλό μας τον χορό και θά πετώ... και θά γλυστρώ σαν λάμια και σαν ξωτικά μαγεύτρα πές πλανεμένη, πές πλανεύτρα, γαύρε 'Ατσιγγάνε ως θά σε λαχταρώ.

Μά όταν, στερνά, όλο αυτό θέ να περάσει και το φιλι... κι' η νύχτα... κι' ως θά φτάσει...

γλυκειά, γαλαξοφωτισμένη η αυγή, τη λύρα σου θά σπάζω σε κομμάτια κι' αφού σου βγάλω τα δυο μαύρα μάτια...

(μ' άλλη γυναίκα να μη δής στη νύχτη) λεύτερο μέσ στις ροήγες θά σ' άφήσω κι' από καπρίτσιο τη ζωή θά στη χάρισω!..

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

θα ξεφάνιζε το λοχία Ζάκ από το πρόσωπο της γής. Πώς, όμως, θα τον παρήγαγε στη βίλλα του, χωρίς να τον αντίληφθη κανείς; Το πράγμα δεν ήταν καθόλου εύκολο. Με τον νέον δεν είχε καμιά απόλυτη γνώριμια, να μόνα δε πρόσωπα που θα μπορούσαν να τον παρασύρουν για μία μυστική συνάντηση, ήταν ο 'Ερβέ και η κόμηση. Και ο 'Ερβέ απέκλειε, γιατί ο Πονταλές δεν έννοοιζε να τον αφήσει ελεύθερον, φοβούμενος μήπως του άποτρέψει τα σχέδια. 'Εμενεν η άδελφή του, η κόμηση ντε Σεβερνύ... 'Αλλά πάλι; Με ποιόν τρόπο θά έπειθε την κόμηση να παρασύρει το γιοί της, το παιδί της, τον καρπό των νεανικών έρώτων της στην ενέδρα που του έστηνε ο Πονταλές; «Χρειάζεται περίσκεψις, πανουργία και λίγη ατιμία», συλλογίσθηκε ο Πονταλές. Και ενώ το άμαξι έτρεπε προς το Παρίσι, ο αδελφός της κομίσσης άσχεσε να καταστρώσει το σχέδιό του. Σε δέκα λεπτά της ώρας το είχε κι' όλος καταστρώσει. Και με φωνή θριαμβική, διέταξε τον άμαξι:

—Τράβα όλοταχώς προς το μέγαρο ντε Σεβερνύ.

—'Ενα δυνατό κλικ κλάκ του μαστιγίου, έκανε τα δυο άλογα να δυναμώσουν τον καλπασμό τους. Και σέ μισή ώρα, το άμαξι σταματούσε μπροστά στην πόρτα του μεγάρου, η οποία άνοιξε διάπλατα για να αφήσει ελεύθερο το πέρασμα.

Πηδώντας τέσσερα — τέσσερα τα σκαλοπάτια, ο 'Αντουάν ντε Πονταλές ανέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα του μεγάρου και μπήκε μέσα στο άπέραντο γόλ.

—'Αναγγελάτε με άμέσως στην κυρία κόμηση, είπε σ' ένα λακέ, που έσπευσε να του πάρει τα γάντια, το καπέλλο και το παλτό του. 'Εύνηση;

—Μάλιστα, κύριε. Αυτή τη στιγμή είναι στο ιδιαίτερο γραφείο της. Σπεύδω να σας αναγγείλω.

—'Η κυρία κόμηση, παρακαλεί τον κύριο να περάσει στο γραφείο της. Τρέχοντας σχεδόν, ο Πονταλές έφθασε στο κομψό γραφειάκι, όπου η κόμηση τον περίμενε με άγωνία.

—Λοιπόν; Τον ρώτησε. Τι απέγινε με τον 'Ερβέ; Δεν έκλεισα μάτι αυτή τη νύχτα. Του έδωκες τα χρήματα;

—Ναι, απάντησε ο Πονταλές, ψευδόμενος καταφόρων. 'Ο άνθρωπος αυτός είναι πολύ επίφοβος και δεν μπορεί κανείς να τ' άβάλει εύκολα μαζί του. Στην αρχή ένόμισα ότι θα μπορούσαν να τον φοβερίσω, αλλά από τη συνομιλία μας έπεισθη ότι δεν θάκανα τίποτε. Τότε άλλαξε τακτική και του υπέγραψε ένα τσέκ για εκατό γιλιάρδες φράγκα.

—'Αδελφέ μου! ψιθύρισε η κόμηση. Τέτοια θυσία εκ μέρους σου! Σ' εύχαριστώ πολύ... Νάξερεις τι έκδούλευση μου προσφέρει...

—'Ηταν υποχρέωσός μου, αγαπητή μου Μαργαρίτα, είπε ο Πονταλές υποκριτικώτατα Μπορούσα να αφήσω την άδελφή μου άπροστάτευτη στα νύχια ενός τέτοιου εκβιαστή;

—'Εξησφάλισες τουλάχιστον τη σιωπή του; Θά μπορού να είμαι ήσυχη; Το άπέσπασες την υπόσχεση ότι δεν θά με ξαναενοχλήσει;

—'Εκανα κάτι καλλίτερο, αγαπημένη μου άδελφή, είπε ο Πονταλές θεατρικώτατα. Το πήρα όλα τα έγγραφα που άμειλουν για την καταγωγή του λοχία Ζάκ, του αγαπημένου παιδιού...

(Το τέλος εις το προσεχές)

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο διάσημος 'Αγγλος συγγραφέας Σουίφτ φαίνεται ότι ήταν πολύ εκδιδητικός, καθώς τουλάχιστον άποδεικνύει το ακόλουθον ανέκδοτο.

Κάποτε, ο Σουίφτ παρήγγειλε παπούτσια σ' έναν τσαγγάλη του Δουβλίνου.

—Κύτταξε του είπε, θέλω να μου τα έχεις έτοιμα δίχως άλλο το Σάββατο. 'Ο τσαγγάλης υπελοήθησε και δέχτηκε. Το Σάββατο όμως αν και τα είχε έτοιμα, δεν τα πήγε γιατί τα έβγαζε με τις δουλειές και παρουσιάστηκε την Δευτέρα στον Σουίφτ.

—'Ο Σουίφτ τα κύτταξε εύχαριστήθηκε για την εργασία, μα τον ρώτησε γιατί δεν τα έφερε το Σάββατο.

—'Ο τσαγγάλης δικαιολογήθηκε και ο Σουίφτ σέ λίγο τον ρώτησε:

—'Εχεις δη άνθοκίπια;

—'Όχι, απάντησε ο τσαγγάλης, και θά ήθελα να έβλεπα κανένα.

—'Ο Σουίφτ τον ωδήγησε στο άνθοκηπίο του και εκεί που τα περιτάκια του έπείσσεραν το έδαφος.

—'Εδωγες γρήγορα έξω και κλείδωσε άθόρυβα την πόρτα του θερμοκηπίου. Οι δύο ορεσ περνούσαν, είχε πια νυχτώσει και ο τσαγγάλης άποφάσισε να φύγει. Μά η πόρτα ήταν κλειστή. 'Αρχισε να θρονιάει και να φωνάζει μα δεν άκούονταν. Και τα μεσάνυχτα ο Σουίφτ έφώνησε τους υπηρέτες του, τους διέταξε να όπλισθουν, λέγοντας ότι άκουσε θόρυβο στον κήπο.

Οι υπηρέτες έφθασαν στο θερμοκήπιο, είδαν μια σκιά να περπατάει και με τα περιτάκια στα γόνατά τον διέταξε να σταματήσει.

—'Ο τσαγγάλης, άρχισε να τον παρακαλή κλαίγοντας. —Τον έβλεπα να περπατάει με τα πόδια του...

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

Ο Μάριος και ο 'Ολίβ συζητούν στη Μασσαλία

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ο ΟΛΙΒ ΔΕΝ ΕΙΧΕ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕΙ

—'Ο 'Ολίβ είχε καιρό να ιδεί τον φίλο του Μάριο.

—Τι έγινε; του λέγει μόλις τον βλέπει. Κι' εγώ που σέ άποθύμησα τόσο πολύ.

—'Ημουν στην Βενετία.

—Και τί έκανες εκεί;

—Τον έμπορο περιστεριών!

—Τι μου λές αυτό; Μάριε!

Και κέρδιζες πολλά;

—Πάραπολλά, αφού όλα ήσαν κέρδη!

—Να, τα περιστερία μου ήταν όλα ταχυδρομικά. 'Όταν λοιπόν, τα πουλούσα το πρωί τα περισσότερα μου έπείσσεραν το βράδυ.

—'Εγώ τα ξαναπουλούνα την άλλη μέρα σ' άλλους και ή βράδυ πάλι μου ξαναρχόνταν τίσιω!

—Και γιατί ήλθες τότε, Μάριε;

—Με πόνε μυρωδιά η άστυονία 'Ολίβ...

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

Κάποτε ο 'Ολίβ είχε χρεωκοπήσει στο έμποριο που έκανε και χάθηκε από την μέση. 'Ο Μάριος είχε φοβηθεί για μία στιγμή μήπως αυτοκτόνησε, ό τότε ένα προί βγαίνοντας, για να πάει στη δουλειά του, βλέπει ξαφνικά μπροστά του τον φίλο του.

—'Ολίβ, έσύ!

—Ναι, εγώ, Μάριε!...

—Δεν αυτοκτόνησες λοιπόν;

—'Όχι όπως βλέπεις.

—Μου το όρκίστηκες 'Ολίβ;

—Σου το όρκίζομαι, Μάριε!

Και οι δύο φίλοι έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

—'Εσύ είσαι δρε άδελφέ! Σ' έβγαζε καυμένη όπως και σ' έβγαζε τα παπούτσια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—'Η άφρημάδα του Λουδοβίκου 15ου ήταν κλασική.

ΛΟΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ

Η γεννημένη για τον κινηματογράφο

Υιὰ τῆ Λωρέττα Γιούγκ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ἀδίστακτα ὅτι γεννήθηκε γιὰ νὰ παίξει στὸν κινηματογράφο. "Ὅλα συντείνον γιὰ νὰ ὑποστηριχθῇ αὐτὸς ὁ ἱσχυρισμός. Καὶ ὅπως, ὡς γνωστόν, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ἀντίθετα νένας, δὲν μπορεῖ νὰ κἀν ἀντίθετα πρὸς τὰ προστάγματα τοῦ αὐτοῦ διατάκτη καὶ τὸ μικροκαμωμένο αὐτὸ διαβολοθήλυκο, ἔγινε βεντέττα τῆς ὁδοῦ. Καὶ κατὰ παραπάνω μάλιστα. Γεννήθηκε, μεγάλωσε καὶ ἀνετράφη μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. "Ὅλες τῆς οἱ ἀναμνήσεις, ὅλες τῆς οἱ περιπέτειες, ὅλες τῆς οἱ ἔρωτες ἔχουν σχέση μετὰ τὸ σινεμά...

Ἐν πρώτοις, ἡ Λωρέττα γεννήθηκε (στὸ Σάας Λάκκ Σίτυ, στὶς 6 Ἰανουαρίου 1913) σ' ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Χόλλυγουντ, πρᾶγμα πού ἦταν ἓνα εἶδος οἴκου γιὰ τὸ μέλλον τῆς νεογεννητῆς.

Ἡ μητέρα τῆς ἔμεινε πολλὰ γρήγορα χήρα, μετὰ τέσσαρα μῶρα στὴν πλάτη τῆς: Δυὸ μεγαλύτερα κορίτσια, τῶν ὁποίων τὰ φορέματα καὶ τὶς κουκλὲς τὰ χαλοῦσε ἡ Λωρέττα κ' ἓνα μικρότερο ἀδελφάκι. Τέσσαρα στόματα πού ἦταν δύσκολο νὰ τὰ θρέψῃ κανεὶς. Εὐτυχῶς γιὰ τὰ παιδάκια, ἡ χήρα Γιούγκ εἶχε ἓναν ἀδελφὸ, πού ἐργαζότανε καλὸς τεχνικὸς στὴν Καλιφόρνια ἢ μᾶλλον, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὸ Χόλλυγουντ.

Πᾶρε τὰ κουτσούβελα κ' ἔλα κοντὰ μου, ἔγραψε ὁ καλὸς ἀδελφός στὴν χήρα. Πιστεύω νὰ τὰ βολέψουμε ὅπως ὅπως.

Ἡ χήρα ἤλθε πρᾶγματι στὸ Χόλλυγουντ κ' ἀνοίξε μὴν πανσιὸν πού κουτσουδούλευε. Τέλος, μποροῦσε κανεὶς νὰ λέγῃ ὅτι εἶχε ἐξασφαλισμένο τὸ ψωμί τῆς. Ποιὸς γύρευε περισσότερα;

Ἀλλ' ἡ τύχη τῆς Λωρέττας ἀγρυπνοῦσε. Ὁ ἀδελφός τῆς χήρας Γιούγκ, δικηγόρος ἀπὸ τοὺς νέους μὲν, ἀλλὰ πολὺ καλός, εἶχε μεταξὺ τῶν ἐλαχίστων πελατῶν του κ' ἓνα σκηνοθέτη. Καὶ νὰ πῶς ἔγινε τὸ πρᾶμα: Μία μέρα, ὁ σκηνοθέτης αὐτὸς πού εἶχε στὰ σκαριά ἓνα φιλμ, ὅπου χρειάζονταν ἀρκετὰ παιδάκια, εἶπε στὸ δικηγόρο του: — Ἀλήθεια, ἔχεις κατὰ ἀνεμίες. Δὲν μοῦ τὶς στέλλεις, στὸ στούντιο; Ὁ θεὸς δὲν ἀργεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή του. Καὶ τὸ πρῶτ' ἡ ἐπαύριον, ἡ Λωρέττα—ἡ πιδ εὐνοομένη τῶν τριῶν ἀνεμίων του—παρουσιάζοντανε στὸ σκηνοθέτη. «Γύρισε» τρεῖς—τέσσερις μέρες. Ἡ δοκιμὴ ἦταν ἀρκετὴ. Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ κοριτσάκι εἶχε τὸν κινηματογράφο μέσα στὸ αἷμα του.

Ἐν τῇ ἑπομένῃ ἀπὸ μερικὸς μῆνες, σὲ μὴ φιλανθρωπικὴ γιορτῇ, τὴν εἶδε ἡ Μαίρη Μούρρεϋ νὰ χορεύῃ σ' ἓνα μπαλέτο παιδικό. Τὴ θρῆκε χαριτωμένη καὶ θέλησε νὰ τὴν υἱοθετήσῃ. Πηγαί-

νει ἀμεσῶς στὸ σπίτι τῆς χήρας Γιούγκ καὶ κάνει τὴν πρότασή της. Ἀλλ' ἡ φτωχὴ χήρα δὲν ἐθαμπώθηκε ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τὶς γούνες τῆς μεγάλης ἡθοιοῦ. Ἀπέκρουσε τὴν πρότασή της, εἶπε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ στερηθῇ τὸ πιδ ἀγαπημένο της παιδί καὶ μετὰ πολλὰ, δέχτηκε νὰ γίνῃ τὸ ἑξῆς: Ἡ Λωρέττα—πού τὴν ἐποχὴ ἐκείνη λεγόταν Γκρέτchen—θὰ ἔμενε ἔξη μῆνες μετὰ τὴν Μαίρη Μούρρεϋ καὶ τοὺς ἄλλους ἕξη μετὰ τὴν μητέρα της.

Καὶ ἀρχισε ἡ μεγάλη ζωὴ γιὰ τὴν

Η ΛΟΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ

μικρούλα Λωρέττα. Πόσο διαρκοῦν, όμως, τὰ καπρίτσια τῶν ἀστέρων; Ὁσο καὶ τὰ ρόδα. Ἔτσι, ὑστερ' ἀπὸ λί- σο μῆνες, ἡ Λωρέττα ἐπέστρεψε κοντὰ στὴν μητέρα της καὶ δὲν ἔγινε κατὰ λόγους περὶ ἐπιστροφῆς της στὸ σπίτι τῆς Μούρρεϋ. Ποῦ καὶ ποῦ, ὅμως, ἡ τελευταία ἐρχότανε στὸ σπίτι τῆς χήρας Γιούγκ καὶ φόρτωνε τὴν Λωρέττα μετὰ μπουμπουνιὰ καὶ παιγνίδια. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ νὰ ἔχῃ ἓνα κορί- τσι «γυρίσει» σὲ ἡλικία τεσσάρων ἐ- τῶν καὶ νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προστασία μιᾶς μεγάλης στάρ, εἶναι κάτι. Καὶ ἡ Λωρέττα πού ἀντιλαμβάνοντο αὐτὸ τὸ «κάτι», αἰσθανότανε τὸν ἑαυτὸς της πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὶς μικρές της συμ- μαθήτριες.

Μεγάλωνε, λοιπόν, ἡ Λωρέττα καὶ ψήλωνε καὶ γινόταν ὁλόενα καὶ πιδ ὁμορφῇ. Ἀλλ' ἡ μαμά της πῆν ἀνάγκασε νὰ ἔχῃ τὰ μαλλιά της πλεγμένα σὲ μακρυνὲς κοτσίδες καὶ νὰ φορῇ γυα-

λιά. Φρικὴ! Ἡ μικρούλα «ἡθοιοῦς» ἀρχισε ν' ἀναρωτιέται ἂν πραγματικὰ θὰ γινόταν μὴ μὲρα βεντέττα!

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ἄλλο: Ἐνῶ αὐτὴ, ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο «γύρισμα» τῆς δὲν ἐξανηπάτησε στὸ στούντιο, οἱ μεγαλύτερες ἀδελφές της ἐπαίζαν συ- χνά. Καὶ ἡ Λωρέττα, πού τὴν ὠνόμα- ζαν πειραχτικά Δουκίσσα γιὰ τοὺς περὶ φανούς τρόπους της, ἐξακολου-θοῦσε ἀκόμα νὰ πηγαίνει στὸ σχολεῖο καὶ νὰ λερώνει τὰ χέρια της μετὰ με- λάνης.

Μία μέρα, ὅμως, τοῦ 1927, ἡ Λωρέττα ἔτυχε νὰ εἶναι μόνη της στὸ σπίτι. Χτυπάει τὸ τηλέ- φωνο. Ἦταν ὁ σκηνοθέτης Μέρθον Λε Ρού καὶ ζητοῦσε τὴν μεγαλύτερη ἀδελφή της, τὴν Πόλλυ, γιὰ ἓνα ρόλο μαθη- τρίας σὲ μὴ ταῖνια τῆς Κόλ- λιν Μούρ: «Ἡ Βερενίκη στὸ σχολεῖο». Ἡ Λωρέττα δὲν χάνει καὶρό. «Ἐρχομαι ἀμέ- σως», λέγει καὶ τρέχει στὸ στούντιο. Μόλις τὴν εἶδαν ἀν- τεληφθῆσαν ὅτι δὲν ἦταν ἡ Πόλλυ. «Δὲν πειράζει», ἀπήν- τησε θαρραλέα ἡ Λωρέττα. «Θὰ τὰ καταφέρω κ' ἐγώ». «Εμοῖζε πολὺ μετὰ τὴν ἀδελφή της. Ὁ ρόλος δὲν ἦταν σπου-δαῖος. Καὶ τῆς τὸν ἀνέθεσαν.

Ἡ παρτίδα κερδίστηκε. Ἡ Λωρέττα εἶχε κάνει τὴν εἰσο- δὸ τῆς στὸ στούντιο καὶ δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ἐξανηπάτῃ. Ἐπῆρε, μάλιστα, ἀμέσως καὶ τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς ὄνομα. Τῆς τῶδωσε ἡ Κόλλιν Μούρ, πού εἶχε καταγοητευθῇ ἀπὸ τὴν χάρι τῆς.

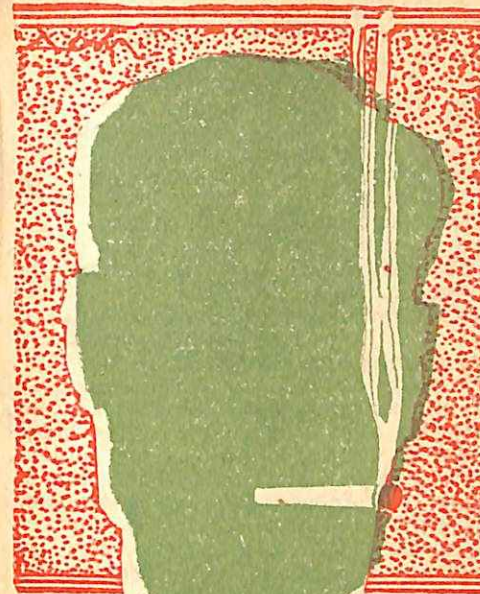
Ἐν τῇ ἑπομένῃ ἀπὸ ἓνα μῆνα, ἡ Λω-ρέττα «γύριζε» τὸ πρῶτο τῆς μεγάλο φιλμ μετὰ τὸν νεώτερον Ντόυγκλας Φαίρμπανξ. Σὲ λίγο γύρισε τοὺς «Παλιό-τσους» μετὰ τὸν ἀλησμόνητον Λὸν Τσάνεϋ καὶ τὸ Χόλλυγουντ δὲν μιλοῦσε πλέον παρὰ μόνον γι' αὐτήν. Ἐνα θράδυ, σ' ἓνα κοκταίλ — πάρτυ, ἡ Μαίρη Πίκορδ τὴν ἐπλησία-σε, τὴν φίλησε καὶ τῆς εἶπε: «Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη πού σὰς γνωρίζω, μὲς Γιούγκ».

Ἡ Λωρέττα πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἦταν ἡ πρῶτὴ φορὰ πού τὴν ὠνόμα-ζαν «μὲς». Καὶ ποῖος τὴν ὠνόμασε; Ἡ Μαίρη Πίκορδ! Αὐτὸ ἦταν, πραγ-ματικά, πολὺ ὥραϊο...

— Ὅλα ἦταν τώρα πολὺ ὥραϊα γιὰ τὴν Λωρέττα. Εἰς ἡλικίαν 16 χρονῶν, εἶχε ἓνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο κ' ἓνα πανάκριβο γούνινο μαντῶ. Οἱ του-αλέττες της ἔκαναν κρότο καὶ οἱ παρ-τεναίρ της στὶς ἐρωτικὲς σκηνές, ἦσαν ἀπὸ τοὺς διασημότερους γόητας τῆς ὁδοῦ.

Εἶχε, λοιπόν, χρήματα, δόξα, γίλιες δυὸ ἱκανοποιήσεις τῆς ματαιοδοξίας της. Ἀλλ' ἓνα κορίτσι δεκάξην ἐτῶν ζητεῖ καὶ κατὰ ἄλλο: Τὸν ἑρῶτα! Ἐν τῇ ἑπομένῃ ἀπὸ τὴν εἰδησίαν, ἡ Λωρέττα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ὥραϊου νέου καὶ ἐφη-μέρου ζὲν πρεμιέ: Τοῦ Γκράντ Ουί-δερς. Ἡ μητέρα της θέλησε νὰ τὴν με-

[Τὸ τέλος στὴ σελίδα 45].

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΡΗΞΙΣ

Τὸ Λονδίνο ὁλόκληρο σχολίαζε δι-αφοροτρόπως τὴν μυστηριώδη ἐκ-σφή που εἶχε γίνῃ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' καὶ συνεπεία τῆς ὁποίας μὴ δεκάδες ἀνθρώπων βρῆκαν οἰκτρὸ θά-νατο.

Μυστηριώδης χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὴν πρῶτὴ στιγμή γιατί οὔτε γκαράζ ὑπῆρ-χε στὴν πολυκατοικία γιὰ νὰ ἀποδοθῇ σὲ ἀνάφλεξη τῆς ἀποθήκης τῆς βενζίνης του, οὔτε κοὶ στέγαζε κανένα ἐργοστά-σιο ἐκρηκτικῶν ὑλῶν.

Φυσικά, ἡ ἐκρηξὶς αὐτὴ ἦταν τὸ θέ-μα συζητήσεων καὶ μέσα στὴν «Λέσχη τῶν Ζωοφίλων», ὅταν ἓνας γκροῦμ ἐπλη-σίωσε τὸν ἀριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι τὸν ζητοῦσε μὴ νέας.

Σὲ λίγο, στὸ γάλλ τῆς Λέσχης ὁ Μάρ-τεν Ντάλ ἀντίκρυζε μὴ ἀγνωστὴ του συμπαθητικὴ νέας.

— Μὲ ζητᾶτε μὲς;
— Εἰσαθε ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ;
— Στὶς διατιμὲς σας.
— Μὲ στέλνει ἡ μὲς Κόρα Στίλλμαν.
— Καθίσατε παρακαλῶ. Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Κάποιο μεγάλο δυστύχημα μετὰ χτύ-πησε σήμερα. Τυχαιῶς συνάντησα τὴν Κόρα στὸν δρόμο, τῆς εἶπα τὸν πόνο μου καὶ μετὰ ἔστειλε νὰ σὰς παρακαλέσω ἐκ μέρους της, νὰ ἐνδιαφερθεῖτε γιὰ μένα.

— Σὰς ἀκούω μὲς,
— Πρόκειται γιὰ τὴν μυστηριώδη ἐκ-ρηξιν.

— Μὲς: Δὲν πιστεύω νὰ σὰς κατηγο-ροῦν ὅτι ρίξατε καμμιὰ βόμβα!
— Δὲν κατηγοροῦμαι ἐγώ. Κατηγ-ορεῖται ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, ὁ ὁποῖος καὶ συνελήφθη.

— Τὶ ἐργασία κάνει ὁ ἀρραβωνιασ-τικός σας;

— Χημικός.
— Χυ!.. Καὶ ὀνομάζεται;
— Χάρρυ Ρέγκενστερ.
— Τὸν γνωρίζω. Εἶναι μέλος τῆς Λέ-σχης.

— Εἶναι φίλος σας;
— Γνώριμός μου. Θὰ προσπαθῶ μὲς νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος.

— Νὰ σὰς πῶ...
— Θὰ ἤθελα νὰ μὴ μοῦ πῆτε τίποτα.

Οἱ περιπέτειες τοῦ «Λωποδύτη Φάντασμα»

Προσφορὰ γιὰ πρῶτες ὕλες

τοῦ Χέρμαν Λάντον

Θὰ ζητήσω νὰ μάθω ἀπὸ τὴν «Σκότλαντ» εἶχε πᾶσι νὰ εἶναι φίλος του; — Γυάρντ. Πηγαίνετε σπῆτι σας μὲς καὶ κοιμηθεῖτε ἡσυχῇ. Ἄν ὁ ἀρραβωνιαστι-κός σας εἶνε ἀθῶος δὲν ἔχει τίποτα νὰ φοβηθῇ.

— Ἀθῶος εἶναι ἀλλά... δὲν σὰς εἶπα...
— Εἶναι δύσκολη ἡ θέση του γιὰτί...
— Οὔτε λέξη περισσώτερο μὲς. Καλ-λίτερα ἀπὸ σὰς, θὰ μοῦ τὰ ποῦν ὅλα οἱ κατήγοροί του.

Λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς νέας, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔφυγε ἀπὸ τὴν «Λέσχη τῶν Ζωοφίλων» καὶ ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἀνέβαινε τὰ μαρμάρι-να σκαλοπάτια τῆς «Σκότλαντ-Γυάρδ».

— Σὺ; λέει κατὰπληκτος ὁ ἱσπεκτορ Σοῦμερ βλέποντας τὸν φίλο του ἀριστο-κράτη νὰ μπῇ ἐξαφνικὰ στὸ γραφεῖο του. Πῶς ἀπὸ δῶ;

— Ἐρχομαι νὰ σὲ βοηθήσω Σοῦμερ. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ μυστηριώδης ἐκ-ρηξὴ σὲ ἔβαλε σὲ νέους υπελάδες καὶ ἤρθα νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ αὐτούς.

— Νὰ τί θὰ πῇ «καλὸς φίλος».
— Λέγε λοιπόν.... Πού βρισκόμαστε;
— Στὸ τέλος.
— Ἔτσι;

— Ὅχι τί; Νομίζεις ὅτι ἡ Σκότλαντ-Γυάρντ κοιμάται διαρκῶς;

— Διαρκῶς ὄχι. Ξυπνάει πότε — πότε ...γιὰ νὰ κἀν καμμιὰ γκάφα!
— Ἀ! Ἔτσι; Τότε δὲν σοῦ λέω τί-ποτα.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὴ μοῦ πῆς γιατί δὲν σὲ συμφέρει. Ἐξ ἄλλου, εἶπε μοῦ πῆς, εἶτε δὲν μοῦ πῆς, εἶναι τὸ ἴδιο γιὰ μένα. Λέγε λοιπόν...

Ὁ Σοῦμερ ἀνάψε ἓνα τσιγάρο πού τοῦ πρόσφερε μιλώντας ὁ Μάρτεν Ντάλ καὶ ἀρχισε:

— Ἔστω. Θὰ σοῦ πῶ τὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο καταλήξαμε. Ὁ δράστης δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ κάποιον Χάρ-ρυ Ρέγκενστερ, χημικὸ.

— Ἡ κατηγορία στηρίζεται σὲ ἀποδεί-ξεις;

— Σὲ ἀποδείξεις... ὄχι ἀκόμη. Στη-ρίζεται ὅμως σὲ ἀδιαφιλονίκητες ἐνδεί-ξεις πού εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό.

— Ἀποδείχθη.

— Ὁ Φρέντ Πόμερϋ κατοικοῦσε στὸ ἴδιο μέγαρο ἢ εἶχε μόνον τὸ γραφεῖο του ἐκεῖ;

— Ὅχι. Κατοικοῦσε σὲ ἓνα μέγαρο τοῦ Κάνσας—Σίτυ.

— Ἀπλάδι, ἡ κατοικία του ἀπέχετο ἀ-πὸ τὸ γραφεῖο του τρία τέταρτα τῆς ὥ-ρας μετὰ τὸ αὐτοκίνητο.

— Περὶ τοῦ...

— Σφραγίσθηκε;

— Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾶς;

— Τὴ γύρευε, ὅμως, στὶς πέντε τὸ πρῶτ' στὸ γραφεῖο του; Νὰ Σοῦμερ ἓνα πρᾶγμα πού ποτεῖ ὁποῦδήποτε νὰ τὸ μάθουμε! Τὴ γύρευε ἓνα δικηγόρος πού συνήθως ξενογεῖται στὶς Λέσχες, στὶς πέντε τὸ πρῶτ' στὸ γραφεῖο του, πού ἀ-πέχετο τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν κατοικία του! Καὶ θὰ τὸ μάθουμε! Θὰ τὸ μάθω ἐγώ!

...ΙΓΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝ-ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTALL

Μόλις βρῆκε ἀπὸ τὴν «Σκότλαντ» — Γυάρντ» ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆγε καὶ με-ταμφιεσθῆκε καὶ κατὰ τὶς δύο βρισκόταν

στο Κάνσας—Σίτυ, έξω από την πολυκατοικία, στην οποία έμεναν ο δικηγόρος Φρέντ Πόμερ, διέρρηξε την πόρτα και φωνάζοντας από το κλεφτοφάνο του έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, όπου βρισκόταν το διαμέρισμα του Φρέντ Πόμερ.

Διέρρηξε τις σφραγίδες της «Σκότ-λαντ-Γουόρ» τις έβαλε στην τσέπη του μαζί με τις άσπρες λουρίδες της και σε λίγο κυκλοφορούσε σαν φάντασμα, στο ήσυχο διαμέρισμα του μακαρίτη Φρέντ Πόμερ.

Στά ντουλάπια της κρεβατοκάμαρας όπως και μέσα στα συρτάρια, δεν βρήκε τίποτα το ικανό να διαφωτίσει την ύποπτη. Είχαν αρχίσει να απελπίζονται, όταν, ρίχνοντας τριγύρω του την άχτιδα του φαναριού του, διέκρινε κάτω από το κρεβάτι κάτι που γυάλιζε. Έσκυψε, τὸ πήρε στο χέρι του και με άπογοήτευση τὸ ξαναπέταξε μακριά του. Δεν ήταν παρά ένα τραπουλόχαρτο πολυτελείας. Περιέφερε και πάλι την άχτιδα του φαναριού του. Αὐτὴ τὴ φορά διέκρινε κάτι μικροσκοπικά αντικείμενα που κι' αὐτὰ γυάλιζαν. Τὰ μάζεψε και παραξενεμένος εἶδεν ὅτι κι' αὐτὰ ἦσαν κομματάκια ἀπὸ τραπουλόχαρτα, μικρά σαν κομμάτια. "Ενα τρίτο τραπουλόχαρτο ἄλλης μάρκας, πού τὸ βρήκε κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, τὸ θύμισε ὅτι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εἶχε δὴ πολλὰ τραπουλὲς μέσα σὲ ἕνα ντουλάπι. Πῆρε τὴν πρώτη τραπουλό πολυτελείας ἀπὸ τὸ ντουλάπι, μέτρησε τὰ χαρτιά και εἶδεν ὅτι ἔλειπε ἕνα. "Εσήκωσε τὸ τραπουλόχαρτο ἀπὸ γάμω και εἶδε ὅτι ἦταν τῆς ἴδιας μάρκας με τὴν τραπουλό τὸν ντουλάπι, ἦταν ὅμως σὲ κακὰ χάλια, ἐνῶ ἡ τραπουλό ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλειπε, ἦταν ἀνέπαφη, λὲς καὶ δὲν τὴν εἶχε ἀγγίξει χέρι. "Εσήκωσε τὸ δεύτερο τραπουλόχαρτο και δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὴν τραπουλό ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλειπε. "Εκαμε τὴν ἴδια παρατήρηση. "Η τραπουλό ἀνέπαφη και τὸ τραπουλόχαρτο σὲ κακὰ χάλια. Τὰ δυὸ τραπουλόχαρτα, δυὸ διαφόρων τύπων, ἦσαν τσακισμένα σὲ διάφορα σημεία, σὰν νὰ ἐπεξερίρη κάποιος νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν στερεότητα των. Βέβαια, τὸ νὰ βρῇ κανεὶς τραπουλὲς στὸ σπῆτι ἑνὸς χαρτοποικτικῆ, δὲν ἦταν πρᾶγμα πού μποροῦσε νὰ καταπλήξῃ. Τὸ γεγονός ὅμως ὅτι ἀπὸ δυὸ τραπουλὲς ἔλειπε ἀπὸ ἕνα χαρτί και τὸ γεγονός ὅτι τὰ δυὸ χαρτιά εἶχαν ὑποστῇ τὴν ἴδια δοκιμασία, τὸν βύθισε σὲ σκέψεις.

Ξαφνικά, τὰ μάτια του πέσανε σὲ ἕνα κοστούμι πού βρισκόταν πάνω σὲ ἕνα φωτέλι. "Επῆρε τὸ κοστούμι και μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιού, ἔβγαλε ἕνα πορτοφόλι, ἀρκετὰ φουσκωμένο. Φαίνεται ὅτι ὁ Φρέντ Πόμερ, πρὶν πάῃ στὸ γραφεῖο του ὅπου τὸν περίμενε ὁ θάνατος, εἶχαν ἀλλάξει κοστούμι και εἶχε ξεχάσει τὸ πορτοφόλι του.

Τὸ πρῶτο χαρτί πού ἔβγαλε μέσα ἀπὸ αὐτό, ἦταν ὁ λογαριασμός ἑνὸς κατστήματος οἰκιακῶν σκευῶν, γιὰ μιὰ λεκάνη ἔμαγιέ πού ὁ δικηγόρος εἶχε ἀγοράσει τὴν παραμονὴ τῆς ἐκρήξεως. Τὸ δεύτερο χαρτί πού ἔβγαλε ἦταν ὁ λογαριασμός ἑνὸς χαρτοπωλείου, γιὰ πέντε δωδεκάδες τραπουλὲς διαφόρων ἐργοστασίων.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ δὲν ἦταν ἀνυπόμονος. Τοῦ ἄρρε νὰ ἐξετάξῃ τὸ κάθε τι μετὴ σειρά του.

"Εψάξε λοιπὸν γιὰ νὰ βρῇ τίς πέντε δωδεκάδες τραπουλὲς και τὴν λεκάνη τῆς ἔμαγιέ. Τραπουλὲς βρῆκε μιὰ δωδεκάδα διαφόρων τύπων, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔλειπε ἀπὸ ἕνα χαρτί. Λεκάνη ἔμαγιέ δὲν βρῆκε. Τὶ τίς ἤθελε ὁ δικηγόρος ὅλες ἐκεῖνες τίς τραπουλὲς; "Ηταν χαρτοπαίκτης ἀλλὰ στὸ διαμέρισμά του δὲν

ἐγορτόπαζε. ἀφοῦ κάθε βράδυ πῆγαινε στὴς λέσχες, ὅπου, ὡς γνωστὸν, οἱ θαμνὲς δὲν πηγαίνουν μετὰ τραπουλὲς στὴς τσέπες. "Υστερα, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν κάθε τραπουλό ἔλειπε ἀπὸ ἕνα χαρτί και τράπουλα ὅλες οἱ τραπουλὲς ἦσαν πολυτελείας; Ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγμὲς ἔλειψε, τρίτο χαρτί ἀπὸ τὸ πορτοφόλι. "Ηταν καὶ αὐτὸ ἑνὸς λογαριασμοῦ. Ὁ λογαριασμός ἑνὸς χυτηρίου γιὰ ἕνα σωλῆνα ἀπὸ ἀτσάλι, τὸν ὁποῖον εἶχε παραγγείλει ὁ δικηγόρος Φρέντ Πόμερ. "Εργαζομένη ὁ δικηγόρος εἶχε ἑκατοστῶν πρᾶκτο, γιὰ σωλῆνα εἰκοσι ἑκατοστῶν πᾶχους και μήκους σαρανταπέντε. Μολοντὶ ἔψαξε παντοῦ, δὲν βρῆκε τὸν σωλῆνα. Βρῆκε ὅμως ἕνα στρογγυλὸ ξύλο, πᾶχους δεκαοκτὼ ἑκατοστῶν και μήκους τριάντα. Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ σωλῆνος και τὸν τραπουλὸν ἔφεραν τὴν ἡμερομηνία τῆς προπαραμονῆς τῆς ἐκρήξεως. Μιὰ ἐπιστολὴ μετὰ ἰταλικὸ γραμματοσῆμα πού ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι τοῦ κινήσε τὴν περιέργειαν. Τὴν ἀνοίξε καὶ διαβάζοντάς τὴν, λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του. Χωρίς νὰ χρονοτριβῇ, ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου και γύρισε τὸ καντράν.

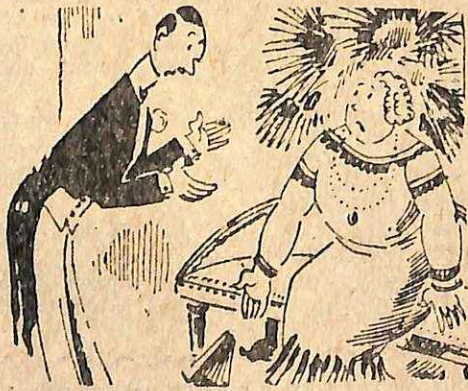
— Ἀλλο—ἀλλο! "Ινσπéκτορ Σοῦμερ; Σὲ ζῦπνισα; "Εδῶ ἡ ἀποδύτης—Φάντασμα. Εἶμαι στὸ σπῆτι τοῦ μακαρίτη Φρέντ Πόμερ. Νά, δὲν εἶχα τί νὰ κάνω γιὰ νὰ περάσω εὐχάριστα τὴ νύχτα μου και εἶπα μονολογώντας: «Βρὲ ἄωποδύτη—Φάντασμα!» Τόσο καιρὸ κλέβεις τοὺς ζωντανούς! Δὲν πᾶς ἀπόψε καὶ κλέψης και ἕνα σκοτωμένο; Πῶς εἶπες: Βρῆκα ὠραία πράγματα! Μερικὰ παλῶχαρτα... Δὲν τὸ κουνῶ ὡστόσο ἀνδὲν ἔλθης... Χειροπέδες... Μὴ τίς φέρῃς γιὰτὶ δὲν θὰ μοῦ τίς περάσης... Φέρε μαζί σου ὅσους θέλεις... Δὲν τὸ κουνῶ...

Η ΝΙΤΡΟΣΕΛΥΟΛΟ

Σὲ λίγο, ξαναγύριζε τὸ καντράν: — Ἀλλο—ἀλλο! Κόρα; Σὲ ζῦπνισα; Δουλεύω... "Εσὺ φταῖς! Δὲν μοῦ ἔστειλες μιὰ νῆα νὰ τὴν βοηθῶ; Εἰδοποίησέ τὴν νὰ ἔλθῃ ἄμέσως στὸ σπῆτι τοῦ Φρέντ Πόμερ. Ὁ Νίκολο νὰ μεταμφιεσθῇ, νὰ τὴν φέρῃ στὸ Κάνσας—Σίτυ και νὰ μετὰ μὲν πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατον οἱ ἀστυνομικοὶ. "Ωρβουάρ...

Καί, ἀφήνοντας τὸ ἀκουστικό, ἔπαυθη μετὰ νυχτέλεια σὲ ἕνα φωτέλι και ἀνοίξε ἕνα βιβλίον. "Υστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα

ΚΟΠΛΙΜΕΝΤΟ

— "Η ἐκλογὴ σας, ἀγαπητὴ κυρία γιὰ τὸν προσεχὲς χειρὸν, μετὰ κολακεύει πολὺ...

— "ὦ! κυρία μου!... "Εχω ἔξερτε μιὰ γυναῖκα τόσο ἐπιλωτική, πού μόνο κυρία ἡλικιωμένη θὰ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ!...

ἄκουσε θόρυβο στὴ σκάλα. Ἀνεβαίνοντας σὲ ἕνα καθίσμα ἐβρίσκετο ἀπὸ τὸ φεγγίτη μιὰ ματιά στὸ χῶλλ και εἶδε δυὸ ἀνώτερους ἀστυνομικοὺς ποῦδιναν διαταγὲς γιὰ ἐργασία τους, ἐνῶ λίγο πῶτερ, ἡ φιλενάδα τῆς Κόρας, παρακολουθοῦσε ἀνήσυχη τίς κινήσεις τους. Σὲ λίγο, φάνηκε καὶ ὁ Σοῦμερ και ὅλοι μαζί προχώρησαν πρὸς τὸ διαμέρισμα, ὅπου βρισκόταν ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Ἀργήσατε κύριοι, λέει ὁ Μάρτεν Ντάλ καθήμενος μόλις αὐτοὶ ἀνοίξαν τὴν πόρτα.

— Ἀς τελειώνουμε! λέει ὁ Σοῦμερ. — Ἀ! ἱνσπéκτορ! Νά ζήσης! Βάλε τὸ περιστροφὸ σου στὴν τσέπη σου. Δὲν συχαίνεσαι τὰ αἵματά; "Εγὼ ὁ καυμένος σὰς κουβάλησα ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ἄλλη μιὰ φορά πῶς δὲν ἔξερε τί σὰς γίνεται. Ἀς ἀρχίσουμε λοιπὸν, μιὰ και ὅλοι βιαζόμαστε νὰ τελειώσουμε. Νά Σοῦμερ αὐτὸ τὸ πορτοφόλι. Δὲν εἶναι δικό μου! Ἀνήκει στὸν μακαρίτη Φρέντ Πόμερ. Θὰ βρῇς μέσα σ' αὐτὸ μιὰ προσφορά τοῦ γραφείου τῆς ἰταλικῆς προπαγάνδας. Εἶναι ἀπάντησέ μιὰ ἐπιστολὴ πού εἶχε στείλει ὁ μακαρίτης περτείνοντας στὴν ἰταλικὴ Κυβέρνηση μιὰ ἀνακάλυψή του, μετὰ τὴν ὁποία ἐξουδετερώθηκαν οἱ κωρύσεις ὅσον ἀφορὰ τίς πρώτες ὕλες πολεμικῶν εἰδῶν. Τοῦ ἀναθέτουν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀποστολὴ στὴν Ἰταλία ἑνὸς φορτίου 4000 τόνων...

— Τραπουλὲς; Τὶ νὰ τίς κάνουν; — Ὁχι, βέβαια γιὰ νὰ παίξουν κοντῖνα οἱ ἱταλοὶ στρατιῶτες στὰ βουνὰ τῆς Ἀβυσσηνίας. Θὰ τίς χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ κανόνια τους. Τὶ μετὰ τὴν ἐκκένωση τῶν ἀποβλήτων τῶν τραπουλῶν εἶναι πρῶτης τάξεως ὕλη γιὰ κατασκευὴν ἐκρηκτικῆς ὕλης! Δὲν τὸ πιστεύετε; Μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ πείραμα στὸ μέγαρο τῆς «Σκότλαντ-Γουάρ» και θὰ πεισθῆτε. Θὰ πάρετε πέντε τὸν πολὺν δωδεκάδες τραπουλὲς πολυτελείας και θὰ τῆς κόψετε σὲ μικρὰ χαρτάκια σὰν κομμάτια. Νά! ὅπως αὐτὰ πού βλέπετε σκόρπια στὰ πόδια σας.

Θὰ τὰ μουσκέψετε καλὰ σὲ μιὰ λεκάνη ἔμαγιέ και ὅταν γίνουν πολλὰς, θὰ τὸν χύσετε σὲ ἕνα σωλῆνα ἀπὸ ἀτσάλι. Πρέπει ἀπορριπτικῶς νὰ εἶναι καλῆς ποιότητος τὰ τραπουλόχαρτα. Κατόπιν θὰ πιέσετε μέσα στὸν σωλῆνα τὸν πολτὸ μετὰ ἕνα στρογγυλὸ ξύλο, γιὰ νὰ χυθῇ τὸ νερὸ, θὰ σφραγίσετε τὸν σωλῆνα ἐρμητικά και θὰ τὸν βάλετε στὴ φωτιά. "Ὅταν ἀναπτυχθῇ θερμοκρασία 75 βαθμῶν, θὰ τινάξετε τὸ μέγαρο τῆς «Σκότλαντ-Γουάρ» στὸν αέρα, μαζί μ' αὐτὸ θὰ τινάχθῃ και σὲ τίς καὶ ἔτσι θὰ ἡσυχάσουν ὅλοι. Δὲν καταλάβατε ἀκόμη; Τὰ χαρτιά μιὰς τραπουλόχαρτης ποιότητος ἔχουν μεγάλη δόση σελολόζης. Ὁ ὅσιος αὐτῆ, σφραγισμένη, χρειάζεται θερμοκρασία 70 βαθμῶν, γιὰ νὰ μεταβληθῇ σὲ νιτροσελολόζα, δηλαδὴ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς τρομερότερες ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ὁ Φρέντ Πόμερ ἤλθε σὲ διαπραγματεύσεις μετὰ τὴν Ἰταλία ἀλλὰ ὁ πρίεργος ἀνθρώπος ἤθελε και νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα καὶ θέλησε νὰ κατασκευάσῃ μιὰ ὀβίδα γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσῃ σὲ κάποιο βράχο. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν ἄφησε περισσότερο στὴ φωτιά καί... ταξίδεψε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο πρὶν ἀπὸ τοὺς καυμένους τοὺς Ἀβυσσινούς, πού λογάριζε νὰ στείλῃ... χωρίς τὰ μαγαζία τους!

Καὶ ἐποφελούμενος τῆς καταπλήξεως ἑλῶν, δρασκελίσσε τὸ παράθυρο, πήδησε ἀπὸ αὐτὸ στὸ παρακάτω μπαλκόνι και ἀπὸ ἐκεῖ πάνω σὲ μιὰ ἀστυνομικὴ μοτοσυκλέττα πού στάθμευε και ἀνέπτυξε ἀμέσως ὅλη τὴν τὴν ταχύτητα...

HERMAN LANTON

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τὴν Ἀγγλίαν συνταράτουν ἀπὸ καιρὸ κατὶ μυστηριώδη ἐγκλήματα, δράστης τῶν ὁποίων εἶναι ἕνας τρελλὸς χειροῦργος, ὁ δὲ Χόκιν, ὁ ὁποῖος τρελλόθηκε στὸν πόλεμο ἐγχειρίζων διαρκῶς τραυματισμένους. Ὁ δὲ Χόκιν πιστεύει ὅτι ἕνα μέρος τοῦ ἐγκεφάλου του ἔχει γεμίσει αἷμα και ζητεῖ νὰ βρῇ ἕνα ἄλλο ἀνθρώπινο μυαλὸ, πού θὰ ταίριαζε μετὰ τὸ δικό του, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἄλλο μέρος του. "Ετσι σκοτίνει ὅποιον τύχη, και τὸ ἀνοίγει τὸ κρανίον. Ἐνάντιον τοῦ δόρου Χόκιν, ἰδιαιτέρως ὁ ἡμῖς Ἄνν Λάνκαστερ και ὁ Ντάνιελ Ρόκ, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως, μέχρι τῆς στιγμῆς.

Τελυταίως, ὁ τρελλὸς χειροῦργος καταφέρνει νὰ ἀπαγάγῃ και τὸν συνταγματάρχην σέρ Φράνκ Γουόρτον—γνωστὸν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Κ. 20—και ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ.

Ἡ ἀστυνομία ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ντάνιελ Ρόκ, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀσφίξῃ. Οἱ ἀστυνομικοὶ συνεδριάζουν εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Κ. 20, και ὁ Ντάνιελ ἐρωτᾷ τὸν διοικητὴν τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας διὰ πότε ὥρσιση ἡ ἀνέκρσις σχετικὰ μετὰ τὴν δολοφονίαν ἑνὸς γκαρσονιού, ἡ ὁποία εἶχε λάβει χώραν τὴν παραμονὴν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ συνταγματάρχου.

130Ν

Ἄ ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σὰς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαϊμό, και νὰ σὰς πνίξω, τοῦ ἀποκρίθηκε μετὰ λύσσα ὁ Τζέραλντ. — Δὲν εἶσθε λογικὸς, ἔκανε ἥρεμα ὁ Χόκιν. Σκεφθῆτε πῶς κάθε ἀνθρώπος ὁ θὰ σὰς συνελάμβανε νὰ φιλάτε τὴν ναῖκα του θὰ σὰς μεταχειριζόταν λὺ πῶς βάνασα, ἀπὸ ὅτι σὰς φέρομαι ἐγὼ.

Ὁ Τζέραλντ "Οσιε μετακινήθηκε λίαν. Φαινόταν συγχισμένος. — Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἤρθε... ψιθύρισε. Ἐπίασε μιὰ ζάλη.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἐφημερίου σας! εἰ- αὐστηρὰ ὁ Χόκιν Καὶ μάλιστα, σύμ- να μετὰ ὅσα μοῦ εἶπατε, τὴν πρώτη ὅλας φορά πού τὴν συναντήσατε, ἐξαίρεση κανεῖς τὸ δειπνὸ ὅπου εἶγατε καλέσει!

— Μὰ δὲν θὰ τολμοῦσα ποτέ, και νὰ μιλήσω ἔστω, ἀπολογηθῇ ὁ νέ- φοβήθηκα ὅμως ἀπὸ τοὺς πυροβο- μούς. Δὲν τὴν εἶχα δὴ πού ἐρχόταν τὸ μέρος μου, και πυροβόλησα

ἕνα λαγὸ πού διέσχισε τὸ μονοπάτι της. Μετὰ τὴν συνῶδεσσα ὡς σπῆτι — μοῦ τὸ ζήτησε ἡ ἴδια — και ὅταν μῆ- καμε στὴν τραπέζιαν...

— Φτάνει, φτάνει. Νὰ λείπουν αὐτὲς οἱ φρικτὲς λεπτομέρειες, τὸν διέκοψε σαρκαστικά ὁ Χόκιν. Πάντως μετὰ στραφήκατε πρὸς τὴν πόρτα και μετὰ ἀντικρύσατε.

— Νά, πού νὰ σὰς πάρῃ ὁ διάβολος! Ὁ τρελλὸς χαμογέλασε.

— Μποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ σὰς σκοτώσω ἐπὶ τόπου. Καὶ ὅμως, τώρα, δὲν πρόκειται καν νὰ σὰς σκοτώσω...

— Ἀν ξεφύγω και μιὰ φορά ἀπὸ δὴ μέσα... ἀρχίσε νὰ λέῃ ὁ Τζέραλντ.

— Ἀφήστε τίς φοβέρες, τὸν διέκοψε ὁ Χόκιν. Ἀντιλαμβάνεσθε και μόνος σας πόσο παράλογος εἶναι. Ἀλλωστε ἐξηνάτε ὅτι εἶσθε φοβερά τυχερός. Πρὶν λίγους μῆνες ἡ και λίγους μῆνες ἀργότερα, θὰ εἶχα πειραματισθῇ μετὰ τὸν ἐγκέφαλό σας, κατὰ τρόπον πού, δυστυχῶς, θὰ ἐπέφερε και τὸν θάνατό σας. Ἐνῶ τώρα... σὲ λίγο καιρὸ, θὰ κυνηγᾷτε και πάλι λαγούς... Καὶ τῶ- ρα...

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολοῖ του, και πῆρε μετὰ τὸ καπέλλο του.

— Εἶναι ὥρα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μη- τέρα σας, ἀνῆγγελε. Φαντάζομαι νὰ χαρῆτε, ὅταν ἴατε πληροφορηθῶ ὅτι πηγαίνω καθημερινὰ στὸν Πύργο σας, και τῆς μιλῶ, τὴν παρηγορῶ. Ἡ κα- τάστασίς της ὅλο και καλλιτερεῖται. Πάει θαυμάσια, ὑπέροχα. Ἐνα λάθος μόνον διέπραξε. Ἐκάλεσε τὴν Σκότ- λαντ Γιάρντ. Αὐτὸ εἶναι προσβολὴ γιὰ τὴν τοπικὴ ἀστυνομία.

Καλλίτερα θὰ κάνετε νὰ φεύγατε ἀ- μέσως, τὸν διέκοψε ὁ Τζέραλντ. Συχαί- νομαι ὡς και τὴ φωνή σας ἀκόμα.

— Τὶ ἄσχημο τρόπο πού ἔχετε, τὸν μάλωσε ὁ Χόκιν. Καὶ νὰ σκεφθῆτε ὅτι βρῖσκεσθε στὸ σπῆτι μου. Τέλος πάντων, φεύγω. Πηγαίνω στὸν Πύργο, ὅπου, κατὰ πάσαν πιθανότητα, θὰ βρῶ σκεσθε και σὲς αὔριο.

Ὁ νεαρὸς στράφηκε και κύτταξε περιέργως τὸν Χόκιν, πού στεκόταν στὸ κατώφλι, κρατώντας στὸ ἕνα του χέρι τὸ πλατύγυρο καπέλλο του, και στὸ ἄλλο ἕνα λεπτὸ μαστίγιον περιπατή- σης.

— Φαντάζομαι νὰ ἀντιλαμβάνεσθε και μόνος σας τὸ τί πρόκειται νὰ κάνω ἂν φθάσω κάποτε ζωντανὸς στὸν Πύργο; εἶπε.

Ὁ χειροῦργος χαμογέλασε. — Τὶ νὰ γίνῃ; Θὰ τὸ διακινδυνεύσω, τοῦ ἀπάντησε. Πάντως ἐλπίζω νὰ μὴ με κρίνετε πολὺ αὐστηρά. Μὴν ξεχνά- τε ὅτι... τέλος πάντων... φιλήσατε τὴν γυναῖκα μου.

Ὁ Τζέραλντ ἐπληκνόμενος στὸ στρώ- μα παρακολουθοῦσε τὸν μαυροκινούμενο

γιατρὸ, καθὼς ἀπομακρυνόταν διὰ μὴ σου τοῦ κήπου. Ἡ σύγχισις πού ἐπικρατοῦσε στὸ μυαλὸ του τὸν ἐτρόμα- ζε. Δὲν μπορούσε νὰ θυμῇ τὴν πόση καιρὸ εἶχε νὰ φάῃ ἡ νὰ πῇ. Ἐνα σκοτεινὸς πέπλος εἶχε ἀπλωθῇ στὰ μάτια του, ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε ἀποσῆ τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς παράξενης, μεθυστικῆς ἐκείνης γυναῖ- κας. Ζαλισμένος ἀκόμη, νοιώθοντας ὅ- πως ἕνα ἐνστικτώδη φόβο, εἶχε στρα- φῇ και εἶχε ἀντικρύσει τὸν ἀνδρα τῆς ὄρθιο ἐπὶ ἀνοιγμά τῆς πόρτας. Στὴν ἀοχὴ δὲν ὑποπευθῆκε τίποτε. Ἡ ἐκ- φρασις τοῦ προσώπου τοῦ Χόκιν ἔδει- χνε λυπη μαζί και ἀπορία. Ὁ Τζέ- ραλντ εἶχε νοιώσει ντροπὴ γι' αὐτὸ πού εἶχε κάνει. Ἀρχίσε νὰ ψιθυρίζῃ διά- φους δικαιολογίες, ζητώντας συγ- γνώμην ἀπὸ τὸν σοβαρὸ, αἰσιχτο ἑ- φημέριον, πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέ- ρος του.

Μετά, φοβήθηκε ὅτι θὰ τὸν πυροβο- λοῦσε. Στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Χόκιν εἶχε διακρίνει κατὶ τὸ μεταλλικόν. Ἐνας ἐλαφρὸς καπνός, μιὰ παράξενη μυρω- δια τὸν κύκλωσε, ζαλίζοντάς τον... Ἐ- ρισε τίς αἰσθήσεις του και τὸ μόνο πού θυμόταν ἦταν δυὸ γκριζὰ, σκλη- Ͼά μάτια πού τὸν παρακολουθοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ὀμίχλη...

Τώρα ὁ Χόκιν εἶχε φύγει. Πῆγαινε, ὅπως τοῦ εἶχε πῇ, στὸν Πύργο.

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀθόρυβα. Ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα μῆκε στὸ δωμά- τιο. Παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία του, ὁ νεα- Ͼὸς ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ φτε- ρογίλῃ. Τοῦ ἐνευσε νὰ μείνῃ ἀκίνητος και τὸν πλησίασε. Ἦταν ὑπέροχη, και στὰ μάτια της ἔλαμπε κάποια φλόγα συμμόνιος.

— Λυπᾶμαι τόσο γι' αὐτὰ πού συνέ- βησαν, τοῦ ψιθύρισε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὴν παρε- κάλεσε ὁ Τζέραλντ, πῆτε μου, εἶναι τρελλός, στ' ἀλήθεια, ὁ ἀντράς σας; Τί μοῦ ἔκανε; Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτο- μου σὰν ἀποβλακωμένο. Δὲν κατορ- θῶν καν νὰ θυμῶ ὅσον καιρὸ βρῖσκομαι ἐδῶ μέσα!

Τοῦ χαμογέλασε, στὴν ψυχὴ ὅμως τοῦ νέου εἶχε σβῆσει κάθε ἐρωτικὴ ἐ- πιθυμία.

— Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ με βοηθῆ- σετε νὰ φύγω; τὴν παρεκάλεσε. Ἐκείνη ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὴ.

— Δὲν εἶσθε ἀκόμη ἀρκετὰ δυνα- μωμένος, τοῦ ἀπάντησε. Θὰ θέλατε νὰ πῆτε ἕνα ποτήρι κρασί;

— Φυσικά, τῆς ἀποκρίθηκε πρόθυμα.

Ἡ Ἐσθὴρ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀ- πὸ τὸ παράθυρο. Ὁ δὲ Χόκιν προ- χωροῦσε σὲ βάθος τοῦ Πάρκου. Βγῆ- κε τότε ἀπὸ τὸ δωμάτιο και ἐπέστρε- ψε σχεδὸν ἀμέσως, κρατώντας ἕνα ποτήρι γεμῆτο κόκκινον κρασί.

— Πῆτε τὸ γρήγορα, τοῦ εἶπε. Θὰ

σας τονώση και θά μπορούσατε να σταθήτε στα πόδια σας.

Ο Τζέραλντ το πήρε και το κατέβασε μονορούφι. Στην αρχή μία νέα ζωή χύθηκε μέσα του και μετά τον τύλιξε το σκοτάδι. Τίναξε ψηλά τα χέρια του.

— Παναγιά μου, μουρμούρισε. Τά σύννεφα και πάλι με κυκλώνουν.

Έπεσε ανάσκελα πίσω. Η γυναίκα γονάτισε δίπλα του. Το γάιδευε απαλά τα μαλλιά και το πρόσωπο. Τά ματιά του είχαν κλείσει. Η αναπνοή του άρχισε να γίνεται κανονική. Κι όμως, παρ' όλον ότι ήταν ώχρος σαν νεκρός, ήταν φανερό ότι κοιμόταν.

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ 14

Διαβάζοντας τη μεσημεριάτικη έκδοση των εφημερίδων η Άνν Λάνγκαστερ, που ήταν ήδη έτοιμη για το ταξίδι, συγχύστηκε. Πήρε όμως την εφημερίδα και μπήκε στο γραφείο του Ντάνιελ.

— Έχω την εντύπωση, κ. Ρόκ, του έπαιε, ότι πριν φύγουμε πρέπει να ρίξουμε μία ματιά και στα φύλλα. Κατά τα φαινόμενα, δεν θα χρειασθώ να αναχωρήσω.

Ο Ντάνιελ πήρε την εφημερίδα και διάβασε, στην πρώτη σελίδα, με μεγάλη χτυπητά γράμματα:

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΟΥΘ ΦΩΛΕΥ

Ο κ. Τζέραλντ Όουξ άνεκαλύφθη έντός του δάσους, όπου είχε ενταφιασθεί.

«Τας πρωϊνάς ώρας της σήμερον ο κ. Τζέραλντ Όουξ άνεκαλύφθη από έναν δασοφύλακα, εις μικράν άποστασιν από του σημείου, όπου είχαν εξαφανισθί προ δλίγων ημερών. Έκάθητο εις την βάσιν ενός δένδρου, με την πλάτην άκουμπισμένην επί του κορμού, και ήτο βυθισμένος εις τον ύπνον. Παρά το πλεονόν του εύρίσκετο και το όπλον του.

Παρ' όλον ότι είναι άκόμη άρκετά έξησθημένος, ή ύγεια του δεν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Πάντως άδυνατεί να δώση και την παραμικράν εξήγησιν, σχετικά με την εξαφάνισίν του. Δεν είναι καν εις θέσιν να ένθυμηθί πώς εύρέθη και πάλιν έντός του ίδιου δάσους.

Η υπόθεσις αυτή παρουσιάζεται εξαιρετικά μυστηριώδης, καθ' όσον δεν υπάρχουν καταφύγια έντός του δάσους, όπου πιθανόν να είχε κρυφθί και έξ έλλου το δάσος αυτό, καθώς και όλόκληρος ή περιοχή εις άκτίνα πολλών μιλίων, ήρουνήθη προσεκτικώς υπό της άστυνομίας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

«Ο ειδικός άπεσταλμένος μας μάς άναγγέλλει έκ Σάουθ Φώλεϋ, ότι έπεσκέφθη τον κ. Τζέραλντ Όουξ εις τον Πύργον του και τον εύρε χαίροντα άκρα ύγεια. Ματαίως όμως προσπαθεί να ένθυμηθί τί του συνέβη, και, μετά δυσκολίας, κατώρθωσαν να τον πείσουν ότι τέσσαρες ημέραι είχαν παύσει από της εξαφάνισέως του. Τό ρέλθει από της εξαφάνισέως, είναι ότι μόνον, το όποιον ένθυμείται, είναι ότι είχε σκοτώσει έναν λαγόν, ό όποιος διέσχιζε το μονοπάτι τοι δάσους, και, άργότερον, ότι τον είχε ξυπνήσει ό δασοφύλαξ.»

Τ ό φρικτό μυστικό του δρος Χόκιν

Ο Ντάνιελ Ρόκ άφησε την εφημερίδα επάνω στο γραφείο του.

— Πέσαμε έξω, λοιπόν, έπαιε νευριασμένα.

— Έτσι φαίνεται, συγκατένευσε ή Άνν, ένω συλλογιζόταν με λύπη τον θαυμασμό, περίπου που έχασε, στον μωρμένο κάμπο του Σάμερστερ.

— Να στείλω πίσω το αυτοκίνητο; τον ρώτησε.

Ο Ντάνιελ είχε βυθισθί σε σκέψεις.

Όταν του επανέλαβε την έρώτησι, κούνησε το κεφάλι του.

— Μιά-δυό μέρες στην έξοχή, δεν θά μάς κάνουν κακό, της άπάντησε.

— Άλλως τε αισθάνομαι τρομερή περιέργεια να γνωρίσω αυτόν τον έφημεριο, που ένδιαφέρεται τόσο πολύ στην μελέτη της τρέλλας.

— Πήρατε το γράμμα από τον σερ Φράνσις Γουώρτον;

— Μόλις προ δλίου.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Τάτε, φεύγουμε άμέσως.

— Κάτι τέτοιο, άπάντησε ό Ντάνιελ. Πάντως έγώ ένδιαφέρομαι για την καταδίωξη ενός ανθρώπου, ενός επικίνδυνου και τρελλού έγκληματι, ό όποιος, μάλιστα, λίγο έλλειψε να με συγκαταλέξη μεταξύ των θυμάτων του.

— Φοβάμαι ότι, θά άπογοητευθίτε, αν πιστεύετε ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ αυτού και της περιπετειάς μου, παρατήρησε ό Τζέραλντ. Σας πληροφορώ από τώρα, ότι δεν μου έκλεψαν ούτε δεκάρα τσακιστή.

— Ο άνθρωπος, τον όποιον σας άνέφερα, δεν έκτελει τά έγκλήματά του για να ληστέψη, έδήλωσε ό Ντάνιελ.

— Όπωςδήποτε όμως, δεν θέλω να σας ένοχλήσω περισσότερο. Έπιτρέψτε μου όμως μία τελευταία έρώτησι: Μπορείτε να μου δάσετε πληροφορίες σχετικά με τον έφημεριο σας, τον αιδεσιμώτατο Γκρόντον Μάσλεϋ;

— Τί έννοείτε; φώναξε άπορώντας ό νέος. Ο αιδεσιμώτατος Μάσλεϋ είναι ό πιο φιλήσυχος άνθρωπος του κόσμου. Λίγο σχολαστικός, είναι ή αλήθεια, αλλά θαυμασμός άνθρώπου.

— Ο Ντάνιελ έννοιωσε και πάλιν να τον κυριεύη ή άπονοήτευσις. Πάντως, έπέμενε στην άνάκρισί του.

— Από πόσον καιρό βρίσκεται στο χωριό σας;

— Μά, κάπου δεκαπέντε χρόνια. "Ισως και περισσότερο. Τον θυμώμαι από την εποχή που ήμουν άκόμη μικρό παιδί.

— Έχει οικογένεια;

— Μία κόρη, την Βιολέτα. Μία χαριτωμένη κοπέλλα. Μά γιατί όλες αυτές οι έρωτήσεις; Δεν φαντάζομαι να γεννήθηκε ποτέ πιο άκακος άνθρωπος από τον έφημεριο μας. Και μπορώ να σας όρκισθώ πώς δεν είναι από τους τύπους που έχουν μυστικά. Άλλως τε, κάπου δέκα χρόνια τώρα, δεν είχε βγάλει το πόδι του από το χωριό.

— Μήπως ξέρετε αν ένδιαφέρεται για συγγράμματα σχετικά με την τρέλλα;

— Ξέρω ότι ένδιαφέρεται για κάθε βιβλίο, σχετικά μ' όποιοδήποτε θέμα, του άπάντησε ό Τζέραλντ. Όουξ. Είναι από τους τύπους που σπάνια συναντά κανείς στην εποχή μας. Δεν φαντάζομαι να έχη ποτέ του ταξιδέψει έξω από την Άγγλεια. Και την κόρη του, την Βιολέτα, δεν της επέτρεψε ποτέ να ταξιδέψη μόνη μακρύτερα από τά γειτονικά μας χωριά.

— Ο Ντάνιελ σηκώθηκε από τη θέση του και έτεινε το χέρι του.

— Όμολογώ ότι έπεσα έξω στις προβλέψεις και τις έλπίδες μου, έπαιε. Πάντως δεν πρόκειται να σας ένοχλήσω περισσότερο.

— Ο Τζέραλντ Όουξ τούς άπεχαίρεσε εύγενικά, αλλά κάπως κουρασμένα.

— Τά σέβη μου στον σερ Φράνσις έπαιε. Αν σας ρωτήση λεπτομέρειες πητέ του ότι είχα βγί, όπως συνήθως κατά τις πέντε το άπόγευμα να κυνηγώ λαγούς, ότι σκότωσα έναν σε να μονοπάτι, στο βάθος του πάρκου, κι ότι άργότερα έννοιωσε να γίνωτο όλα γκριζά γύρω μου κι άργότερ μαύρα. Αυτά και μόνον θυμώμαι από την παράξενη περιπέτειά μου.

— Μία στιγμή, τον διέκοψε ό Ντάνιελ. Γιατί ξεχωρίζετε μεταξύ της άγχινης ζάλης και της άπολύτου, σκοτεινής περιόδου, κατά την διάρκεια της όποιος δεν θυμάσθε τί σας συνέβη;

— Ο νέος κούνησε το κεφάλι του. Φα

νόταν πώς κάτι προσπαθούσε να θυμηθί.

— Ίσως άργότερα, έπαιε, τέλος, καταρθώσω να θυμηθώ πιο καθαρά, τά πρώτα αυτά, έλάχιστα δευτερόλεπτα της ζάλης μου.

— Μήπως συναντήσατε καμμία γυναίκα; ρώτησε ό Ντάνιελ.

— Ναί... Άμυδρά μου έοχεται στο μυαλό μία γυναικεία εικόνα, δεν μπορώ όμως να την καθορίσω έπακριβώς.

— Μήπως ήταν ή δεσποινίς Βιολέτα Μάσλεϋ;

— Όπωςδήποτε όχι. Και τώρα, επιτρέψτε μου να άποσυρθώ, κ. Ρόκ.

— Ο Ντάνιελ και ή Άνν, βγίκαν έξω απηληλύ.

— Όστε έτσι, λοιπόν; έκανε πρώτη ή μίς Λάνγκαστερ.

— Κατά τά φαινόμενα, πέσαμε και πάλι έξω άφορα τον αιδεσιμώτατο Μάσλεϋ, άπάντησε ό Ντάνιελ. Ο άνθρωπος αυτός έζησε δεκαπέντε τουλάχιστον χρόνια σ' αυτόν τον τόπο, και δεν κούνησε βήμα από δώ. Η θεωρία μας, λοιπόν, πάει περίπατο.

Κοντά στην καγκελλένια έξώπορτα συνάντησαν μία γρηά κυρία που προωρούσε πεζή προς τον πύργο. Με μία έπιτακτική χειρονομία σταμάτησε το αυτοκίνητό τους. Σίγουρα θά ήταν ή κ. Όουξ.

— Είσαθε μήπως ό γιατρός Όσμπορυ; ρώτησε. Έπισκεφθήκατε μήπως το παιδί μου;

— Ο Ντάνιελ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Έπεσκέφθηκα τον κ. Τζέραλντ Όουξ, άπάντησε, και γάργακα που τον βρήκα έντελώς καλά. Του έφερα ένα νομίσμα έκ μέρους του σερ Φράνσις Γουώρτον.

— Αλήθεια; άνεφώνησε ή γρηά κυρία. Ο σερ Φράνσις είναι παλιός οικονεισικός μας φίλος. Λυπούμαι πολύ που σας σαιμάπησα, κύριε. Περιμένουμε, βλέπετε, σήμερα το άπόγευμα κάποιον γιατρό, και νόμισα ότι ήσασταν έσείς.

— Χάρηκα πάρα πολύ που μου δόθηκε ή εύκαιρία να γνωρίσω τον υίο σας, έκανε ευγενικά ό Ντάνιελ. Η περιπέτειά του είναι μία από τις πιο περιέργες και πιο ένδιαφέρουσες.

— Η κ. Όουξ φίλησε με πειρίεργεια.

— Αν είσατε φίλος με το σερ Φράνσις, έπαιε, σίγουρα θά είσατε και «ντετέκτιβ». Ανακαλύψατε μήπως τίποτε;

— Τίποτε άπολύτως, της έκμυστηρεύθηκε ό Ντάνιελ. Είχαμε μίαν έλπίδα ότι θά μπορούσαμε να διαφωτίσουμε το μυστήριο αυτό, δυστυχώς όμως άπογοητευθήκαμε... Μου έπιτρέπετε να σας υποβάλω μίαν έρώτησι;

— Εύχαριστώ.

— Μήπως, τώρα τελευταία, έγκρασεστάθησαν καινούργιοι γείτονές σας εδώ στα περίχωρα;

— Άνθρωποι, δηλαδή, τούς όποιους δεν ννωρίζατε προηγουμένως ή που σας φάνηκαν κάπως ύποπτοι;

— Όχι, του άπάντησε άδιστακτα ή κ. Όουξ. Άν εξαίρεση, φυσικά, κανείς τον κ. Λόρντ και την γυναίκα του, που

είναι και οι δυό τους έξαιρετικά συμπαθείς, γνωρίζω όλους τούς γείτονές μου, από είκοσι τουλάχιστον χρόνια.

— Ποιος είναι αυτός ό κ. Λόρντ και ή γυναίκα του; ρώτησε άπότομα ό Ντάνιελ.

— Ο αιδεσιμώτατος Λόρντ είναι προσωρινός άντικαταστάτης του έφημεριού μας, του αιδεσιμώτατου Γκρόντον Μάσλεϋ, που λείπει τώρα, έδω και ένα μήνα σχεδόν, του εξήγησε ή γρηά κυρία. Προ δλίγου τούς συνάδευσα ως το σταθμό. Μου φάνηκε έξαιρετικά χρήσιμος ό αιδεσιμώτατος Λόρντ σ' αυτή την ύπόθεση. Όμολογώ ότι δίχως αυτόν θά είχα τρελλαθί άπο την άγωνία.

— Ο Ντάνιελ έννοιωσε την Άνν να του σφίγγει δυνατά το χέρι. Έμεινε άκίνητος, άτάραχος, μέσα στο αυτοκίνητό του. Ο άέρας φυσούσε δυνατά στις άνοικτές έκτάσεις του πάρκου, ραντίζοντας το χώμα με τις σταγόνες της βροχής που είχαν μείνει επάνω στα φύλλα. Ο τόπος αυτός τότε λές και έσβυσε εξαφινικά, από τά ματία του, λές και άλλαξε άτμόσφαιρα. Στ' άκτιά του βούιζε ή αλήθεια. Ο Δο Χόκιν είχε παραγγείλει τά βιβλία έπ' όνόματι του αιδεσιμώτατου Γκρόντον Μάσλεϋ. Κι έπειτα... ό Τζέραλντ Όουξ δεν θυμόταν τίποτε.

— Είπατε ότι τούς συνωδεύσατε ως το σταθμό, έπαιε ό Ντάνιελ, όταν, τέλος, κατώρθωσε να επανέρη τη φωνή του. Μήπως ξέρετε που πρόκειται να πάνε;

— Στο Λονδίνο, του άπάντησε ή κ. Όουξ. Πήραν το τραίνο στη διασταύρωση. Όπως με έ πληροφορήσαν, μινουν σ' ένα διαμέρισμα της Χάρλεϋ Στρίτ. Θά πάω να τούς έπισκεφθώ τον άλλο μήνα, όταν θά κατεβώ στο Λονδίνο.

— Ο Ντάνιελ την άποχαιρέτησε κάπως άπότομα. Πέρασε από το χωριό και έστειλε ένα τηλεγράφημα, και πήγε στο ξενοδοχείο, για να παραλάβη τις άποσκευές του. Μόλις τον είδε, ή ξενοδόγος έτρεξε και του έφερε ένα γράμμα.

— Τό άφησε για σας ό άναπληρωτής του έφημεριού μας, του εξήγησε. Μου τό έδωσε, καθώς περιούσε για το σταθμό.

— Ο Ντάνιελ έσκισε βιαστικά τον φάκελλο και διάβασε τη σημείωση:

«Αγαπητέ μου έχθρέ,

Όμολογουμένως με άναγκάζεις να

γνώγω μίαν έξαιρετικά περιπετειώδη ζωή. Φταίει όμως κι αυτός ό καταραμένος ό Τύπος. Κάθε μυστηριώδης έξαφάνισις, θέτει το έξαιρετικό μυσάλο σου σε πυρετώδη λειτουργία. Τί κρίμα όμως που περιμένεις κάθε φορά να διαβάς, κάτι το ένδιαφέρον στις έφημερίδες για να κινήθης, επί τέλους. Πάντως σε πληροφορώ ότι ό νεαρός Όουξ δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, και είμαι υπερήφανος για την άπόλυτη έπιτυχία του πειράματός μου. Σύντομα σκοπεύω να έπιχειρήσω και ένα δεύτερο που, είμαι βέβαιος, θά σε ένδιαφέρει άπείρως περισσότερο. Άν έπιτύχη και αυτό, τότε πιά θά τελειώσουν και οι κακός έσυνέες μου.

Χαιρετισμούς στον Τζέραλντ Όουξ. Είναι σπουδαίο παιδί, μά δεν πρέπει να φιλά τις γυναίκες των άλλων.

Έλπίζω να έσυναντηθούμε Τζόζεφ Χόκιν»

Υ. Γ. Θά φύγω από το Σάουθ Φώλεϋ με το τραίνο των πέντε και 14' και, φυσικά, όπως συνήθως, θά έχης παρατάξει όλόκληρο σύνταγμα άστυνομικών και ντετέκτιβ στο σταθμό του Βατερλώ. Είσα άνυπόβλητος, τέλος πάντων, και... κάπως γαζός, νομίζω!

— Ο Ντάνιελ έδωσε το σημείωμα στην Άνν. Τά χείλη του ήσαν κάτωχρα. Η κούρασις και ή άπογοήτευσις τώσον άποτυχιών είχαν άρχισι να τον καταβάλλουν. Η Άνν πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Μάντελ, του είπα, δεν αντιλαμβάνεσθε ότι, αν κάποτε κατορθώση να έπιτύχη αυτό που έπιδιώκει, τότε θά σιμάνη και το τέλος του; Η θά αυτοκτονήσθ ή θά παραδοθί μόνος του στην άστυνομία. Άν ποτέ έπανεύρη τά λογικά του, τον περιμένει μία τιμωρία, πολύ πιο φοβερή από αυτήν που μπορούμε να του επιβάλουμε έμεις.

— Από μακρυνά, πολύ μακρυνά — μία όλοκληρα — άκούσθησε το σφύριγμα του τραίνου καθώς διέσχιζε μία γέφυρα. Ο Ντάνιελ έστρεψε το κεφάλι του προς εκείνη τη διόθυση. Στην άοχή ήταν άπλως κατηφής, μά μετά έξαναίσθησε.

— Άν είναι τί δύσκολη ένας Τιτάνος, μουρμούρισε, θά θνήσκω τη ζωή δλων αυτών που ταξιδεύουν μ' αυτό το τραίνο. Θά νικήσω τά βάθρα της γένουας κι θά το τσάκισα μέσα στη γαράδρα. Θά έβλεπα τώσους άθρούς να πεθαίνουν. Άνν, για να είμαι, επί τέλους, βέβαιος ότι τον σκότωσα.

— Δεν θά το έκανα ποτέ αυτό, του άπάντησε ήρεμα ή νέα. Έγώ, περισσότερο λόγου να τον μισώ παρά έσείς, κι όμως άρκομαι να περιμένω. Προβλέπω από τώρα την εξέλιξη της καταστάσεως. Σύντομα, πολύ σύντομα, μόνος του θά έπιχειρήσθ να γκρεμίση τά βάθρα και να σκотоθί. Κι όταν φθάση πιά σ' αυτό το σημείο, τί αξία μπορεί να ήν ή έκ-

— Ο Ντάνιελ δεν άπάντησε, στα ματία του όμως δεν έπαυσε να καίη ή φλόγα του μίσους.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

— Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες τις 200 δραχμές...

Εύχαριστώ. Ξέρετε τι θά έπιθυμούσα; Να μου έπιστρέψετε εκείνες

Δράματα της ζωής

Οι μερική εποχή δεν υπάρχουν πια αισθηματά: ούτε αγάπη, ούτε καλωσύνη, ούτε φιλία και οι άλλοι οι άνθρωποι είναι τοις μέγιστον άδιαφοροι και αναισθητοι για να μην πούμε μοχθηροί και κακοί. Είναι αλήθεια βέβαια ότι η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων είναι πράγματι έτσι. Ή οιο-πάλη είναι τόσο σκληρή σήμερα, ό άγών της επικρατήσεως τόσο τραχύς που σπρώχνουν τον άνθρωπο στον έγωισμό και την άδιαφορία.

Ας μην ξεχνούμε πάντως ότι συντελεί πολύ στην σκληρότητα της ψυχής και ή δυστυχία, υπό οίανδήποτε μορφή κι' αν εμφανίζεται. Είναι πολύ λίγοι οι άνθρωποι που έχουν τόσο ανωτερότητα ψυχής ώστε όσο περισσότερο πονούν και υποφέρουν τόσο καλύτεροι κι' επιεικέστεροι να γίνονται.

Μά είπαμε ότι αυτοί είναι οι λίγοι, οι έκλεκτοι... Οι άλλοι, —έκείνοι που άπόκαμαν πια να πονούν και να υπομένουν μία μαρτυρική ζωή χωρίς τέλος—, νοιώθουν άπο-τε να ζουν μέσα τους το μίσος, ό έγωϊσμός, ή σκληρότης και δεν ενδιαφέρονται πια για τίποτα και για κανέναν. Γίνονται αναισθητοι, άσυγκίνητοι, κυνικοί. Και είναι τόσο πολλοί αυτοί, αλλοίμονο, που οι λίγες εξαίρεσεις που συναντούμε δεν κάνουν άλλο παρά να επικυρώνουν τον κανόνα.

Μά είναι ώστόσο πολύ παρήγορες οι εξαίρεσεις αυτές! Είχα την τύχη να τό πιστο-ποιήσω τελευταίως,

Περπατούσα την περασμένη έβδομάδα στην όδδ Σταδίου. Μπροστά στην όλόφωτη βιτρί-να ενός μεγάλου καταστήματος στεκόταν έ-να παιδάκι: ένας φτωχός πιτσιρίκος 6—7 χρόνων, τυλιγμένος σ' ένα μπαλωμένο παλ-τό. Τά μάτια του κτύπαζαν τά πλούσια παι-χνίδια με μία τέτοια έκφραση πόθου και τά χείλη του είχαν σφιχθή σ' ένα τόσο πονε-μένο παράπονο, που σου έρχόταν να ξεσπά-σης σε κλάμματα, βλέποντάς το. 'Ω, δεν ύ-πάρχει τρομερότερο πράγμα από την απέ-ραντη πίκρα που θολώνει τό ξάστερα μάτια ενός παιδιού που ξέρει ότι όλοι αυτοί οι πειρασμοί που βλέπει—οι σιδηρόδρομοι, οι φασουλίδες, κι' οι στρατιώτες, και τά αυ-τοκίνητα—προορίζονται για άλλα παιδιά.

Και όμως ένας άγνωστος κύριος ένοιωσε τό σιωπηλό δράμα που παιζόταν μπροστά στην βιτρίνα. Καθώς διέκρινε τον πιτσι-ρίκο μία μελαγχολική συγκίνηση άπλώθηκε στην ευγενική και πρόωρα γηρασμένη φυσιο-γνωμία του. 'Ισως να θυμήθηκε περασμένα χρόνια που ήταν κι' αυτός φτωχός, ίσως να είχε χάσει κάποιο παιδάκι στο όποιο θα χά-ριζε δώρα.

Τό υδόν που έβρω είναι ότι έσκυψε με καλωσύνη στο παιδάκι, τό χάιδεψε και τό πήρε μαζί του μέσα στο κατάστημα. Μάν-τεψα τον σιρόπό του και στάθηκαν δύο λεπτά να περιμένει.

Κι' αίσθάνθηκα μία άνώτερη γαρά να πλημμυρίξη την καρδιά μου όταν τον είδα να ξαναβγαίνει ύστερα από λίγο με τον φτωχό μικρούλη που κρατούσε στην άγκα-λιά του ένα θαυμαστό άεροπλάνο με όλα του τά εξοπλισμένα. Τό πρόσωπο του παι-διού άκτινοβολούσε. 'Ο κύριος χάιδεψε άλλη μία φορά τό κεφάλι του μικρού και συ-νέχισε τό δρόμο του.

Κι' ενώ κατάλαβα ότι και στην σημε-ρή εποχή εξακολουθούν να υπάρχουν γίγ-αντες ψυχής, που υψ-δύονται μία ανωτερή ύπόσχεση καλύτερης αύριον...

ΑΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Οι γιακάδες στα βραδυνά φορέματα

Μπορείτε ώρα-ότατα να γαρνί-ρετε μόνες σας τό ντεκολτέ της βραδυνης τουαλέτας σας όχι μόνο χάριν οίκονομίας (πράγμα που ύ-πολογίζεται βέβαια άρκετά με τη σημερινή ακρίβεια) αλλά και για να τις έναρμονίσε-τε έτσι έντελώς σύμφωνα με τον τύπο σας.

Στην εικόνα μας βλέπετε τέσσερις ώρα-ότατες γαρνιτούρες για βραδυνά κορσά: 1. 'Η πρώτη είναι ένα «άντρεντέ» παγιετέ που σχεδιάζει μπολερό σε στύλ άμπιέρ. Για να τό κατασκευάσετε, χρησιμοποιείτε ένα φάντο από τουλί ή μεταξωτή μουσελίνα έ-πάνω στο όποιο ράβετε χρωματιστές παγι-πάνες, μαυρές ή χρυσές. Τό άντρεντέ περι-βάλλει όλο τό ντεκολτέ, σχεδιάζει έμπρός δύο μπουφλες που διασταυρώνονται και κα-ταλήγει σε μία ζώνη τοποθετημένη ψηλά στο κορσά. Από μαυινάκια φουσκωτά, πο-λύ κοντά, συμπληρώνουν την έντύπωση του στύλ άμπιέρ.

Μερικές κομπές και εύκολες γαρνιτούρες για βραδυνά φορέματα. [Σχετικό άρρο άνωτέρω].

2. Μία γυναίκα επιδέξια κι' ύπομονη-κή θα μπορέσει μόνη της να φτιάξη με πιά-σινο βελούδο μία γαρνιτούρα από φύλλα δια-σταυρωμένα, που πλαισιώνει ώραιότατα τό ντεκολτέ μιας βραδυνης τουαλέτας. Θα κόψετε με προσοχή τό βελούδο ώστε οι δι-άφορες κοψιματιές να περιστούν φύλλα.

Για να επιτύχη καλά ή εργασία αυτή, θα φροντίσετε να χρησιμοποιήσετε ένα πατρόν από χαρτί που θα χρησιμεύση ως υπόδει-γμα για να καθορισθ ή ακριβώς ή θέσις και τό σχήμα των κοψιματιών. Ακολουθώντας τη μέθοδο αυτή, δεν θα διατρέχετε τον κίν-δυνο να καταστρέψετε τό όραίο κομμάτι από μεταξωτό βελούδο που θα προορισθ ή για τον γιακά.

3. Ένα λουλουδιμένο κορσά είναι πολ-λή της μόδας. Καρφιτσώστε στη μύτη του ντεκολτέ ένα κλαδί τριανταφυλλιάς φτια-σμένο με ρόζ μεταξοτό και πράσινο βελ-ούδο. Τό κλαδί αυτό θα είναι άρκετά με-γάλο και θα γαρνίση έπαρκέστατα τό κορ-σά.

4. Δεν πρέπει να ξεχνούμε και τά φρου-τα ως γαρνιτούρα. Τό μοτίφ που βλέπετε στο σταύρωμα του ντεκολτέ είναι ένα τσα-μπύ σταφύλι από χρυσωμένο μέταλλο. Μπο-ρεί να γίνη επίσης και από βελούδο. 'Αρ-λύ κοντά, συμπληρώνουν την έντύπωση του κει να έτοιμάσετε μερικές ρόγες από βαμ-βάκι τις όποιες θα ντύσετε με βελούδο και θα τις ανα-κατεύσετε με μερικά φύλλα από πράσινο βελούδο.

Καλή συμπεριφορά ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Όλοι μας θεσικόμαστε κάποτε στην ανάγκη να συ-στήσουμε δύο ανθρώπους τον έναν στον άλλον.

Όσο άποτροβηγμένα κι' αν ζούμε, όσο ντροπαλοί κι' αν είμαστε, όσο κι' αν δεν έχουμε σχέσεις, πάντα θα θερεθούμε μία φορά στην ά-νάγκη να γνωρίσουμε δυό πρόσωπα μεταξύ των. Και μολοντί αυτό είναι μία συ-νηθεσάτη περίπτωση, πολ-λοί την φοβούνται και αν είναι δυνατόν την άποφεύ-γουν.

Φυσικά ή τέχνη της συ-στάσεως δύο ανθρώπων κα-τά τέτοιο τρόπο ώστε να ά-ποκαθιστάτε άμέσως άναγε-ταξύ τους μία φιλική οικει-ότητα δεν είναι τόσο εύκο-λη όσο φαίνεται και προύπο-θέτει μία σχετική άνατροφή.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να έχετε ξεκαθαρισμένους μέσα στο μυαλό σας τους γενι-κούς κανόνες:

Συνιστάτε πάντοτε έναν άνδρα σε μία γυναίκα και ποτέ αντίθετως έκτός αν πρόκειται για μέλη βασιλι-κής οικογενείας, για προέ-δρους ή έπισκόπους.

Δεν έχει καμιά σημασία αν ή γυναίκα είναι ένα κο-ριτσάκι με κοντά καλοάμια

και ό άνδρας έχει ψαφρά μαλλιά και μεγά-λη θέση στην κοινωνία. Πάντοτε θα συστή-σετε εκείνον στο παιδάκι.

Συνιστάτε πάντοτε μία δεσποινίδα σε μία κυρία, έναν άγαμο κύριο σ' έναν παντρε-μένο, μία πολύ νεώτερη γυναίκα σε μία γηραιότερη, έναν πολύ νεώτερο άνδρα σ' έ-ναν γηραιότερο. 'Η μόνη εξαίρεσις της συ-στάσεως ενδς άγάμου σ' έναν παντρεμένο είναι ή περίπτωση ύπάρξεως τίτλου ευ-γενείας στον άγαμο.

Στην περίπτωση μιας τιτλούχου κυρίας ήες οι άλλες γυναίκες συνιστώνται σ' αυ-τήν, όπως και οι άνδρες σ' έναν τιτλούχο κύριο, αν και ό κύριος αυτός συνιστάται πρώτος σε μία κυρία.

Ένα λάθος που κάνει πολλούς κόσμος εί-ναι να μη προφέρη καθαρά τό όνομα των προσώπων που συνιστά. Αυτό είναι θλιβε-ρόν γιατί τά πρόσωπα αυτά δεν ξέρουν πως να προσφωνούν τό ένα τό άλλο. Φυσικά εί-ναι εύκολο να πούν στον συνομιλητή του: «Λυπούμαι αλλά δεν άκουσα τό όνομά σας», πολλοί όμως διατάζουν να τό κάνουν αυτό.

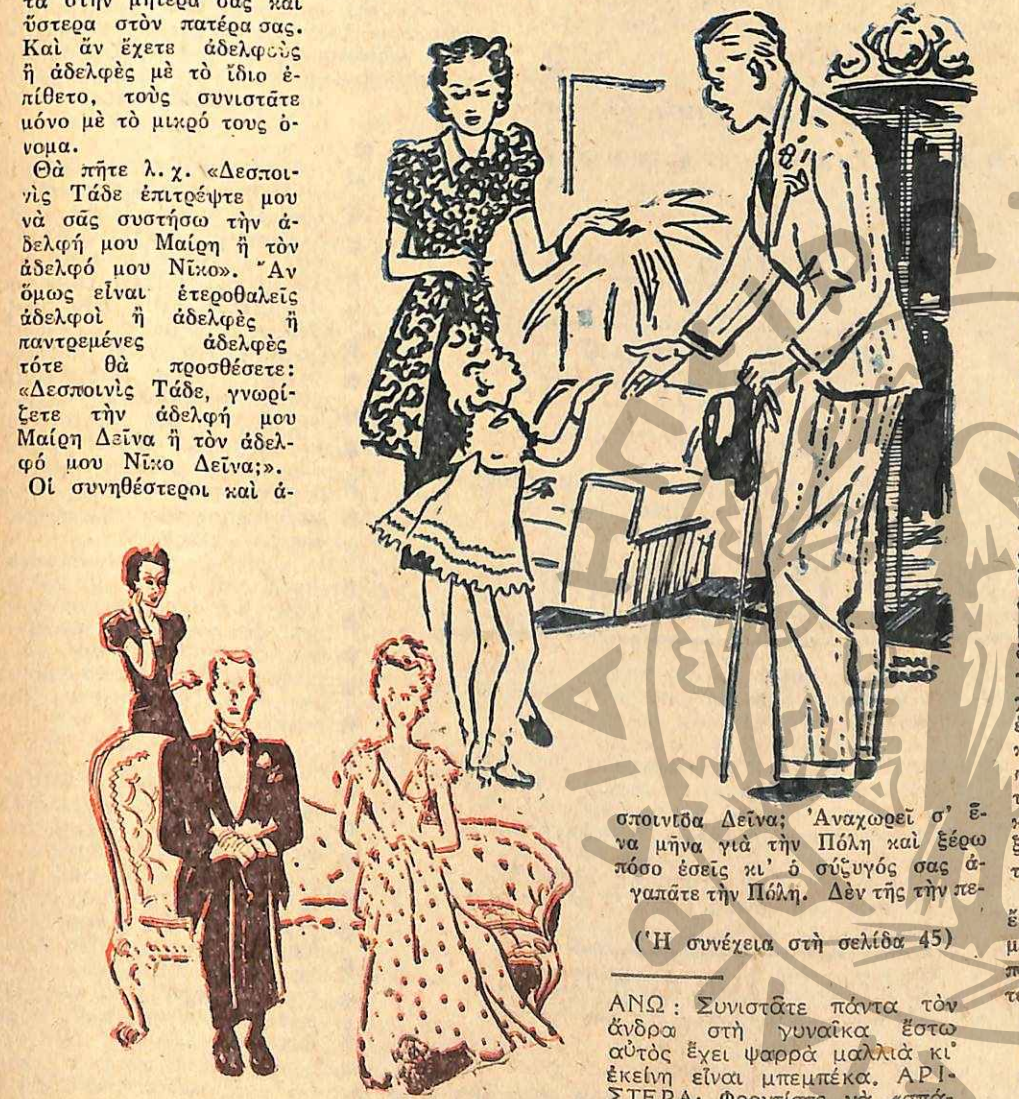
Όταν συνιστάτε ένα φίλο σας στους γονείς σας, τον συνιστάτε πρώ-τα στην μητέρα σας και ύστερα στον πατέρα σας. Και αν έχετε άδελφούς ή άδελφές με τό ίδιο έ-πίθετο, τους συνιστάτε μόνο με τό μικρό τους ό-νομα.

Θά πητε λ.χ. «Δεσποι-νίς Τάδε επιτρέψτε μου να σας συστήσω την ά-δελφή μου Μαίρη ή τον άδελφό μου Νίκον». Αν όμως είναι έτεροθαλείς άδελφοί ή άδελφές ή παντρεμένες άδελφές τότε θά προσθέσετε: «Δεσποινίς Τάδε, γνωρί-ζετε την άδελφή μου Μαίρη Δείνα ή τον άδε-λό μου Νίκο Δείνα». Οι συνηθέστεροι και ά-

πλούστεροι τύποι είναι: «Επιτρέ-ψτε μου να σας συστήσω» ή «Γνω-ρίζετε τον κύριο Χ...»; ή «Νά σας συστήσω την δε-σποινίδα Χ...». 'Ο-δηγείτε πάντοτε τον κύριο στην κυ-ρία ή την δεσποι-νίδα, ή όποια όταν είναι καθισμένη δεν ση-κώνεται.

Αυτοί είναι οι γενικοί κανόνες των συ-στάσεων. Τό σπουδαιότερο όμως είναι να κατορθώσετε ώστε δυό άνθρωποι που γνω-ρίστηκαν εκείνη τη στιγμή να συνεχίσουν την όμιλία τους σαν να ήσαν φίλοι. 'Υπάρ-χουν πολλοί τρόποι για να γίνη αυτό. Λέγετε λ.χ. «Κυρία Τάδε, να σας συστή-σω τον κ. Δείνα. Δεν ξέρω ποιός από τους δύο είναι καλύτερος άνθοκύμος, αλλά οι τουλίπες του κ. Δείνα είναι εξίσου αξιο-ζήλυντες με τά δικά σας γαρύφαλλα».

Η: «Κυρία Τάδε, γνωρίζετε την δε-

σποινίδα Δείνα; 'Αναχωρεί σ' έ-να μήνα για την Πόλη και ξέρω πόσο έσεις κι' ό σύζυγός σας ά-γαπάτε την Πόλη. Δεν της την πε-

(Η συνέχεια στη σελίδα 45)

ΑΝΩ: Συνιστάτε πάντα τον άνδρα στη γυναίκα έστω αυτός έχει ψαφρά μαλλιά κι' εκείνη είναι υπεμπέκα. ΑΡΙ-ΣΤΕΡΑ: Φροντίστε να «σπά-ση ό πάγος».

Καιρικές μεταβολές..

Εδω και λίγα χρόνια, οι γυναίκες ρίχτη-καν μ' ένθουσιασμό και ζήλο, στα διά-φορα σπόρ, τόσο κατά τό καλοκαίρι, όσο και κατά τον χειμώνα. Στις κυρίες ό-μως που επιδίδονται μ' ύπερβολή, ιδίως στα χειμερινά σπόρ, άρχίζει να γίνεται άν-τιληπτό ότι τό πρόσωπό των έχει ύποστη, από τον άέρα και τό κρύο, άρκετές ζημιές. 'Η μεγαλύτερη ζημία είναι ότι ή επιδερμίς ξεραίνεται, σκάζει, τσιτώνει ύπερβολικά και παρουσιάζει όληρής λειχήνης. 'Η πού-δρα άρχίζει να μη στρώνη και τό πρόσωπο είναι γεμάτο λέπια και διαρκώς ξεφλου-δίζεται. Την ίδια παθολογική κατάσταση παθαίνουν αυτήν την εποχή από τις ιδιο-τροπίες του άθηναϊκού καιρού, γενικώς όλα τά πρόσωπα κι' ιδίως κάθε επιδερμίδα που έχει τάσιν να ξεραίνεται. Στην περίπτωση λοιπόν αυτή χρειάζονται ιδιαίτερες φροντι-δες για να επαναφέρετε την επιδερμίδα σας στην φυσιολογική της κατάσταση, προλαμ-βάνοντας, όπως την επιδείνωση του κακού. Χρειάζεσθε λοιπόν για την ειδική αυτή πε-ριοποίηση μία άγνη και καλή κρέμα, που να μαλακώνη τό δέρμα. Την ίδια κρέμα θα την μεταχειρίζεσθε και ως προληπτική δηλ. ό-ταν πρόκειται να πάτε έκδρομή ή πριν έ-κτεθίτε στο θερμό κρύο του χειμάνος, άλ-λ ή συγχρόνως και ως θεραπευτική για την άπαλλαγή της επιδερμίδος σας από τις λει-χήνες και τά όδυνηρά σκασίματα. Μία πρό-χειρη, πολύ άποτελεσματική και κατώληη σ' αυτήν την περίπτωση κρέμα, την όποιαν μπορείτε εύκολα να παρασκευάσετε μόνες σας, είναι ή εξής: Παίρνετε από ένα φαρ-μακείο:

Blance de baleine	35 gr.
Cire blanc	15 »
Hulle d' amandes douces	150 »

Όλα αυτά τά δάξετε μέσα σε μία μικρή κατσαρόλιτσα την όποιαν τοποθετείτε μέσα σε μία άλλη πιο μεγάλη, ή όποια έχει μέσα πολύ ζεστό νερό. Δηλαδή κάνετε ένα «μπαίν μαρι». 'Αφού αναλύσουν καλά τότε τά χύνετε μέσα σ' ένα γουδί ή σ' ένα παρόμοιο δοχείο και τ' ανακατεύετε πολύ καλά, μέ-χρις ότου γίνουν μία άσπρη κρέμα, χωρίς καθόλου κομμάτια. Τότε άρχίζετε να ρί-χνετε άκόμα μέσα και σιγά-σιγά 3 κουτα-λιές της σούπας ροδόνηρο κι' άλλες τόσες γλυκερίνη. 'Εξακολουθείτε να τ' ανακατεύ-ετε άκόμη καλά ώστε να γίνουν όλα τά συστατικά ένα σώμα και τέλος τ' άρωματί-ζετε ρίχνοντας μέσα όλίγες σταγόνες «έ-σάνς νερόλι» που αγοράζετε από ένα φαρ-μακείο. 'Η κρέμα αυτή θέλει άκόμη πολύ δούλεμα, τουλάχιστον ένα τέταρτο, για να γίνη ό,τι πρέπει. Αυτή την κρέμα την μετα-χειρίζεσθε τις ώρες που μένετε σπίτι καθώς έπίσης και μετά τό πρωινό πλύσιμο καθώς και τό βράδυ. Όταν ή επιδερμίς σας έ-κπνέλθει τελείως στην φυσιολογική της κα-τάσταση παύετε να την χρησιμοποιήτε, έ-κτός αν τό δέρμα σας είναι φυσικώς πολύ ξηρό, όποτε θα την μεταχειρίζεσθε δυό έως τρεις φορές την εβδομάδα.

Από λέξεις και για τά νεύη. Πολλά άτομα έχουν τόσο εύεστατα χείλη, ώστε ό παγο-μένος άέρας να τά κομματιάξη. 'Η κάτωθι συνταγή, τα προστατεύει άποτελεσματικά και τά θερμαίνει.

Huile d' amandes douces	50 gr.
Blanc de baleine	25 »
Cire blanc	25 »

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Μιά ωραία ιδέα

Διήγημα του Ι. Σαντέλλι

-Κύτταξε, είπε η Λουκία, κυττάζοντας το ημερολόγιο, μεθαύριο είναι η γιορτή μου.

Κι' άμέσως πρόσθεσε λυπημένη:

— Και δεν θάναι εδώ σαν τον περασμένο χρόνο!

Τον περασμένο χρόνο ήταν σπίτι του και γιορτάσανε τόσο ωραία το όνομά της. Έφαγαν στο ρεστοράν, πήγαν στο θέατρο κι' ο 'Ιάκωβος της χάρισε την ωραία χρυσή καρφίτσα, που την έποθευσε τόσο καιρό! Είχανε κάνει τρέλλες. Μά όταν είχε κανείς στο μήνα του μέλιτος όλα επιτρέπονται. Δεν είχε άλληθια; 'Αλλ' έφετος έπρεπε να είναι λογικοί, γιατί ο 'Ιάκωβος θοισκότανε μακριά από το Μιλάνο στην Βολώνια, όπου είχε πάει να αντικαταστήσει κάποιον υπάλληλο στο υποκατάστημα της 'Εταιρίας, που εργαζότανε. Δεν μπορούσε, βλέπετε, να άρνηθῃ ν' αντικαταστήσει ένα συνάδελφο, που είχε άρρωστήσει. Μά το θράδυ, που είχε στη Λουκία την είδηση αυτή, ήταν στ' αλήθεια, μια πολύ θλιβερή θραδούα.

Όταν αγαπιούνται, όπως την πρώτη μέρα του γάμου κι' ίσως ακόμη περισσότερο, η ιδέα του χωρισμού φαίνεται σωστός καταλυσμός. 'Η Λουκία ένόμιζε πως δεν θα μπορούσε να υποφέρει να τέτοιο δυστύχημα. Κι' ο 'Ιάκωβος έκοπασε πολύ να την κάνει να καταλάβει πως αν δεν δεχότανε θα διέτρεχε τον κίνδυνο να χάσει την εύνοια των προϊσταμένων του. Να φύγουν δε κι' οι δυο ήταν αδύνατο, γιατί δεν τους το έπείρεπαν τα οικονομικά τους!

'Η Λουκία μετρούσε τις μέρες.

— Δεκαπέντε μέρες ακόμη! συλλογίστηκε.

Σε μια στιγμή το πρόσωπό της έλαμψε. Της ήρθε μια φωτεινή ιδέα. Αυτή τη χρονιά η γιορτή της 'Αγίας Λουκίας επέφτε Κυριακή. Δεν ήταν αυτό από Θεού; 'Ο 'Ιάκωβος είχε έλευθερος από το άπογευμα του Σαββάτου έως το πρωί της Δευτέρας.

— Ωραία, ωραία, ωραία! Πώς δεν το σκέφθηκα αυτό; Κι' έπειτα η Βολώνια δεν είναι πολύ μακριά από το Μιλάνο, και το ταξίδι δεν στοιχίζει πολύ. Στο γυρισμό θα κάνω οικονομίες και θα ισοφαρίσω τα έξοδα, που να ασίστη κι' η πεθερά μου!

Εκείνη τη νύχτα η Λουκία κοιμήθηκε με το χαμόγελο στα χείλη και φυλλομετρώντας τον σιδηροδρομικό οδηγό. Και το άλλο πρωί, ένα κρύο πρωί του Δεκεμβρίου, η νεαρή γυναίκα περπατεί

στην Βολώνια και φθάνει μπροστά στο γραφείο, που εργάζεται ο άνδρας της. Χτυπά το κουδούνι της έξωπορας κι' ανοίγει ο θυρωρός:

— Τι έπιθυμεί η κυρία;

— Θα ήθελα να δω τον κύριο Μπερνίνι. Μπορείτε, παρακαλώ, να του πείτε πως μια κυρία τον ζητεί;

— 'Ο κύριος Μπερνίνι βγήκε πριν λίγη ώρα. 'Αν έρχοσασταν νωρίτερα...

— Βγήκε; 'Ενόμιζα πως εργάζεται το Σάββατο πρωί. Δεν φαντάζομαι να πήγε μακριά. Μπορώ να τον περιμένω;

— Βέβαια, κυρία μου, μά δεν είσθε τυχερή. 'Ο κύριος Μπερνίνι εργάζεται συνήθως ως το μεσημέρι. Χτες όμως ζήτησε άδεια να πάη ως την Πιατσέντσα για οικογενειακές υποθέσεις...

— Στην Πιατσέντσα για οικογενειακές υποθέσεις;

Με μάτια γεμάτα κατάπληξη η Λουκία κυττάζει τον άνθρωπο που της δίνει τις πληροφορίες αυτές. Της φαίνεται πως κάποιο λάθος θα συμβαίνει, πως ο θυρωρός δεν κατάλαβε καλά. Μά αυτός ξαναλέει:

— Λυπούμαι πολύ, που δεν μπορώ να σας υπηρετήσω. Δεν έρχεσθε την Δευ-

Η μεγαλύτερη επιτυχία

του 'Ελληνικού Βιβλίου

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΓΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

-- του γοητευτικού συγγραφέως του «Γκαρσόν, ένα Ουίσκι» και «Απόψε στις 8 1/2»

— με τα καινούργια διηγήματα έρωτικής ψυχολογίας συγκεντρωμένα σ' έναν ωραίο τόμο

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

“ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ...”

— που κατέκτησε κυριολεκτικά το αναγνωστικόν κοινόν και η πρώτη έκδοσίς του εξηντήλη μέσα σ' ένα μήνα

ΔΙΟΤΙ:

— μάς χαρίζει τις πιο συνκινητικές, τις πιο ευχάριστες, τις πιο αλησμόνητες στιγμές της ζωής μας

— με μια τέχνη απάραμιλλη που η κριτική την εξύμνησε

— με μια τέχνη που οφείλεται στη μαγική πένα του συγγραφέως της μόδας κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ.

Ζητήσατε την νέα έκδοσιν 1938

“ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ...”

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

τέρα; Το γραφείο μας είναι ανοικτό από τις οκτώ.

Έπειτα κυττάζοντας την νέα γυναίκα, με το κομψό φόρεμα, που ως τότε τώρραψε με τα χέρια της, προσθέτει:

— Μά, η κυρία πιθανόν δεν μένει στη Βολώνια. 'Εν τοιαύτη περιπτώσει...

Το τέλος της φράσεως μένει κρεμασμένο στο κενό. 'Η Λουκία έχει φύγει κιόλας τρεχάτη. Είναι έξω φρενών:

— 'Ακούς εκεί να έχω φύγει στη Πιατσέντσα για οικογενειακές υποθέσεις; Λοιπόν ο 'Ιάκωβος δεν μ' αγαπά πιά...

Δεν μ' αγαπά πιά!...

Τρέχει στους δρόμους, χωρίς να ξέρη τί κάνει ως που πηγαίνει και διαρκώς επαναλαμβάνει αυτή την επώδυνη:

— Λοιπόν, ο 'Ιάκωβος δεν μ' αγαπά πιά! Δεν μ' αγαπά!

Τέλος τρέχει κι' αγοράζει ένα φύλλο χαρτί κι' ένα μολύβι. Κάθεται σ' ένα καφενείο και γράφει:

«'Ηρθα γι' να σου κάνω μια έκπληξη και να περάσω τη γιορτή μου μαζί σου. Καί τώρα ξέρω. Ξέρω πως μ' απάτεις. Τέλειωσε! Τέλειωσε! Δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Δεν ξέρω τί να κάνω. 'Υποφέρω πολύ. Μά να μη γυρίσης σπίτι, πριν φύγω εγώ, γιατί μου είναι αδύνατον να σε ξαναδώ».

Ρίχνει την επιστολή στο γραμματοκιβώτιο κι' έπειτα κάθεται σ' ένα πάγκο κι' αδιαφορώντας για τους διαβάτες που περνούν και την κυττάζουν, ξεσπάει σε λυγμούς.

—pp—

— Κυρία, κυρία Μπερνίνι! φωνάζει ο θυρωρός.

Πού είσαστε; Τώρα μου γυρίσατε...

— 'Ο άνδρας σας έφυγε πάλι πριν από λίγο...

— 'Ηρθε εδώ το μεσημέρι και δεν σας βρήκε. 'Ετρεξε να σας ζητήσει στο σπίτι της αδελφής σας, όπου μου είπατε πως θα πηγαίνατε, αλλά δεν ήσασταν ούτε εκεί...

Ξαναγύρισε εδώ και σας περίμενε. Βγαίνοντας πάλι έξω μου άφησε αυτό το γράμμα για σας:

«'Ηρθα να γιορτάσω μαζί σου, μά σου έλειπε. Σε ζήτησα παντού και δεν σε βρήκα πουθενά, ούτε έμαθα πού πήγες. Τώρα καταλαβαίνω. Κρύβεσαι και με απάτεις».

—□□—

Το άλλο πρωί και την ίδια ώρα ο 'Ιάκωβος και η Λουκία έπαιρναν τα εξής τηλεγραφήματα:

«'Ιάκωβε, σ' αγαπώ πολύ. Σου υπόσχομαι πως δεν θάχω άλλη φορά τέτοιου είδους ωραίες ιδέες. 'Η Λουκία σου».

«'Αγαπή μου, συγχώρεσέ με. Σ' αγαπώ, όσο ποτέ. 'Ιάκωβος».

—□□—

Το άλλο πρωί και την ίδια ώρα ο 'Ιάκωβος και η Λουκία έπαιρναν τα εξής τηλεγραφήματα:

«'Ιάκωβε, σ' αγαπώ πολύ. Σου υπόσχομαι πως δεν θάχω άλλη φορά τέτοιου είδους ωραίες ιδέες. 'Η Λουκία σου».

«'Αγαπή μου, συγχώρεσέ με. Σ' αγαπώ, όσο ποτέ. 'Ιάκωβος».

—□□—

Το άλλο πρωί και την ίδια ώρα ο 'Ιάκωβος και η Λουκία έπαιρναν τα εξής τηλεγραφήματα:

«'Ιάκωβε, σ' αγαπώ πολύ. Σου υπόσχομαι πως δεν θάχω άλλη φορά τέτοιου είδους ωραίες ιδέες. 'Η Λουκία σου».

«'Αγαπή μου, συγχώρεσέ με. Σ' αγαπώ, όσο ποτέ. 'Ιάκωβος».

—□□—

Το άλλο πρωί και την ίδια ώρα ο 'Ιάκωβος και η Λουκία έπαιρναν τα εξής τηλεγραφήματα:

«'Ιάκωβε, σ' αγαπώ πολύ. Σου υπόσχομαι πως δεν θάχω άλλη φορά τέτοιου είδους ωραίες ιδέες. 'Η Λουκία σου».

—□□—

Το άλλο πρωί και την ίδια ώρα ο 'Ιάκωβος και η Λουκία έπαιρναν τα εξής τηλεγραφήματα:

«'Ιάκωβε, σ' αγαπώ πολύ. Σου υπόσχομαι πως δεν θάχω άλλη φορά τέτοιου είδους ωραίες ιδέες. 'Η Λουκία σου».

Το άσθενές... φύλλον

Μιά γυναίκα που δαμάζει τα φείδια

Δαμάζει κανείς και καταπλήσσει όταν σκέπτεται τί σοφός μηχανισμός, τί άρτιο χημικό έργοστήριχο είναι ο ανθρώπινος οργανισμός. Και όμως, η φυσιολογία ώριμων ζώων είναι ακόμα πιο αξιοθαύμαστη. 'Η φύσις, με το μυστήριο των ανεξήγητων βουλών της έχει εφοδιάσει και τα ζώα, όπως και τον άνθρωπο, με ώριμες ιδιότητες, χωρίς τις οποίες θα βρισκόντανε σε αδυναμία να ζήσουν, κάτω από τις ειδικές συνθήκες που διαβιβούν.

ΤΑ ΣΑΡΚΟΒΟΡΑ... ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ!..

Στά ποτάμια της 'Αφρικής, της 'Αμερικής και της 'Ασίας επιπλέουν συχνά κάτι μεγάλοι κορμοί δένδρων με το φλοιό σάπιο και πράσινο από τη μούχλα. Μόλις όμως τύχη να έρθει στην όχθη ένα διψασμένο ζώο ή ένας απείρηστος άνθρωπος, άμέσως το μούχλασμένο κούτσουρο άκινητεί και ύστερα έφορμξ, προδίδοντας το πραγματικό του σχήμα: Το σχήμα του κροκόδειλου! 'Ενα πελώριο στόμα ανοίγεται τότε στην άκρη του βύλου, άρπάζει τη λεία που του προσφέρει ή τύχη, την παρασύρει και την καταδρόχθίζει με δυο μουκιές.

Ρωτήσατε ποτέ σας πως ο κροκόδειλος που μένει μέσα στο νερό, με τα ρουθούνια και το στόμα ανοιχτά, δεν πνίγεται, αφού τα άσπνευστικά του όργανα είναι πλασμένα για να λειτουργούν στον άέρα και όχι μέσα στο νερό;

Λοιπόν; 'Ιδού πως εξηγείται το μυστήριο: Το συαμερό αυτό έρπετο έχει το χάρισμα να κλείνει έρμητικά τα ρουθούνια του. 'Επί πλέον είναι προικισμένο και με κάτι ειδικές βαλβίδες, που του άποφράσσουν έντελώς το λάρυγγι, ώστε να μη μπορεί να περάσει μέσα ούτε μια σταγόνα νερό. 'Εξ άλλου, έκτός από τα ρουθούνια που έχει στην άκρη του άπαισιου του ρύγχους — και τα οποία βρίσκονται, κατά την ώρα της καταδύσεως, σε πρόσκαιρη αδυναμία ν' άναπνεύσουν το άπαραίτητο όξυγόνο — ο κροκόδειλος έχει κι' άλλα ρουθούνια...άνατταλακτικά, που του επιτρέπουν ν' άναπνέη με την ήσυχία του καθ' όλη τη διάρκεια της καταδύσεως! Τα ρουθούνια αυτά βρίσκονται στη βάση του κρανίου του και γι' αυτόν άκρίβως τον λόγο άφίνει πάντοτε το μέρος αυτό του σώματος του επάνω από την επιφάνεια του ύδατος!

ΦΙΔΙΑ ΜΕ... ΝΥΧΙΑ!

‘Αν ποτέ θελήσετε ν' άπαριθμήσετε τα ζώα που έχουν νύχια, μη λησμονήσετε ν' άναφέρετε και τα φείδια! Οι περισσότεροι από τους άκροατές σας θα γελάσουν φυσικά με το άστείο, έσεις όμως, θα έχετε πη την αλήθεια.

Δυο είδη φιδιών είναι όπλισμένα με νύχια. 'Ο πυθων και ο βόας. Και τί νύχια! Μεγάλα σαν του λιονταριού και της λεοπαρδάλεως!

Κάθε φίδι του είδους που άναφέρα-

με, έχει δυο μονάχα νύχια, τοποθετημένα στα δυο πλευρά της ούρας του. Τα νύχια αυτά του χρησιμεύουν ως στήριγμα την ώρα που γλιστρά για να κατέβη από τα ψηλά δέντρα και όταν θέλη να πηδήσει — τα φείδια κάνουν άλλα τεράστια, που υπερβαίνουν εις το διπλάσιον και το εικοσάπλάσιον το μήκος του σώματος των — όποτε τα θυθίζει μέσα στο έδαφος. 'Αλλά τα φοβερά αυτά νύχια του χρησιμεύουν και για την άμυνά του. 'Όταν, έξαφνα, θρίσκει στον κλωβό και δεν βλέπει με καλή μάτη την δαμάστριά του, τότε δεν

‘Η υπερδάστυρια 'Υδώνη Μπουμόν με τον περίφημο βόα «Βαζούνα»

χάνει καθόλου καιρό, αλλά θυθίζει τα νύχια του μέσα στις σάρκες της.

Το δυσάρεστο αυτό πράγμα μου συνέβη δυο φορές, κατά το διάστημα της θηριοδαμαστικής μου καριέρας. Την πρώτη μ' ένα πυθωνα μήκους τεσσάρων μέτρων και τη δεύτερη φορά με ένα βόα συσφιγκτήρα, μήκους τριών μέτρων, τον περίφημο «Βαζούνα», που έβλεπε στη φωτογραφία που συνοδεύει το άρθρο μου. 'Ο πυθων έμπηξε τα νύχια του μέσα στο μπουτί μου και ο βόας στην πλάτη. Σε μια τέτοια περίπτωση μπορεί κανείς να έκτιμηση την ικανότητα ενός όφροδαμαστού. Για ν' άπαλλαγή κανείς από τα νύχια του φιδιού δεν πρέπει να καταφύγη στη χρήση βίας, γιατί ή τακτική αυτή θα εξέθεθι ακόμα περισσότερο το έρπετο. Και το αποτέλεσμα θα είναι φριχτό. Το φίδι, μήγοντας ακόμα πιο θαθεία τα νύχια του μέσα στο κρέας του δαμαστού, θα τον κουλουριάσει πιο σφιχτά και θα τον συνθλίψη. 'Αλλη λοιπόν είναι ή τακτική που πρέπει ν' ακολουθήσει ο δαμαστής. Πρέπει πρό παντός να δώσει στο φίδι να καταλάβη ότι δεν το φοβάται και ότι έχει πολύ

μεγαλύτερη δύναμη άπ' αυτό. 'Επί πλέον, πρέπει με το βλέμμα του να το σαγηνεύσει. Τότε το φίδι άποσύρει άπαλά τα νύχια του, χαλάρώνει τη σύσφιγξη και γλιστράει πάνω στο σώμα του δαμαστού σαν χάδι...

ΠΑΡΑΜΑΝΝΕΣ ΑΡΣΕΝΙΚΕΣ!

‘Ορισμένα θηλυκά ψάρια — τα περισσότερα, μάλιστα — είναι πολύ κακές άστρογες μητέρες. 'Αντιθέτως τα άρσενικά διακρίνονται για τη φιλοστοργία και την άγάπη με την όποια περιβάλλουν τα μικρά τους. 'Ως γνωστόν, τα ψάρια γεννούν αυγά, τα οποία επιπλέουν στην επιφάνεια της θαλάσσης ή σκορπίζονται στον πυθμένα — άναλόγως του είδους του ψαριού. Για να γονιμοποιηθούν αυτά τα αυγά, και να μεταβληθούν σε ψαράκια, πρέπει να ραντισθούν μ' ένα γονιμοποιόν ρευστόν. Λοιπόν: Το ρευστό αυτό που θα δώσει στα αυγά τη ζωή, το προσφέρουν τα άρσενικά ψάρια, χωρίς εις ώρισμένους άδένες που έχουν στο σώμα τους.

‘Αλλ' ο ρόλος των άρσενικών ψαριών δεν περιορίζεται ως εδώ. 'Ο άρσενικός θαλάσσιος ίππος, έξαφνα, ο όποιος ζή στον 'Ατλαντικό, τοποθετεί τα αυγά, που γέννησε ή γυναίκα του μέσα σ' ένα θύλακα που σχηματίζει διπλώνοντας το δέρμα της κοιλιάς του! 'Εκεί μέσα συντελείται ή επώασις, στο τέλος της όποιας τα αυγά σκάζουν κι' αφίνουν έλεύθερη την έξοδο στα νεογνά. Μέχρις ότου, μάλιστα, μεγαλώσουν αρκετά και μπορούν να τα θυάζουν πέρα μόνον τους, ζούν κοντά στον πατέρα τους. 'Ετσι, μάλιστα, άντιληφθούν τον παραμικρό κίνδυνο τρέουν και χώνονται ίεσα στον παράξενο θύλακα της πατρικής κοιλιάς!

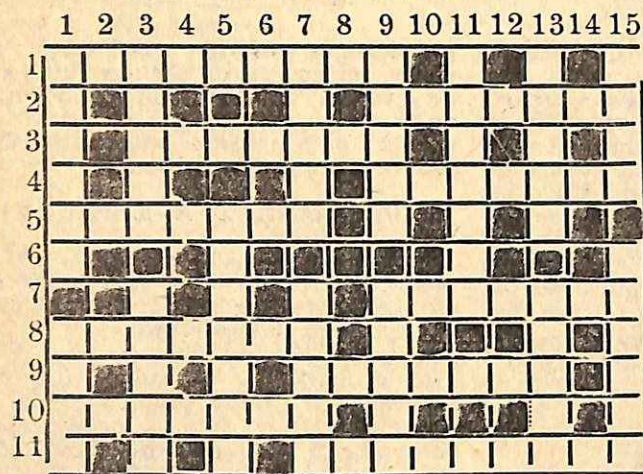
‘Ενα άλλο, πάλι, είδος ψαριού, ο «χρωμάς», άναθέτει στους άρσενους το όζης καθήκον: Μόλις το θηλυκό γεννήσῃ τα αυγά, (καμμιά διακοσάρια περίπου), το άρσενικό — τα παίρνει και τα θάζει μέσα στο στόμα του, όπου τα... κλωσάει μέχρις ότου συντελεσθῇ πλήρης ή επώασις! 'Υστερα άνοίγει το στόμα του και τα μικρά θγαίνουν σπαρταρώντας!

Και τώρα μερικοί άπίστευτοι άριθμοί για τα αυγά που γεννούν κάθε χρόνο τα ψάρια: 'Ο θαλάσσιος λαγώς γεννάει 36.000 αυγά. 'Η ρέγγα 60 χιλιάδες. 'Η σαρδέλλα 400—500 χιλιάδες. 'Ο μπακαλιάρος 430—540.000. Και ή μουρούνα — ή όποια ζυγίζει πολλές φορές 40 κιλά — γεννάει μέσα στο χρόνο έννέα έκατομμύρια αυγά!

Και μεις κοιμαρόνουμε για τα πεντάδυμα του Καναδά!

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ο πρεσβευτών άλλην θρησκείαν.
- 2) Ο διάγων βίον έκλυτον και άκόλαστον (αίτ. πληθ.).
- 3) Αντίκειται προς το όρεινός.
- 4) Ταχύς (δημηκόν).
- 5) Κατάλυμα κατοικιδίου πτηνού.
- 7) Άδελφή και σύζυγος Πτολεμαίου του Δ', βασιλέως της Αιγύπτου.
- 8) Εκπαιδευθ, διαφωτίζω (προσ).
- 9) Πρόσρησις.
- 10) Είς των τριών μεγίστων μελικών ποιητών της αρχαιότητος (αίτ.).
- 11) Πόλις ήρωϊκής Μεγαλονήσου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ύγιής.—Αριθμητικόν ουσιαστικόν.
- 3) Οί βραχυσωμάτεροι άνθρωποι της Εύρώπης (έν.).—Παραβιάζω το δίκαιον
- 5) Άναιδής (θηλ.).
- 7) Προορίζεται διά την φιλοξενίαν.—Ότι είναι ή επιπλοποιία, ή υποδηματοποιία κλπ.
- 9) Νήσος άκατοίκητος προς Β. της Κερκύρας.—Νηστικά.
- 11) Ο έτερος των ιδρυτών της Ρώμης.
- 13) Ο βασιλεύς των ανθέων.—Τύμπανον (δημοτ.).
- 15) Ο τας αὐτάς διαστάσεις έχων, προς άλλον τινά.—Άλυτον πρόβλημα εις τὰ μαθηματικά.

[Εστάλη υπό άναγνώστου μας]

Η ληστεία του κοσμηματοπωλείου

— Άκόμη ένας άθλος του περίφημου Λαγκουρώ! Έκανε ο ένας από τους επιθεωρητάς της Παρισινής Ασφαλείας, κάμνοντας την αύτοψία του επί τόπου. Τό ότι δέ είναι δική του δουλειά ή ληστεία αυτή φαίνεται από τον τρόπο που «εργάσθηκε» ο φιλαρμόκος μας: πήρε μονάχα πράγματα που πουλιούνται εύκολα και μπήκε στο κατάστημα από την όροφή. Πάμε γρήγορα στο ξενοδοχείο όπου μένει. Ίσως βρούμε εκεί τίποτε, από τὰ κλοπιμαία.

Και ο άστυνομικός επιθεωρητής κ. Λεπίκ, συνοδευόμενος από έναν συνάδελφό του, έσπευσε στο κακόφημο ξενοδοχείο όπου ήξερε πως έμενε ο διαρ-

ρήκτης.

— Είναι επάνω ο Λαγκουρώ; ρώτησε ο άστυνομικός τον ξενοδόχο.

— Ο Λαγκουρώ! Έ-

χει να φανή τρεις βδομά-

δες!

Ψέμματα λές! Ξέρου-

με ότι είναι στο Παρίσι.

— Μπορεί να είναι στο

Παρίσι, αλλά εδώ έχει να

φανή βδομάδες, σάς λέω!

— Θά πάμε επάνω να

δούμε!

— Να πάτε!

Και οι άστυνομικοί άνε-

βηκαν επάνω συνοδευόμε-

νοι από τον ξενοδόχο. Μέ-

σα στο δωμάτιο βασίλευε

τρομερή άκαταστασία. Έ

πάνω στο τραπέζι της

τουαλέτας υπήρχε ένα

σαπουνάκι ξυρίσματος και

ένα δοχείο με βρώμικη σαπουνάδα. Πά-

νω σε μία καρέκλα ήταν βρώμικο ένα

κολλάρο και στο κρεβάτι ήταν πεταμέ-

να ένα ζεύγος καινούργια παπούτσια.

— Τίποτε το ύποπτο! ψιθύρισε ο ένας

από τους δυο επιθεωρητάς. Ο φιλαρμό-

κος τó έσκασε για τó Λονδίνο, κι όπως

ξέρω—συνέχισε ρίχνοντας μία ματιά στο

ξυνητήρι που υπήρχε επάνω στο κομμό

—σε μισή ώρα φεύγει ένα βαπόρι από

την Διέππη για τó Λονδίνο...

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο επιθεω-

ρητής Λεπίκ. Πάμε να τηλεφωνήσουμε

στον άστυνομικό διευθυντή της Διέππης.

Και στρεφόμενος προς τον ξενοδόχο:

— Έσθ θάρρης μαζί μας. Είπες ψέμ-

ματα, ότι ο Λαγκουρώ έχει να πατήση

εδώ τρεις βδομάδες δηλ. είσαι άσφαλώς

συνενοχός του.

Πώς βγάζει το συμπέρασμα αυτό ο έ-

πιθεωρητής Λεπίκ;

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

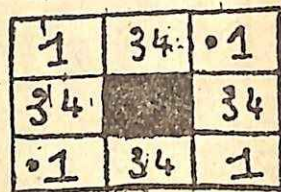
—

—

—

—

έν τούτοις ο Μπατίστας τού εδρε τις 04
μποτίλλιες.

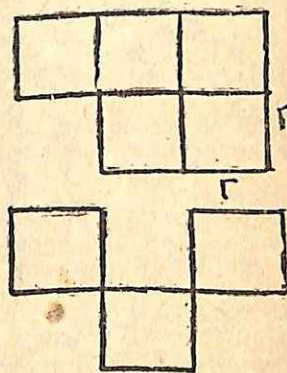

Πάρε τὰ κατάφερε ο τετραπέρταος
πρέτης;

Λύσεις προηγούμενων

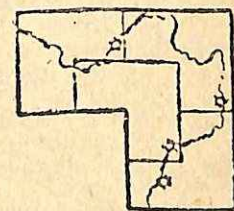
ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

Από τó σχήμα με τὰ πέντε τετράγω-
να, θά άφαιρέσετε τὰ σπίρτα. Β—και!

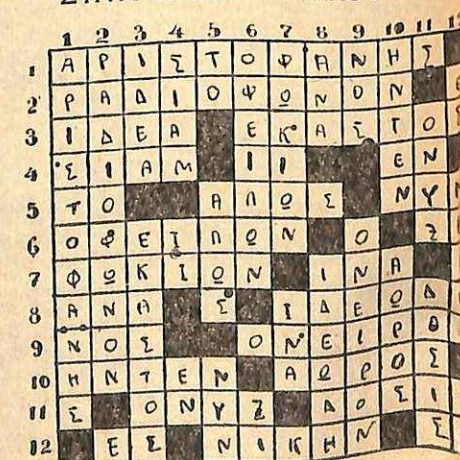
και θά έχετε έτσι 2—3 τρία τετράγω-
να, όπως δείχνουν τὰ παρακάτω σχήμα-
μας.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΥΛΟΙ

Ίδου πως θά γίνει ή διανομή τού λ-
βαδιού από τὰ τέσσερα άδελφια:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 536

Παραμονή πρωτοχρονιάς

Διήγημα του Ρόμολο Μοϊτζο

—Μέ τις ύγιες σας, κύριε.

Ο νεαρός κουρέας, άφοι έ-
καμε μία βόλτα γύρω από την
πολυθρόνα, έπρόφερε άνάμεσα
από δυο χαμόγελα την κοινότυπη αυτή
φράση. Ο Ίουλιανός όμως φαίνεται πως
δεν άκουσε και εξαπλωμένος στην καρέ-
κλα εξακολουθεί να διαβάζει την εφημε-
ρίδα του. Ο Ράμος περιμένει ύπομονη-
τικά και διπλώνει την πετσέτα που κρα-
τεί στα χέρια του.

— Τι συμβαίνει, Ρέμο, τελείωσες;
Ρίχνει μία ματιά στον καθρέφτη και
κυττάζει τó άγχο και ξυρισμένο πρόσω-
πό του. Δίνει στο Ρέμο την εφημερίδα,
σηκώνεται και παίρνει από τὰ χέρια τού
παιδιού τού κουρέιου τó καπέλλο και
την γουνόνα του. Όπως κάθε φορά, που
σηκώνεται από την πολυθρόνα τού κου-
ρείου, νιώθει τόν έαυτό του νέο, ξανα-
νοικισμένο, καθαρό σαν Άπριλιάτικο αέ-
ρανό.

Πόσο άλλωστε έλαφρά τού φαίνονται τὰ
σαράντα τρία χρόνια του, τόσο έλαφρά,
που δεν τού μένει πορά να βρή κάποια
ερωτική περιπέτεια. Ο δρόμος την τε-
λευταία χειμωνιάτικη μέρα τού χρόνου
είναι γεμάτος ζωηρότητα. Μία κοπέλλα
με άσημένια μαλλιά περνά δίπλα του.
Μά αυτή τόν παρακολουθεί τώρα, σαν
νάιν άκουμπισμένη στο μπράτσο του
μιά άλλη, μία άγνωστη. Την βρήκε στη
τελευταία σελίδα της εφημερίδας, που
διάβαζε στο κουρείο. Τόν παρακολουθεί
με τó ίδιο βήμα, που περπατούσε πλάι
του τους πρώτους μήνες τού γάμου των,
ή γυναίκα του ή Τζιζέλα. Σταματά σένα
περίτρεο και αγοράζει δυο εφημερίδες.
Ανοίγει την μία και ξαναδιαβάζει στην
τελευταία σελίδα την ίδια άγγελία:
«Κυρία νέα, χαριτωμένη, τελείως μόνη,
ζητεί συντροφιά για την νύκτα της πα-
ραμονής της Πρωτοχρονιάς. Αποκλειόν-
ται άνώνυμοι. Γράψτε ταχυδρομικό κι-
βώτιο 818». Δεν υπάρχει άμφιβολία, θά
είναι καμιά φτωχή γυναίcula χαριτω-
μένη, τόσο χαριτωμένη...

Διπλώνει την εφημερίδα και την βάζει
στην τσέπη του ανάβει ένα σιγάρο και
και συλλογίζεται την γυναίκα αυτή, την
άγνωστη. Τί ώραία περιπέτεια, για την
τελευταία βραδυά της Πρωτοχρονιάς.
Σκέπτεται θά ήταν τέλλα να περάση
αυτή την νύχτα με τούς φίλους του, ο-
πως κάθε χρόνο. Ο αδιόρθωτος αυτός
γέρο-αίσθηματίας προτιμά από την φα-
σαρία μιάς πολύκομης συναθροίσεως,
την σιωπηλή γλυκύτητα ενός γυναικείου
χαμόγελου. Και να που μία γυναίκα έγ-
καταλείπει, μία γυναίκα δίχως έ-
ρωτα που τόν καλεί να πάη κοντά της:
Ένα σαλόνι—συλλογίζεται—με δυο πο-
λυθρόνες ή μία πλάι στην άλλη. Λίγα
λουλούδια, που πεθαίνουν σιγά-σιγά στο
άηθρογάλι επάνω στο πιάνο.

...Μπαίνει σένα καφενείο και παραγα-
γέλλε ένα δυνατό λικέρ και ένα έπιστο-
λόχαρτο. Κάθεται και γράφει:

«Κυρία, χωρίς άμφιβολία χαριτωμένη.
Αν στην μονεξιά σας άρκει μία άλλη
μοναξιά είμαι πρόθυμος να ρθώ να σας
συντροφεύσω. Περιμένω μία χειρονομία».
Και βάζει φαρδεία πλατιά την ύπνορα-
φή του. Μόνο, που δίνει μία άλλη
διεύθυνση. Σηκώνεται, βγαίνει από τó
καφενείο και ρίχνει τó γράμμα στο πρώ-

το ταχυδρομικό κιβώτιο και ούτε έχει
καμιά τύψη γι' αυτό, που κάνει, ούτε
συλλογίζεται καν την Τζιζέλα.
Στό δρόμο συλλογίζεται: Στους φί-
λους του θά πη πως θά μείνη με την γυ-
ναίκα του. Σ' αυτή πώς θά πάη, όπως
πάντα με τούς φίλους του.

— Η Τζιζέλα τού χαμόγελα, όταν της
λέγει πως θά πάη να δοκιμάση την τύ-
χη του, για τó καλό της Πρωτοχρονιάς.
— Θά είναι και γυναίκες; Τόν ρωτά.
— Α! μη νομίζης πως με νοιάζει γι' αυ-
τό. Δεν με φοβίζουμε βέβαια οι δυστυχι-
σμένες αυτές γυναίκες, που μεθούν με
σαμπάνια, για να σας διασκεδάσουν!
Πήγαινε, άγαπημένε μου και διασκέδα-

Θά είνε καμιά κομψή γυναικούλα
χαριτωμένη...

σε. Εγώ θά μείνω σπίτι με την Λιλίκα
μας. Με καλέσανε οι Κρότσι αλλά προ-
τιμώ να μείνω σπίτι με τó κοριτσάκι
μας. Θά παίξω μαζί της κ' έπειτα θά
βάλω τó κρεβάτι της πλάι στο δικό
μου.

Η Τζιζέλα τού μιλεί γεμάτη ειλικρί-
νεια και τού χαϊδεύει τó ένα χέρι του, τó
ώραίο και περιποιημένο χέρι του. Ο
Ίουλιανός την άρπάζει και την φιλεί
στο λαιμό, στα μάγουλα παντού. Η Λι-
λίκα, που παίζει με την κούκλα της στο

ντιβάνι και που ζηλεύει να της φιλοδνε
τη μητέρα της—χωρίς να εξαίρη ούτε
τόν πατέρα της, τρέχει κοντά της και την
άρπάζει.

Ο Ίουλιανός παίζει τώρα με την κο-
ρούλα του και της λέει πως θάθελε να
μείνη όλη την νύχτα με την μητέρα της
και μ' αυτήν, μά τόν περιμένουν οι φίλοι
του κι' αν δεν πάη να τούς βρή, θά
ρθούν να τόν πάρουν εκείνοι.

Πόσο σιγά περνούν οι ώρες. Ο Ίου-
λιανός μετρά κάθε τέταρτο χαμένο. Έ-
ξαφνα γυρίζει στη γυναίκα του και την
ρωτά:

— Δεν μου λές, Τζιζέλα, στην Βία
Παϊζιέλο 51 δεν κάθεται εκείνη ή φιλε-
νάνα σου ή χήρα;

— Όχι. Ξέχασες που έφυγε εδώ και
δυο χρόνια για την Ρώμη;

Τώρα πιά είναι τελείως ήσυχος. Ο-
ταν έλαβε την άπάντησή της άγνωστης
με την διεύθυνση αυτή, είχε φοβηθή μή-
πως θά βρισκότανε μπροστά στη φιλε-
νάδα της γυναικός του και φαντάσου τί
θά γινότανε. Μά να που ή ίδια ή Τζιζέ-
λα τού διέλυε και αυτή την ύποψία. Δεν
υπήρχε λοιπόν κανένας φόβος. Μπορού-
σε να πήγαινε ήσυχος αναζητώντας την
περιπέτειαν αυτή.

Τέλος τó ρολόι χτυπά δέκα. Η Λιλί-
κα κιόλας έχει κοιμηθή. Φιλεί τη γυναι-
κά του.

— Καλή τύχη, άγαπημένε μου και νύ
μούρθης χωρίς.

Βγαίνει στο δρόμο πιό έλαφρός από
κάθε άλλη φορά. Χαρούμενος κόσμος
πλημμυρίζει τούς δρόμους, τὰ καφενεία
Μπαίνει κι' ο ίδιος σένα καφενείο, για
να περάση λίγο ή ώρα. Τώρα αίσθάνε-
ται κάποια ζωηρά συγκίνησι. Κυττάζε
τó πρόσωπό του στον καθρέφτη. Είναι
κατάχλωμο. Νιώθει τη συγκίνησι, που
δοκιμάζει κάθε άνθρωπος μπροστά σί
μιά άγνωστη περιπέτεια.

Στις ένδεκα ακριβώς χτυπά τó κου-
δοβνι τού πρώτου πατώματος στην όδο
Παϊζιέλλο 51. Τού ανοίγει μία υπηρέτρια
και τόν οδηγεί σένα σαλόνι, που είναι
δπως τó άνειρεύθηκε. Δυο πολυθρόνες ή
μία κοντά στην άλλη. Λίγα λουλούδια
που σιγοπεθαίνουν στο βάλο επάνω στο
πιάνο. Η καρδιά του πως χτυπά! Έ-
ξαφνα άκουσι περπατήματα και σύρσιμο
μεταξωτού φορέματος. Η πόρτα ανοί-
γει. Μπήγε μία φωνή:

— Τζιζέλα έσύ. Έκείνη χαμογελώντας
άπαντός.

— Ναί, έγώ! Γιατί άπορείς. Ήξερα
πως θά μάφινες μόνη και ζήτησα να βρω
συντροφιά. Μά να που ή τύχη σέφερε έ-
σένα πάλι κοντά μου. Άνάμεσα από τις
δεκαοχτώ άπατησεις, που έλαβα, βλέ-
πεις, διάλεξα εσένα.

Την χαϊδεύει τώρα με τó χέρι του,
που τρέμει, σαν χέρι παιδιού, που μετά-
νοιώσε για ό,τι έκανε.

ΡΟΜΟΛΟ ΜΟΪΤΖΟ

Τρεις φιλόανθρωποι γκάγκοτερος

Ευθυμογράφημα του Μαξίμ

Τη στιγμή που αρχίζει αυτή η ιστορία, ο Ισιδώρος Μπουκατσίφελ ήταν έντελως χρεωκοπημένος. Τό κερδοσκοπικό παραλήρημα της εποχής τον είχε αφήσει τελείως απένταρο.

Ο θλάκας τα είχε παίξει όλα στο χρηματιστήριο για όλα, κατά τρόπον έντελως κοροϊδευτικό. Ο ριψοκίνδυνος χαρακτήρας του τον έσπρωχνε πάντα στο να παίξει με άξιες άσταθεις, όπως τα καουτσούκ π. χ. των οποίων η ελαστικότητα έπρεπε να τον έμβάλει σε ώριμες σκέψεις.

Τάχασε, λοιπόν, όλα, μέχρι φράγκου. Και οι δικαστικοί κλητήρες που ήλθαν για να του δώσουν τη χαριστική βολή, δεν του άφησαν για παρηγοριά, παρά μονάχα ένα στρώμα, μία κουβέρτα, μία θορυβία των δοντιών και... την έκφραση της θαβείας των συμπαθείας!

Τί να κάνω τώρα ο Ισιδώρος; Πώς να τα βγάλω πέρα; Οι αναρίθμητοι φίλοι του που τους τραπέζωνε άλλοτε, μεσημέρι-βράδυ, είχαν γίνει καπνός, μόλις έμαθαν την κατάντια του. Τίποτε! Δεν έμενε άλλη διέξοδος από την αυτοκτονία! Άλλα πάλι, να σκοτωθώ και να μη του γίνω μία κηδεία της προκοπής, αυτό δεν του άρεσε. Και εγκατέλειψε το σχέδιό του.

Εκείνο το βράδυ έκανε τσουχερό κρύο. Για να ζεσταθώ ο Ισιδώρος άναψε όλες τις επιστολές των αναριθμήτων φίλων του και ύστερα ξεπλώθηκε πάνω στο στρώμα του, για να διαβάσει την εφημερίδα, που έλασε κάποιος στον πάγκο ενός πάρκου.

Οι γελοιογραφίες του «φαφλατά»—έτσι λεγόταν η εφημερίδα που διάβα-

ζαν τα πιστόλια τους στην τσέπη, καθήσαν χάμω στο πάτωμα, έβγαλαν το μαντήλι τους κι άρχισαν να σκουπίζουν τα δάκρυα που τους ήλθαν στα μάτια.

Τέλος, ο ένας από τους τρεις, αυτός που έκανε τον άρχηγό, πήρε πρώτος το λόγο:

—Δυστυχισμένο παιδί! Πόσο σε λυπάμαι! Πίστεψε πως εγώ και οι σύντροφοί μου θλιβόμαστε κατάκαρδα για τα χάλια σου. Η καρδιά μας σπαράζει που σε βλέπουμε με τρύπιο σπαράζει που σε βλέπουμε, όμως, κι εσύ πανταλόνι. Ομολόγησε, όμως, κι εσύ ότι είμαστε άτυχα παιδιά. "Αν όλοι οι πελάτες μας ήταν σαν εσένα, κι εγώ δεν ξέρω πως θα βγάλαμε το ψωμί μας.

—Αλήθεια! τρομερή κρίσις στο έπαγγελμά μας, έθρήνησε ο δεύτερος γκάγκοτερος.

Ο τρίτος που είχε μείνει μέχρις εκείνη τη στιγμή άμιλητος, είπε:

—Δεν έχετε ούτε μία καρέκλα, να μας προσφέρετε! Τί φτώχεια!... Είσθε παντρεμένοι;

—Ευτυχώς όχι.

Ο άρχηγός ξαναρώτησε:

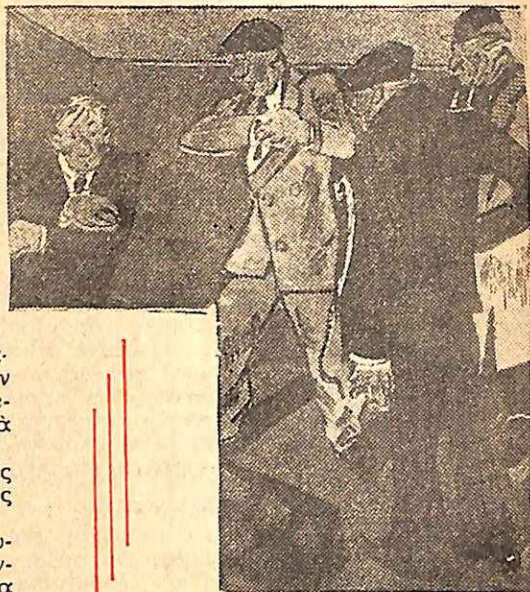
—Σας έπεσε κήρυγμα κι άλλη φορά διαρρήκτες;

—Όχι... μονάχα δικαστικοί κλητήρες.

—Αυτό είναι σχεδόν το ίδιο... Οι άνθρωποι αυτοί παίρνουν πολύ περισσό-τερα από κείνα που άπαιρνε ένας του συναφιού μας. Και να ή άπόδει-του συναφιού μας. Και να ή άπόδει-ται κανείς.

—Ναι. Και σάς το λέγω με μεγάλη μου ντροπή.

—Τότε, καλά να τα πάθης. "Αν όλοι οι πολίται έκαναν όπως και σύ, τότε

το κράτος δεν θα μπορούσε να ανυπεξέλθω στις υποχρεώσεις του και οι φυλακισμένοι σύντροφοί μας θα φοβόσαν από την πείνα. Τέλος, ό,τι έ-γινε, έγινε. Δεν μάς μένει πιά, παρά να φύγουμε και να σου εύχρηστούμε καλές δουλειές. "Εχεις τίποτε ύπ' ό-ψιν σου;

—Όχι, κύριοι! Είπε ο Ισιδώρος, βγάζοντας ένα βαθύ στεναγμό, άτε-λείωτο σαν πολιτικό λόγο... "Η κατά-στασίς μου είναι άπελπιστική. Λίγες προτού έλθετε, σκεπτόμουν να αυτό-κτονήσω. "Αν με δολοφονούσατε, θα μου είχατε προσφέρει μία πρώτη τάξεως έκδουλευση.

—Ελα, ελα, φίλε μου. Δεν είμαστε θηρία, είπε ο άρχηγός της συμμο-ρίας.

Κατέπνιξε ένα λυγρό κι έξηκο-λούθησε:

—Λίγο κουράγιο, τί διάβολο! φι-λοσόφησε λιγάκι τα πράγματα! Στην ηλικία σου δεν πρέπει να απογοητεύ-ται κανείς. "Ελα... θα κάνω κάτι για σένα... Πόσα σου χρειάζονται για να ξελασπώσης;

—Ω! με τέσσερις—πέντε χιλιάδες τα κατάφερα μία χαρά.

—Μην! Δεν είναι και λίγα...

—Τέλος... με 4.000...

—Ας πούμε τρεις να τελευτούμε!

Ο γκάγκοτερος έβγαλε το πορτοφόλι του.

—Δεν έχω παρά μονάχα δυο χιλιάδες φράγκα.

—Ζάν, έχεις εσύ φίλα;

—Τετρακόσια πενήντα φράγκα.

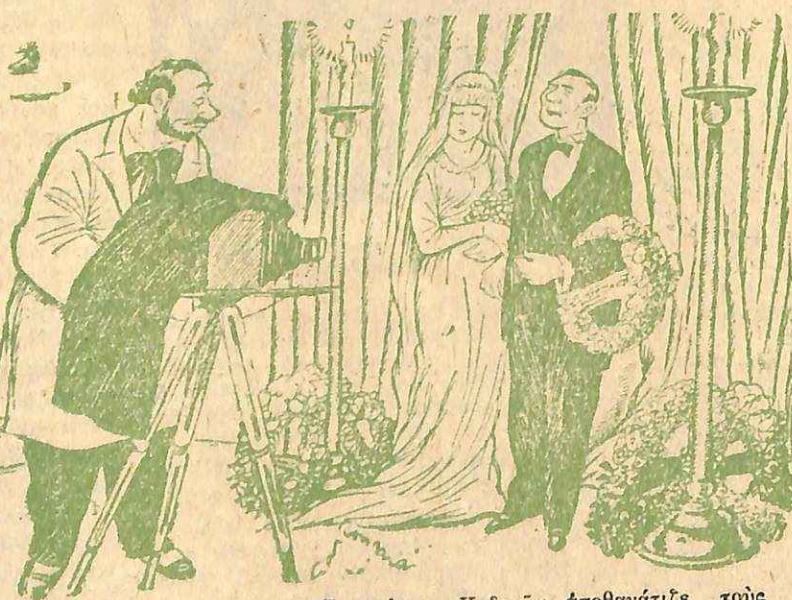
—Φέρ'τα εδώ. Και σύ, Τότη;

—Εξακόσια.

—Κατέβαινε!... Νά, πάρ'τα, φίλε μου, πάρε αυτά τα τρία χιλιοφράγκα και το πενήντα. Βγή-κανε καθώς είδες περισ-σότερα. Καλή τύχη. Και άκουσε μία συμβουλή που θα σου δώσω. Είναι κρίμα να ζής μονάχος, σαν καλόντρος. Παντρέ-ψου. Θα σου άφήσω την κάστα μου. "Ελα να με δής. "Εχω μία άδελφή που θα μπορούσε να σ' άρρέσθ.

Λοιπόν, σε περιμένω, να!...

ΜΑΞΙΜ

Ο διευθυντής του Γραφείου Κηδείων άποθανάτιζε τους γάμους του.

Οι γκάγκοτερος ξανάβασαν

Το όνειρό μου

"Ετσι άθόρυβα έγεννήθη τ' όνειρο μου καθώς κύτταζε τη νύχτα με τ' άστέρια, καθώς έπλαθα του νού μου το Θεό στα νυχτέρια.

"Ετσι άπλό έχει φυτρώσει τ' όνειρό μου να, σαν πόνος, άγωνία, άγία έλπίδα στα πρωτόνοχτα ματάκια της ψυχής δακρυοσταλίδας.

Δ. Μ.

Τι νάναι η ζωή;

Μην είναι γλυκοχάραμα της "Ανοιξης; "Η σουρουνό απόκοσμο του Φθινοπώ-ρου;

Μην είναι άγνινό ξημέρωμα του όμορ-φου καλοκαιριού; "Η άγριο βράδυασμα κά-ποιου χειμώνα βορραρού; Μην είν' άτέ-λειωτο γιορτάσι; "Η μήπως είν' άτέλειωτη μία θλίψη; Μην είν' έλπίδα; Μην είν' "Α-πελυσία;

Μην είν' άέρινο πουλί; Κάτι εφήμερο—σύγνεφο διαβατάρι; Μην είν' ανταύγεια από κάποιο πυροτέχνημα, που βέβαια σβύ-νει; Μην είν' ο ίσκιος μιάς χαράς που ό-μως φεύγει... "Η μήπως είναι κάτι αιώ-νιο; Κάτι άτέλειωτο...

Τί νάναι τάχα η ζωή;

Νάναι μία σπίδα; "Η μήπως κι' είναι άσβεστο ήφαίστειο; Νάναι δροσοστολίδα;

Μήπως είν' όλόκληρη πηγή άστείρευτη; Νά είναι κάτι το μικρό; "Η κάτι το με-γάλο;

Νάναι μικρό—να πούμε—ρόδο τ' "Απρι-λομάη στον όλόδροσο τον κήπο; "Η τάχα άγκάθι του Αύγουστου σ' ένα έρημικό χω-ράφι ανάμεσα σε πέτρες—ίδια άναμμένα κάρβουνα άπ' το λιότηρι;

Νάναι μεγάλη; Σάν μία λίμνη φωτεινή και ήσυχη, μ' άσπρα πανάκια στα γαλανά της τα νερά, που γίνονται την νύχτα άση-μένια, (... "Ω, μαγικό φεγγάρι!).

"Η—άλλοίμονο—σαν μία θάλασσα φουρ-τουνιασμένη που μέσ' στη νύχτα τη σκοτει-νιασμένη τάφους άνοίγει στα κύματα;

Μην είν' το δρεμά της άναμονής όταν άρ-γή νάρθη ή Νίτσα μου; "Η μήπως είν' ή εϋ-νία, που μου δίνει ή άγάπη της;

Νάναι μελίγλυκο θερμό φίλι στα χείλια;

"Η μικρό, παγωμένο, στο μέτωπο—"Τε-λευταίος άσπασμός"; Νάναι τραγούδι της χαράς;

"Η μοιρολόι του θανάτου;

Νά είναι τρύλλια τ' άπιδονιού μέσ' στα σασχιά φυλλάδια της "Ανοιξης; "Η νάν' φωνή μελισσοσυρού σε σκελετωμένο δέν-τρο του χειμώνα;

Τί νάναι τάχα η ζωή;

Νά είναι τάχα κάτι άπλό;

"Η μήπως είν' ένα μυστήριο;

Κάι τότε, γιατί να μη μπορούμε να το νοιώσουμε το άπλό νόημα της; "Η γιατί να "ή νίνω κι' εγώ μύστης;

"Γέ! "Ας εϋάθαινα! "Ας βεβαιωνώμε-ν' είναι ή ζωή, γα να ξέρω πως να την ζήσω...

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Νομίζα τον έαυτό μου δυνατό...

Τί κι' αν ζω!

"Από τότε που χωρίσαμε, Λία, είπα, ωρ-κίστηκα να μην ξαναπάρω ποτέ, μα ποτέ πιά άπ' το μέρος που τόσο καλά ξέραμ' οι δυό μας. Κι' όμολογώ πως στην άρχή φο-βήθηκα για την μεγάλη μου τούτη άπόφα-σι. Κι' ήρθε στιγμή, που θαύμασα κατόπι τον έαυτό μου, τον θαύμασα πολύ!

Πώς; Νά μην ξαναδώ τη γωνίτσα μας, που μάς δεχότανε πάντοτε φιλόστοργα και πρόσχαρα, κι' άς ήταν μονάχα μια άπλη γω-νίτσα υπαίθρου; Νά μην ξαναγγίξω με τα χέρια μου το μυροβόλο μικρούλικο πενκά-κι, που άφθονα μάς πρόσφερε την ξεχωρι-στην εϋωδιά του; Νά μην αντίκρισω πο-τέ πιά τις πέτρες που καθόμασταν, τις δυο πέτρες στη ρίζα 'κει του πεύκου, που μου-λεγε— θυμάσαι;—πως δεν θα τις άλλαζες ούτε με τις πιο κομψές, τις πιο τέλειες πο-λυθρόνες; Νά μην ξαναδώ τη γωνίτσα μας τη ζεστή, την άγαπημένη με τις χίλιες γλυ-κές άνάμνησες;

Ναι Λία! "Ορκίστηκα, ό,τι όλα τούτα το μάτι μου δεν έπρεπε να τα δη ξανά... με τη φαντασία μου θα πέρη να τα βλέπω από δω κι' έμπρός...

Κι' ένοιωθα τον έαυτό μου δυνατό...

Μα χτές, δεν ξέρω τί —τραβώντας με, πές—μ' έκανε να πάρω προς τα κεί το δρόμο μου. Δεν ήθελα να πάω, κι' έλεγα—

μπορώ να πω—στα πόδια μου να σταματή-σουν, να γυρίσουν πίσω...Και κείνα λές κι' ήταν άνεξάρτητ' άπ' τη σκέψη μου, δεν μ' άκουγαν, δεν μ' άκουγαν... Καλά!... είπα κι' εγώ. Θα πάω κεί, όμως δεν θα δώ τί-ποτα...δεν θ' άγγίξω τίποτα... μα τίποτα...

Κι' ένοιωσα πάλι τον έαυτό μου δυνατό με την άπόφασί μου τούτη...

Μ' άλλοιμονο... Σαν έφτασα, τα μάτια μου λαίμαργα, άρόχτα κοιτούσαν την γνώριμη ήδονια εικόνα. Τα ρουθενία μου, διάπλατ' άνοιγμένα, ρουφούσαν ήδο-νόχα το άρώμα του μικρού μας πεύκου. Τα χέρια μου, άδέλφια, άπλώθηκαν κι' άγ-κάλασαν τα χαμηλά κλωνία του. Και στη θύμψη πως τόσες ήδονικές, μοναδικές στί-γμες περάσαμε μαζί κεί πέρα, που τώρα πιά για περασμένα έπρεπε να τις λογαριάζω, ένοιωσα πως δάκρυα σε λίγο θα ύγραίνα-νε τα βλέφαρά μου.

"Α! "Οχι όμως! Δεν θα κλάψω, είπα...

"Η γωνίτσα μου δεν θα με δη κλαμένο... "Η ζεστή, γλυκιά μου γωνίτσα δεν θα με δη με μάτια βουρκωμένα...

Κι' ένοιωσα τον έαυτό μου πάλι δυνατό για τη στεργή μου τούτη άπόφαση...

Δεν τόθελαι! Μα δεν κατάλαβα πως το χέρι μου μόνο του, μηχανικά πές, χόθη-κε στην τσέπη μου και πήρε το μαντήλι...

Πώς έπειτα ήρώθηκε πάλι μονάχο του προς τα μάτια μου, που βουρκωμένα κυλούσαν άεράτητα το πονεμένο, το πνιχτό κλάμμα της καρδιάς μου...

Ναι λοιπόν, Λία! "Ετσι είναι. Στη σκέ-ψη πως πρέπει να σε ξεγράψω ένοιωσα τον έαυτό μου δυνατό... Μα δεν ήμουν... Δεν ήμουν... Νόμιζα τον έαυτό μου δυνατό.

ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

"Ο,τι πολύτιμο κι' αν είχα σου το περσ-φερα, σου χάρισα την καρδιά και την ψυχή μου, σου χάρισα την πάναγνη άγάπη μου, την πονεμένη κι' άχαρη ζωή μου...

Τώρα πιά τίποτα—ώϊμένα!— δεν μ' από-μεινε

δεν βρίσκω στη ζωή καμμία χάρη' δεν μ' αγαπάς, το ξέρω... Θεέ μου, στείλα μου

κάποια βραδυά τον χάρο να με πάρη.

(Κάϊρο)

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

Νυχτερινό

Τίν...τίν... άργά, μονοτονα, κροτούν οι βροχοστάλες

σ' ένα κομμάτι τενεκέ ριγμένο στην αλή... Περνούν οι άνθρωποι σά οικίες μέσ' στού σπιτιού τις σάλες

...κάπου, όξω... πέρα..., μακριά σούρλιάζει ένα σκυλί...

Ντίν.. ντάν. Μεσάνυχτα... Σιγά σημαίνει το ρολόι

τώρα όλα γίνηκαν βαρεία, κι' ή άτμόσφαιρα πνιχτή...

Μονάχα ή ώρα άκούγεται θλιβά σά μοιρολόι κι' ό άγέρας που σφυροκοπά στην πόρτα την κλειστή...

Σ. Γ.

Κάποια νύχτα, Καλή, του Σεπτέμβρη νάρθης μαγικά, πορφυρένια, που το χρώμα, καθώς δάχει πάψει ή βροχή, μία εϋωδιά θα σκορπά μεταξένια.

Και σαν μύρο και φως να σταθής άπαλά πλάι μου, τόσο που σώνει καθ' άνθος ν' άκουστή που θα πέση και να μη σκιαχτή μέσ' στη νύχτα τ' άηδόνι.

Μήτε λέξη να πής. "Η σιωπή σου νοητά πιδ πολύ θα μιλήση

και το φως των ματιών σου, στη νύχτα, Καλή

βάχη άκόμα το χρώμα γνωρίσει.

Μόν' αγάλια—φτωχή πληρωμή, που καιρό σε ζητούσα στ' άστέρια—

με μ' άγάπη άδελφής στ' άσημένα μαλλιά έαυτό μου δυνατό... Μα δεν ήμουν... Δεν στοργικά ν' άπιδώσης τα χέρια.

(Ζάκυνθος)

ΝΙΚΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

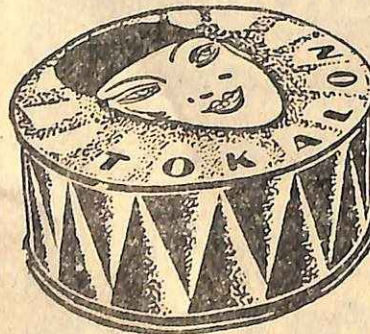
Ἡ Λόρα καὶ ὁ ἱατρός
κ. Λαδάς εὐχαριστοῦν
θερμότατα τοὺς ἀναγνώ-
στας καὶ τὰς ἀναγνώ-
στρίδας τῶν διὰ τὰς εὐ-
χὰς τῶν καὶ ἀντεῦχονται

Ἡ μεγαλύτερα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ τῆς ζωῆς μου

ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ μὲ
ἐβλεπαν νὰ βάζω μὴ κοινὴ
πούδρα. Εἶχα ὕψος «μακιγι-
αρισμένης», ἡ πούδρα ἔκανε
πλάκες ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος
μου. Τὴν φήρεσα ὅπως διό-
λου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν
νέαν πούδραν, ἀόρατον, ἀε-
ροποιημένην, ἀναμεμιγμένην
μὲ pousse de crème. Οἱ κρι-
ταὶ ἀνεφώνησαν ἀπὸ ἐκπλη-
ξιν. Δὲν ἦμιν πλέον ἡ ἰδία.
Εἶναι τὸ μεγαλύτερο μυ-
στικὸ ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκα-
λύφθησαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν

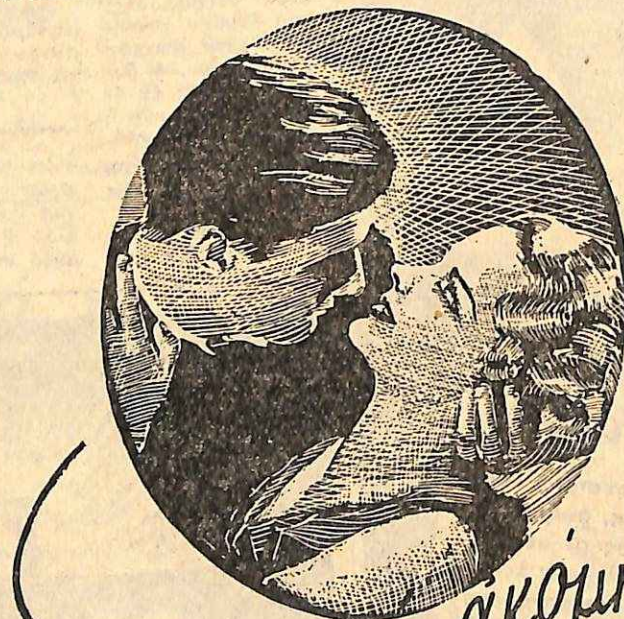

πούδρα. Ἡ συνταγὴ καὶ τὰ
σχετικὰ δικαιώματα ἐξηγο-
ράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν
Tocalon δι' ἑνὶ ἀσήμαντον
ποσόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν
προμηθευθῇ τώρα παντοῦ. Ὁ-
πὸ τὸ ὄνομα Πούδρα Τοκα-
λόν. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ
δείξετε νεώτερα, ὠρασιό-
τα, πὶο φρέσκη καὶ πρωί.

κάθε εὐτυχίαν διὰ τὸ Νέ-
ον Ἔτος.

Εἰς τὸ Πρωτοχρονιάτικο φύλ-
λο μας παρελήφθη τὸ τέλος δύο
ἀπαντήσεων τῆς Λόρας πρὸς
τὴν «Μαριτάναν» καὶ τὴν «Γαλά-
ξια πεταλούδα» ἐκ τυπογραφί-
κῆς ἀβλεψίας ἡ ὁποία δὲν κα-
τέστη δυνατόν νὰ διορθωθῇ ἐγ-
καίρως, λόγω τῆς μετακομιῆς
τῶν γραφείων καὶ τυπογραφεί-
ων. Αἱ παραληφθεῖσαι φράσεις
δημοσιεύονται σήμερον.

—□□—
Μαριτάναν. — Ὅσον ἀ-
φορᾷ τὴν ὑπόθεσιν πὺν ἀναφέ-
ρετε στὸ ὑστερόγραφό σας, συμ-
φωνῶ καὶ ἐγὼ μαζί σας ὅτι ὁ
νέος αὐτὸς εἶναι φοβερὰ ἐπιπό-
λαιος. Ἔτσι τοῦλάχιστον συνε-
πέρανα ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας.
Εἰ αὐτὸ εἶναι προτιμότερο νὰ
διακόψετε καὶ τὴν φιλικὴν αὐτὴ
σχέσιν πὺν διατηρεῖτε, ἐφόσον
ἐσεῖς ἔχετε τόσο διαφορετικὸν
χαρακτῆρα ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀρχί-
σε νὰ σὰς εἶναι ἀδιάφορος ἔξ-
αὐτῆς. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ
τὰ κολακευτικὰ λόγια σας σχε-
τικὰ μὲ τὴν «Κουβεντούλας»
μου.

Ἡ ἐπίδρασις πὺν προκαλεῖ ὁ ἄνδρα τὸ θελού-
δινο καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. Ὁ ἑπιτυχία
σας εἶναι ἐξηραλισμένη. Ὁ ὅλοι οἱ ἄνδρες σὰς θαυ-
μάζουν καὶ ἀν' ἀκόμη δὲν εἰσθε μὴ καλλονή. Ὁ
κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλὸν,
βελούδινο χωρὶς λεκέδες καὶ χονδρούς πόρους.

Ἡ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς
τὸ ἐνεργητικόν. τῆς ἀπείρους
ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχα-
ρητηρίων πὺν πείθουν περὶ τῆς
θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κρέ-
μας ταύτης.

FORMA

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΤΑΣ CANA

Γαλάξιαν πεταλού-
δα. Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ
παίρνω τὰ γράμματά σας καὶ θὰ
εἶμαι εὐτυχὴς ἂν μπορέσουν νὰ
τάς ἐξυπηρετήσουν οἱ συμβου-
λές μου. Δὲν μὲ ἐνοχλεῖτε καθό-
λου καὶ μπορεῖτε νὰ μοῦ γράφε-
τε ὅσα θέλετε. Μὲ κολακεύει
καὶ μὲ συγκινεῖ ἡ τόση ἐμπιστο-
σύνη πὺν μοῦ δείχνουν οἱ ἀνα-
γνώστριάς μου. Πιστέψτε ὅτι
θεωρῶ πράγματι τὸν ἑαυτό μου
ὡς τὴν εἰλικρινέστερη φίλη ὁ-
λων τῶν ἀναγνώστριών μου καὶ
ἔχετε δίκιο νὰ ἀποτεινέσθε σὲ
ἐμένα ὅπως θὰ καταφεύγατε σὲ
μὴ σπογγικὴ ἀδελφή.

—□□—
Vaseline borique 50 gr.
Sulfure lavé 5 >
Terpinol 1 >

Menthol 0,50 cent.

Νὰ προσέχετε πολὺ τὰ μαν-
ήλια σας τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ
καὶ ἀπολύτως καθαρὰ καὶ μαλα-
κά.

Αἰ λή. Νὰ πλένεσθε μὲ δρο-
σερὸ νερό. Μετὰ τὸ πρωῒνὸ πλύ-
σιμο νὰ περνάτε ὅλο τὸ πρόσω-
πο μ' ἑνὰ βαμβάκι δρεγμένον
τὴν κάτωθι λοσιόν.

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 >
Eau de cologne 60 >
Eau distillée 90 >

Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε κρέμες,
ἀλλὰ πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἑ-
ξῆς λοσιόν.

Lait d' amandes 40 gr.
Glycerine 8 >
Eau de roses 125 >

Νὰ κάνετε ἐπίσης τὸ ἀτμόλου-
ρο καὶ τὴν μάσκα μὲ τὸ κρόκο
τοῦ αὐγοῦ κ.τ.λ., ὅπως ἐγράψα
ὁ κ. Λαδάς δις τῆς ἐβδομάδος.

Γιολάντα. Ἐκεῖνο ποὶ
πρέπει νὰ παύσετε ἐν πρώτοις
εἶναι οἱ καθημερινὲς γυμναστι-
κὲς ἀσκήσεις μὲ τὴν εἰδικὴν γυ-
μναστρίαν, γιατί σιγά-σιγά ὀχι
ἔξῃ μέρες ἐνωρίτερα ἀλλὰ καὶ
ἐβδομάδα θὰ βλέπετε αἶμα. Ὁ-
λα αὐτὰ συντελοῦν σὲς ἐκδηλώ-
σεις πούχετε. Λοιπὸν ἐν πρώ-
τοις: παύσεις ἀσκήσεων καὶ δεύ-
τερον κανονικὴ τροφή ἐκτός
γλυκισμάτων, ἀμυλωδῶν, πολλῶν
ψωμοῦ καὶ ἰδίως νεροῦ κατὰ τὸ
φαγητό. Νὰ ἀρχίσετε μὲ ὀσμώ-
νες ἐσωτερικῶς. Δηλ. θὰ παίρ-
νετε ἑνὰ γάτι τὸ μεσημέρι καὶ ἑ-
να τὸ βράδυ μισὴ ὥραν μετὰ τὸ
φαγητό ἀπὸ τὸ Φερεδοβαριάλ
Μέρκ. Νὰ κρατήσετε τὴς ἡμερο-
μηνίαις δύο συνεχῶν περιόδων
καὶ νὰ μοῦ τὴς γράψετε, καθὼς
καὶ γιὰ τὰ ἀντικειμενικὰ συμ-
πτώματα δηλ. πονοκέφαλο κ.τ.λ.
Τὴς μέρες Περιόδου θὰ τὰ στα-
ματᾷτε κατόπιν θὰ τὰ ξαναρχί-
σετε. Μετὰ δὴμνη καὶ ἐν τῇ
τορεῖας τῶν συμπτωμάτων θὰ
συνεχίσωμεν.

Ι. Μ. Δ. Σ. Δυστυχῶς ἡ πό-
σις σας δὲν ἐπιτρέπει τὴν
λῆψιν ἄλλων εἰδικῶν φαρμάκων
καὶ τὴν ἀτέλειάν σας. Γιὰ τὴν
πρόσθεσιν ἐκτός τοῦ γρυσ-
τῆς χρειάζονται καὶ ἐνέσεις ὁ-
σβεστοῦ καὶ καλτσισοστελίνης
ἢ τινες ὑποβοηθοῦν καὶ τὸ
πνευμονόγραμμα. Αὐτὲς ἀκριβῶς
εἶναι συγγενῶς συντελεστικὲς
ἰσχυρὰ καὶ γιὰ τὸ ἐλάττωμα
σας. Ἡ πλαδαρότης κ.τ.λ. ὁφεί-
λεται καὶ αὐτὰ στὴν γενικὴ πα-
θησιν. Κόμμα καλὴ γιὰ σὰς κα-
θηρὴ εἶναι ἡ λιπαρὰ Χαρὲμ
γιὰ μέση σὲ σπῆτι ἡ ὁποία ἔ-
χει μαλακώσῃ τὸ δέρμα καὶ
βάνισιν καὶ Χαρὲμ πὺν τῆς
σας. Ἐπίσης νὰ κάνετε καὶ
15 ἡμέρες τὸ ἀτιμολοῦτρο πο-
νιφάρ ο. κ. Λαδάς καὶ κατόπιν
τὴ μάσκα μὲ τὸν κρόκο αὐγῶν
δύο κουταλιὰς σούπας ἀμυλῶν
ὁλάδο καὶ 10 σταγόνες ιωδίου
ΛΟΡΑ

Μαγεμένο Ρόδο. Καθ' ὅσον
περιμένω μὴ φρά. Ἄν
ἀσσετε καλὰ πὺν τῆς γοῆσαι
τὴν υπομνήα. Θὰ σὰς τὸ ἐξ-
γαφὸν θαυμάσια χωρὶς τὸ
ἀνδύσῃ τῶν βαφῶν καὶ
μελιδόνητες τῶν. Μπορεῖτε
ἀν γοητευοῦντε μὲνους ὅ-
θεν φαίνεται καὶ κατόπιν ἀρ-
χίσετε τὴν χρῆσιν. Καὶ νὰ τὰ π

νὰτε μὲ βοῦρτα τῶν μαλλίων ὥστε νὰ πᾶ-
νουν ὅλες οἱ τρίχες. Τὸ φάρμακο αὐτὸ δι-
ερχόμενον καὶ ἀπὸ τὴς μαῦρες τρίχες δὲν
ἀλλοιώνει καθόλου τὸν χρωματισμὸν τῶν.

Κυνηγὸν τοῦ ἀγνώστου. Μοῦ
γράφετε πολὺ ἀόριστα πράγματα. Οἱ μαῦροι
κύκλοι τῶν ματιῶν ὀφείλονται ἢ σὲ σωμα-
τικὴ ὑπερκόπηση, ἢ σ' ἀκατάλληλο καὶ ἀ-
νεπαρκὲς τροφή, εἴτε τέλος ὁ ἀῖνιες καὶ
θλίψεις. Τὸ πρῶτο λοιπὸν πούχετε νὰ κά-
νετε εἶναι νὰ σταματήσετε τὴν κυρίαν αἰ-
τία τοῦ κακοῦ. Νὰ κάνετε ἐπίσης κάθε βρά-
δυ κομπρέσες ζεστῆς μὲ ἀραιὸ χαμομηλόνε-
ρο καὶ νὰ ἀλείφετε ἐλαφρῶς κατόπιν τὰ
βλέφαρα, ἐντέλως ἐπιφανειακῶς, μὲ Huile
de myrthe πὺν ἀγοράσετε ἀπὸ ἑνὰ φαρμα-
κείο. Γιὰ τὸ πρόσωπο ἔχει γράψει ἐπανε-
λημνῶς καὶ λεπτομερῶς ὁ κ. Λαδάς. Πάν

τως σὲς χρειάζεσθε εἰδικὰ καλλυντικὰ γὰ-
λιντα καὶ ὄχι κρέμες, ἐφόσον εἶναι μαρμα-
μένο. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν μὴ καλὴ τακτι-
κὴ πὺν κρατεῖτε ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιποίη-
σιν καὶ στὴν χρῆσιν ἀκατάλληλων καὶ βλα-
βερῶν καλλυντικῶν.

Γεωργ. Λαμπρ. Νάουσιν. Λυ-
πούμαι πὺν δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετή-
σω. Πρόκειται περὶ καθαράς ἀλλὰ καὶ σο-

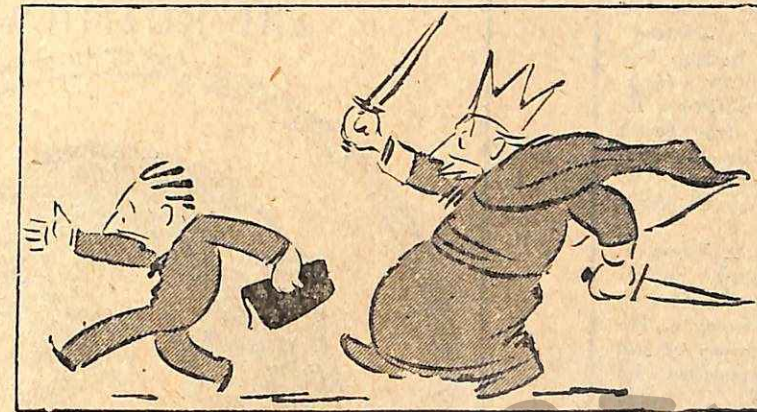
βαρᾶς ὀφθαλμικῆς παθήσεως, γιὰ τὴν ὁποία
πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇτε εἰδικὸ ὀφθαλμολόγο.
Ὁ Ἔρπη εἶναι δευτεροπαθὴς. Μᾶλλον προε-
κλήθη ἀπὸ τὰ φάρμακα πὺν μεταχειρίζεσθε
γιὰ τὰ μάτια. Εἶναι τελείως ἀνεξάρτητος τῆς
ὀφθαλμικῆς παθήσεως. Πάντως χρειάζεσθε
τακτικὴ παρακολούθησιν ἀπὸ ὀφθαλμολόγον.

ΛΟΡΑ

Νέαι Ἐκδόσεις

Ὑπὸ τοῦ νέου λογοτέχνου κ. Ἐτουάλ Τόνζον (Φωτίου Σταθοπούλου) ἐξε-
δόθη ἑνας τόμος ὠραιοτάτων κοινωνικῶν διηγημάτων. Πωλεῖται στοῦ Ἐ-
λευθερουδάκη ἀντὶ δραχ. 25.—

Ἄν εἶδουν νὰ σὰς πούν ὅτι

Ὁ ΠΙΒΕΡ μεταχειρίζεται κρέμα Μία γρηουλα μπορεί με την πού- Ἡ γιαγιά σας από υπερβολική
σαντινὺ γιὰ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ δρα ΠΟΜΠΕΙΑ νὰ ξαναεῖσθ. χρῆσι πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ξανά-
γινε υπερέκα.

Μὴν τὸ πειτεῖτε

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΤΟ ΕΞΗΣ

ὅτι

ὅτι

Ἡ Αρωματοποιία Α.Τ. ΠΙΒΕΡ, ἰδρυθεῖσα στὸ
Παρίσι τὸ 1774, ἔχει πείρα 163 χρόνων σὲς
πούδρες. Καὶ

μὲ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὁ ΠΙΒΕΡ μᾶς πα-
ρουσιάζει μὴ ποιότητα καλὴ, ἀνταξία μὲ
τὴς παραδόσεις τῆς γαλλικῆς Αρωματοποιίας,
ἀλλὰ καὶ ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ
στὸν κόσμον ὁλόκληρον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος»
ευχαριστεί θερμότατα όλους τους φί-
λους και αναγνώστες του για τις
πρωτοχρονιάτικες ευχές των.

Δ. Χ. Δεν υπογράφετε με τὸν ὄνομά σας
γιατί ἴσως εἴμαστε γνωστοί. Μοῦ γράφετε
νὰ μὴ σὰς γράψω ἐνθαρρυντικά λόγια καὶ
τοῦτο γιατί εἶχατε ὑπ' ὄψιν σας μιὰ γνω-
στή ἱστορία, ἂν ὅμως μαζί με τὴ γνωστή
αὐτὴ ἱστορία εἶχατε καὶ λίγη περιέργεια θὰ
μαθαίνατε ὅτι τὸ ἐν λόγω πρόσωπον εἶχε
διπλὴν ὑπόσταση, ὅχι ὅπως σὰς μονόπλευ-
ρον. Ὡστε, ὅ,τι γράψω δὲν προκύπτει νά-
ναι ἐνθαρρυντικὸ γιατί ἀσφαλῶς δὲν εἴσθε
οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ τελευταῖος ἀρκεῖ νά-
χετε θέληση ὅποτε θὰ δῆτε ὅτι μὲ μιὰ μικρὴ
θεραπεία θὰ κατορθώσετε ἀρκετὰ πράγματα.
Ἔχετε τὴν ψυχικὴν δύναμιν νὰ ἐμπιστευ-
θῇτε τὸ μυστικὸ σας σ' ἐναντίον ὁποῦντε συ-
νέδελφον ὁ ὅποιος θὰ τὸ συγκρατήσῃ
μέσα του θαθεῖα. Ἄν δὲ νομίζετε ὅτι μπο-
ρῶ νὰ σὰς ἐκπαιδεύσω καὶ ἐγὼ εἶμαι πρόθυ-
μος, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇτε στὸ γραφεῖο
μου τὴν ὥρα πού ἐυρίσκομαι ἐκεῖ ζητώντας
τὸν γιατρὸ τῆς «Εβδομάδος». Καὶ πάλι σὰς
λέγω ὀφλισθῇτε μὲ θάρρος καὶ μὴ δειλιάσε-
τε. Ἡ δειλία μοιραῖως θὰ σὰς βλάψῃ. Ἔ-
χετε δὲ ὑπ' ὄψιν σας τὸ τοῦ Χριστοῦ «ὁ ἀ-
ναμάρτητος τὸν λίθον πρῶτος θαλέτω». Ἐ-
πανορθώνοντας μιὰ ἀδικία πού στὸν ἑαυτὸ
σας κάματε, δὲν θὰ εἴσθε καθόλου μὰ καθό-
λου ἀξιοκατάκριτος. Ἐνῶ ἀφήνοντας τὸ
πράγμα νὰ συνεχίζεται ἀσφαλῶς θὰ εἴσθε
ἀξιοκατάκριτος.

Τ. Χ. Ψ. 3. Οὐδεὶς, ἀπολύτως λόγος ἀ-
πογοητεύσεως ὑπάρχει. Σὲ καμμιὰ, μὰ σὲ
καμμιὰ περίπτωσιν ἢ ἰη πράξις δὲν μπορού-
σε νὰ φέρῃ μιὰν τελείαν καταστροφὴν. Εἴ-
ναι τόσοον πρόωρα αὐτὰ ὥστε μόνον μὲ μιὰ
μεγαλυν.ρα ἡλικία θὰ ἐδικαιολογούντο. Οἱ
λόγοι εἶναι μόνον ψυχολογικοί. Ἡ δειλία
εἶναι ἐκείνη πού ὁδηγεῖ σ' αὐτὰ τὰ χάλια
καὶ ἡ τόση ἀποχή. Ἐγραψα καὶ ἄλλοτε μιὰ
τὴν ἱστορία τῆς ἀξίνης, πού ἐνῶ ἡ καινούρ-
για ἔμενε κρεμασμένη στὸν μπακάλη τῆς
γειτονιάς ἦτο σκουριασμένη ἐνῶ ἡ ἄλλη πού
εὐργάζετο μέσα στὰ χρώματα καὶ στίς
λάσπες ἦταν γυαλιστερὴ καὶ ἔλαμπε σὰν κα-
θρέπτης. Πάρτε τὰ δισκία Ὑοχιμβίνης
Σπίγγελ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ παίρνετε τρία
ἡμερησίως. Τὴ δευτέρα ἡμέρα θὰ γίνῃ ἡ ἀ-
πόπειρα. Μὴ δειλιάσετε ἂν ἀποτύχετε. Νὰ
ἐπιμένετε καὶ ὁ ἐπιμένων νικά, λέγει μιὰ
πολὺ σοφὴ κουβέντα.

Ἐν τρὸπαλόν. Ὡπως ἀντελήφθηκε
καὶ μόνος σας, τὴν πάθησιν αὐτὴν τὴν ἔχε-
τε τόσα χρόνια, ἐπομένως δὲν βλέπω τὸν
λόγο γιατί νὰ προβῇτε τώρα σ' αὐτὸ πού
λέτε ἀφοῦ ἐπὶ τόσα χρόνια ἀνεχθήκατε αὐ-
τὴν τὴν κατάστασιν. Ὅσο γιὰ τὴν πάθησιν
πού παρουσιάσθηκε ἐφόσον δὲν προηγήθη αἱ
μαρτυρικὴ πράξις νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀπο-
δοθῇ μᾶλλον σὲ μιὰ μόλυνσιν ἀφοῦ ὅπως
γράφετε ὅτι ἡ ἐξέτασιν τῶν οὐρῶν διὰ σάκ-
χαρον ἀπέβη ἀρνητικὴ. Μιὰ ἀπλὴ καθαριό-
της μὲ λίγο ζεστὸ νερὸ μέσα στὸ ὅποιον θὰ
βάψετε λίγο βορικό. Ὅταν δὲ τὸ μέρος ἐ-
κείνο θὰ εἶναι στὸ ζεστὸ νερὸ νὰ προσπαθῇ-
τε νὰ τὸ ἀποκαλύψετε καὶ ἀφοῦ τὸ σκου-
πίσετε, καλὰ ὥστε νὰ μὴ μένῃ καθόλου νε-
ρὸ καὶ νὰ δέχεται γίνετα πῦρ, νὰ κάμε-
τε μερικοὺς ἐπὶ ἑξῆς μὲ διάλυσιν νιτρικοῦ
αἰσθητὸν καὶ ὅσον ἔχει. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη
μου. Ἐάντις μὴ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐξέτασις τῶν
οὐρῶν διὰ σάκχαρον. Τέλος σὰς συνιστῶ νὰ
ἐπισκεφθῇτε τὸν ἱατρὸν Φώτιον Σταμούλιαν
ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ κατάστασιν σας καὶ
ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ ὀνόματός μου.

Γιατί. Δὲν νομίζω ὅτι ἡ πάθησις αὐ-
τὴ ὀφείλεται εἰς ὀργανικὴν βλάβην, ἀφοῦ
ἄλλωστε δὲν ὑπῆρξε τρινημιώδης ἡ ζωὴ
σας, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐξάντλησις. Πρέπει
σας νὰ ἀποδοθῇ σὲ λόγους ψυχικούς οἱ
μᾶλλον νὰ ἀποδοθῇ σὲ λόγους ψυχικούς οἱ
ὁποῖοι τις περισσότερες φορές προκαλοῦν
αὐτὲς τις ἱστορίες γι' αὐτὸ ἡ μόνη μου συμ-
βουλή εἶναι νὰ ἐπιμένετε στὸ προκειμένο.
Θὰ σὰς βοηθῶ καὶ ἐγὼ βέβαια μὲ τὸ ἐν-
δεικνύμενο φάρμακο. Λοιπόν, θὰ πάρετε
μερικὰ δισκία Ὑοχιμβίνης Σπίγγελ ἀπὸ τὰ
ὁποῖα θὰ παίρνετε τρία ἡμερησίως. Ἐπίσης
ἐφόσον σὰς εἶναι εὐκόλο κάμνετε καὶ μερι-
κὲς ἐνέσεις Κάλτσιου, ἐνδοφλεβίως, τῶν
10 κ. ἐκ. 20 καὶ 20 ἐνέσεις Στρυγνίνης τῶν
2 χιλ. Βέβαια δὲν θὰ ἐπιμένετε νὰ τελειώ-
σουν γιὰ νὰ κάμετε τὴν ἀπόπειρα θάρρῃτε
σὺν γιὰ νὰ κάμετε τὴν ἀπόπειρα, ἀσχετῶς ἂν ἀπο-
σ' αὐτὴν πολὺ νοώτερον, ἀσχετῶς ἂν ἀπο-
τύχετε στὸ πρῶτο καὶ δευτέρω διάστημα.

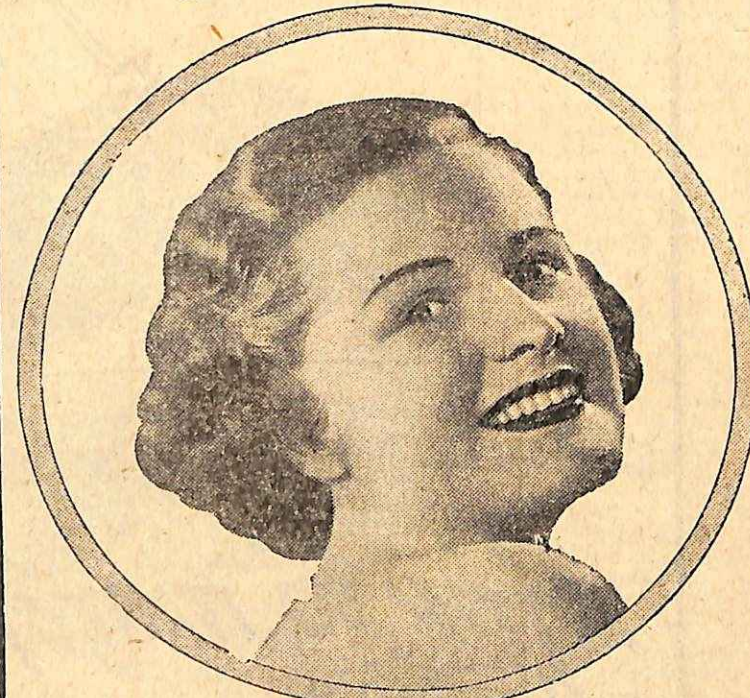
Ἄμαρτωλὸν Νέον. Οὔτε ἄ-
χρηστος ἄνθρωπος εἴσθε, οὔτε πρέπει νὰ
πέσῃς στὴ θάλασσα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.
Εἶναι τόσο συνηθισμένη ἱστορία!... Ὅσον
ἀφορᾷ γιὰ τὸ ἂν πρὶνεται γιὰ τὴν παλαι-

ἂν ἢ τὴν ἄλλην ἀσθενεῖαν δυστυχῶς δὲν
μπορῶ νὰ σὰς τὸ καθορίσω. Γι' αὐτὸ, ἐφό-
σον ὑπάρχει κοντὰ φαρμακεῖο, πάρτε δύο
ἀντικειμενοφόρους πλάκας (γυαλιά) καὶ τὸ
πρῶτο ὅταν ξυπνήσετε, ὅτι βγάλετε τὸ βάζετε
στὴν μιὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλλη προσπαθῇτε νὰ
τὸ ἀπλώσετε. Ὅταν καταλάβετε ὅτι ἀπλώ-
θηκε τότε βάζετε τὴν μιὰ πλάκα ἀπάνω στὴν
ἄλλη (ἐννοῶ τις λερωμένες μεριές) καὶ ἡ
τὰ στέλνετε σὲ κανέναν μικροβιολόγο ἢ σὲ
μένα. Μέχρις οὗτος ὁμοῦ γίνονται ὅλα αὐτὰ
καλὸν εἶναι νὰ πάρετε μερικὰ σωληνάρια
Οὐροτροπίνης Σέρινγκ. Θὰ παίρνετε τρία
δισκία τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης καλὰ εἶναι ἡ ἀ-
γριάδα καὶ τὸ τσάι. Ἄν εἶναι ἀπὸ τὴν
παλαιὰν κατάστασιν θὰ ὑποχωρήσῃ ἂν ὁ-
μως ὄχι, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἐξακολουθῇ ὁ-
πότε θὰ κάμετε μερικὲς ἐνέσεις Στρυγνίνης
τῶν 2 χιλ. χωρὶς βέβαια νὰ ἐπιμένετε καὶ
πολλὰ πράγματα. Πάντοτε κανένας κίνδυ-
νος δὲν ὑπάρχει.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος ἱατρός

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

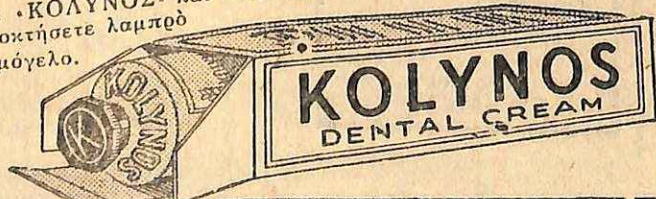
ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Διαφέρει ἀπὸ κάθε
ἄλλην ὁδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέρ-
γειά της εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ
σύνθεσίς της μοναδική. Εἶναι
οἰκονομικὴ. Διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερον ἀπὸ τις ΚΟΙΝΕΣ

ὁδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότη-
τος ἀπὸ ὁποῖα ἄλλη. Μὴ
λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἥμισυ
ἐκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ»,
ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ

Ἐτιμῇθι εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσιν Θεσ-
σαλονίκης μὲ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

Μὲ «ΚΟΛΥΝΟΣ» καὶ σεῖς θὰ
ἀποκτήσετε λαμπρὸ
χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΜΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ μου, δὲν θέλομεν νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ σὰς προσφέρωμε μιὰ καλὴ ἐργασία, ΑΛΛΑ σὰς δηλοῦμεν ὑπευθύνως πὼς εἶναι δύσκολο, ἂν ὄχι ἁδύνατον, νὰ συγκριθῇ μιὰ οἰαδήποτε ἄλλη περμανάντ με μιὰ PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ. Καὶ ξέρετε γιατί ; Ἡ δεκαπενταετὴς πείρα μου, ἡ συνεχὴς καὶ ἐπίμονος μελέτη, με ἔφεραν εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον νὰ μὴν δικαιολογῶ τὴν ἀποτυχίαν σὲ μιὰ PERMANANT. ΔΙΑΘΕΤΩ 10 εἰδῶν φάρμακα, τὸ καθ' ἓνα χωριστὰ διὰ τὴν κάθε ποιότητα μαλλιῶν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰ πλέον δύσκολα καὶ ἀσθενικὰ μαλλιά.

Ἐπὶ πλέον παρέλαβον καὶ χρησιμοποιοῦ μόνον ἐγὼ τὸ περίφημον ἀγγλικὸν φάρμακον (ASSURANCE) διὰ τὴν ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ PERMANANT, πολὺ κατάλληλον διὰ τὰς εὐαίσθητους κυρίας, ποὺ δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρουν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἀπόλυτος ἐπιτυχία διὰ βαμμένα ἢ ὀξυζεναρισμένα μαλλιά.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ νέα μας διεύθυνσιν.

Τὰ τελειώτερα Ἐργαστήρια
PERMANANT
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ὉΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14 (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΤΗΛ 54-287

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14

ΟΜΟΝΟΙΑ

Τηλ. 54 287

